

Ái Dục Mạnh Động Và Ái Dục Loang Lỗ

Contents

Ái Dục Mạnh Động Và Ái Dục Loang Lỗ	1
1. Quyển 1 - Chương 1	1
2. Quyển 1 - Chương 2	7
3. Quyển 1 - Chương 3	16
4. Quyển 1 - Chương 4	28
5. Quyển 1 - Chương 5	42
6. Quyển 1 - Chương 6	60
7. Quyển 1 - Chương 7	72
8. Quyển 1 - Chương 8	86
9. Quyển 1 - Chương 9	97
10. Quyển 1 - Chương 10	110
11. Quyển 2 - Chương 1	118
12. Quyển 2 - Chương 2	127
13. Quyển 2 - Chương 3	140
14. Quyển 2 - Chương 4	148
15. Quyển 2 - Chương 5	160
16. Quyển 2 - Chương 6	172
17. Quyển 2 - Chương 7	182
18. Quyển 2 - Chương 8	193
19. Quyển 2 - Chương 9	201
20. Quyển 2 - Chương 10	211
21. Quyển 2 - Chương 11	222

Ái Dục Mạnh Động Và Ái Dục Loang Lỗ

Giới thiệu

Nhân vật: Hàn Vĩ x Vi Dịch KiệtSố chương: 21 chương + 1 phiên ngoạiThể loại: hiện đại, thể thân, cường cường, có ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-manh-dong-va-ai-duc-loang-lo>

1. Quyển 1 - Chương 1

Vi Dịch Kiệt theo những người khác lên thành thị làm công nhân, còn được gọi là nông dân công.

Quê của cậu bạn cùng, nghèo khổ, thanh niên trai tráng đều phải tha phương mưu sinh khắp nơi kiếm sống, ở lại đều là những người già yếu. Cậu cũng không ngoại lệ.

Năm năm trước, khi vừa mới tốt nghiệp trung học, Vi Dịch Kiệt được tỷ tỷ giới thiệu, vào làm công nhân ở một công trường. Thường ngày ở công trường, Vi Dịch Kiệt chủ yếu là phụ trách cắt thép cùng đổ bê-tông cement, ngẫu nhiên cũng sẽ phụ trách khuôn vác vật liệu xây dựng. Năm năm qua, Vi Dịch Kiệt đối với cuộc sống này đã thành thói quen, bình thường làm chung cùng nhân viên tạp vụ.

Mà chuyện duy nhất làm cho cậu phiền não không thôi chính là công trường không có nữ nhân. Tuy rằng bên cạnh công trường có một “nhà nghỉ” dành cho dân công đến khi cần. Nhưng Vi Dịch Kiệt là người có học, thành thật phúc hậu, chưa từng qua đó tìm nữ nhân.

Còn hơn tiết dục, Vi Dịch Kiệt hy vọng có thể sớm tìm được một cô gái thật tâm yêu cậu, có lẽ là cậu so với những người khác ở công trường có học qua vài năm sách vở. Vi Dịch Kiệt còn nhớ rõ hẳn từng đọc một quyển sách bìa đã rách nát không sao đọc nổi tên trang bìa, cậu đọc được một câu chuyện tình yêu thực cảm động, từ đó cậu luôn mong mình có thể tìm được một tình yêu như vậy.

Hai tháng trước, đội thi công của Vi Dịch Kiệt thầu được một công trình của đại học X. Vừa chuyển tới đó, đội thi công đã bắt đầu bắt tay vào làm móng.

Mà chuyển tới đại học X không lâu, Vi Dịch Kiệt liền thích một nữ sinh xinh đẹp.

Đó là cái ngày mưa phùn đầu xuân tháng 3, trong cái rét lạnh của buổi chiều, công trường thi công tạm thời nghỉ sớm, Vi Dịch Kiệt đến căn tin trường để ăn cơm. Bởi vì công trường cùng căn tin trường học rất gần, cho nên mọi người thường đến đây mua đồ chứ không tự mình nấu.

Vi Dịch Kiệt cơm nước xong, cầm ấm chuẩn bị đi mua nước sôi về. Vừa đến phòng nước sôi liền nhìn đến một cô gái xinh đẹp dùng thanh âm không tao nhã để trả lời điện thoại.

“Không rảnh! Không rảnh! Anh lúc nào cũng không rảnh! Chiều nào trừ bỏ huấn luyện vẫn là huấn luyện, anh không thể quan tâm tôi chút sao?”

“Huấn luyện! Huấn luyện! Bây giờ trời lạnh thế này còn cái gì huấn luyện!”

“Tôi hiện tại muốn lấy nước để tắm rửa, anh đến giúp tôi xách nước về ký túc xá, tôi làm sao tự mình xách được?”

“Người khác? Không có người khác! Tôi muốn anh xách cho tôi!”

Cô gái hoàn toàn không để ý xung quanh mà hét lên, phía bên kia không ngừng cự tuyệt yêu cầu của cô. Cô gái tức giận dậm chân dậm tay. Cuối cùng tắt máy, tức giận va vào Vi Dịch Kiệt đang cầm ấm nước sôi còn chưa kịp dậy. Mà Vi Dịch Kiệt không kịp phản ứng, làm nước sôi đổ hết lên bàn tay trắng nõn của cô gái.

“Thực xin lỗi! Là do tôi không chú ý!”

Vi Dịch Kiệt kích động nói, sau đó cậu nhanh tay bỏ ảm xuống rồi cầm tay cô gái lên nhẹ nhàng thổi. Động tác của Vi Dịch Kiệt làm cho cô gái cảm thấy xấu hổ, nhưng đến khi thấy rõ người trước mặt một thân rách nát dơ bẩn thì lại cảm thấy ghê tởm, cô nhanh rút tay về.

“Ai cho anh chạm vào tôi?”

Cô gái một bên thét chói tai một bên không để ý đau đớn mà chà xát bàn tay vừa bị Vi Dịch Kiệt chạm vào.

“Tôi, tôi... chỉ là sợ vừa rồi làm cô bị phỏng.” Vi Dịch Kiệt nơm nớp lo sợ nói.

“Anh làm phỏng tay tôi! Anh xem phải bồi thường cho tôi như thế nào!”

Cô gái nói xong đưa tay vén ở trước ngực về mặt khinh bỉ nhìn Vi Dịch Kiệt.

Tuy rằng Vi Dịch Kiệt cũng không cảm thấy vừa rồi là lỗi của cậu, nhưng dù sao cũng đã làm Đại tiểu thư này bị phỏng rồi. Vi Dịch Kiệt cố gắng nghĩ nghĩ nói: “Không bằng... tôi giúp cô xách nước đi.”

Nghe vậy, cô gái vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vi Dịch Kiệt, sau đó nói: “Tùy anh. ”

Hôm nay, Vi Dịch Kiệt giúp cô gái xách một thùng nước to đến ký túc xá.

Ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt lại gặp cô gái ở phòng nước sôi, tuy rằng cô gái chỉ cầm một ảm nhỏ đến mức nước nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn xung phong nhận việc giúp cô xách nước.

Ngày thứ ba, tuy rằng cảm thấy có chút trễ, nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn bỏ công chạy đến hiệu thuốc cạnh trường học mua thuốc trị bỏng. Sau đó đứng chờ ở phòng nước sôi, đưa thuốc trị bỏng cho cô gái. Cô gái vui vẻ tiếp nhận. Hôm nay, Vi Dịch Kiệt lại giúp cô gái xách một thùng nước xuống ký túc xá dưới lầu.

Vì thế Vi Dịch Kiệt cứ như vậy càng ngày càng thân thuộc với cô gái. Mỗi ngày cậu đều đứng chờ ở phòng nước sôi, sau đó giúp cô xách nước mang về ký túc xá. Trên đường đi hai người còn có thể thỉnh thoảng trò chuyện. Nói chuyện qua lại, cuối cùng cậu cũng biết cô gái này tên là Lam Hình.

Hai người dần dần thân thiết, Vi Dịch Kiệt cùng Lam Hình mỗi ngày đều ước tốt lắm ở nước sôi phòng gặp mặt, đương nhiên, mỗi lần Vi Dịch Kiệt đều phải giúp Lam Hình xách nước.

Trong mắt Vi Dịch Kiệt, Lam Hình là một Đại tiểu thư xinh đẹp lại bốc đồng. Tuy rằng cô đáng yêu, mà cậu thì lại hèn mọn, bần cùng, tuy vậy Lam Hình chưa bao giờ nói ghét bỏ cậu trong lời nói, mỗi lần gặp mặt đều đối cậu cười ôn nhu, điều này làm cho Vi Dịch Kiệt kim lòng không được yêu thương cô gái nhỏ hơn cậu ba tuổi này.

Mỗi lần gặp Lam Hình đều làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy chính mình như đang trong câu chuyện tình yêu động lòng người kia, tuy rằng cậu cũng không thể xác định tình cảm của Lam Hình đối với mình là như thế nào. Cậu biết địa vị của mình và Lam Hình thuộc hai tầng lớp khác nhau, nhưng cậu vẫn không thể ngăn bản thân rơi vào lưới tình.

• • •

Trời dần vào hè, thời tiết càng ngày càng trở nên nóng nực.

Vi Dịch Kiệt vẫn là mỗi ngày giúp Lam Hình mức nước, nhưng hôm nay Lam Hình trông có chút mất hứng, trầm mặc không nói chuyện.

“Lam Hình, cô làm sao vậy? Có phải có chuyện gì không vui?” Vi Dịch Kiệt lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, có chuyện tôi phiền não.” Lam Hình hiện ra vẻ mặt ủy khuất.

“Là chuyện gì vậy? Cô... nói cho tôi nghe thử xem, biết đâu tôi có thể giúp cô?”

“Tôi tối hôm qua cùng đưa bạn đi dạo phố, nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp, tôi đã tính mua, nhưng...”

Lam Hình nói xong vẻ mặt ủy khuất nhìn Vi Dịch Kiệt.

“Là không đủ tiền phải không?”

“Đúng vậy, cái váy kia có giá 500 nguyên, tôi vẫn còn là một sinh viên, làm gì có nhiều tiền vậy, mua cái váy đó tôi sẽ không còn tiền sinh hoạt.”

” Vậy ư?”

Vi Dịch Kiệt trong miệng thì thảo, trong lòng nghĩ thế nào mới có thể làm Lam Hình vui vẻ.

Buổi tối Vi Dịch Kiệt gọi cho tỷ tỷ làm ở một cửa hàng quần áo nho nhỏ, ngày hôm sau buổi chiều Vi Dịch Kiệt hẹn Lam Hình gặp mặt ở ký túc xá cạnh hồ sen. Vi Dịch Kiệt nói là có thứ muốn tặng cho Lam Hình, Lam Hình cũng liền vui vẻ đáp ứng.

Sau khi hẹn Lam Hình, Vi Dịch Kiệt chạy nhanh đến cửa hàng của tỷ tỷ, tỷ tỷ cho cậu lấy một cái váy trắng ngắn xinh đẹp, Vi Dịch Kiệt nghĩ Lam Hình mặc nó nhất định sẽ rất đẹp, hy vọng Lam Hình sẽ thích.

Nhưng khi Vi Dịch Kiệt đưa váy cho Lam Hình, nụ cười trên gương mặt nàng bỗng chốc cứng lại. Vì trời

tôi nên cậu không thể thấy rõ được biểu tình của Lam Hinh.

“Chiếc váy này rất đẹp, nhưng tôi vẫn thấy chiếc váy lần trước tốt hơn, tôi mặc nó nhất định sẽ rất đẹp, tôi muốn mặc cho anh xem, chẳng lẽ anh lại không thích sao? ”

Nghe Lam Hinh nói như vậy, Vi Dịch Kiệt không khỏi thất vọng, nghĩ không biết phải làm sao để Lam Hinh có thể vui vẻ.

“Tôi nghĩ không bằng... anh cho tôi mượn tiền được không?”

Nghe lời đề nghị của Lam Hinh, Vi Dịch Kiệt bỗng trầm mặc..

“Quên đi, là tôi không tốt, không nên hướng Kiệt ca anh ra yêu cầu này. Chưa kể chúng ta chỉ mới quen nhau mấy tháng, chắc anh cũng không quá quan tâm đến tôi mà cho tôi mượn tiền đi?”

“Không phải, Lam Hinh. Với tôi cô rất là quan trọng.”

“Không cần nói nữa, tôi quay về ký túc xá đây.”

Lam Hinh nói xong liền xoay lưng bỏ đi, để lại Vi Dịch Kiệt một mình bên hồ sen không muốn rời đi.

Ngày hôm sau, sau khi giúp Lam Hinh xách nước xuống dưới lầu, Vi Dịch Kiệt liền lấy ra trong túi áo một chiếc bao thư đưa cho Lam Hinh.

“Trong này có 500 nguyên, cô trước cầm mua váy, về sau cô có tiền rồi trả tôi sau cũng được

Lam Hinh vừa thấy, vui sướng cầm lấy bao thư, còn nở một nụ cười tươi như hoa.

“Cám ơn anh Kiệt!”

Sau lần đó, Lam Hinh không hề trả tiền cho Vi Dịch Kiệt mà còn thường xuyên hỏi mượn tiền cậu. Nếu Vi Dịch Kiệt nói không có tiền, Lam Hinh lại hiện một bộ mặt lạnh, tỏ vẻ không vui. Chỉ có đưa tiền cho Lam Hinh cô mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Còn chiếc váy Vi Dịch Kiệt đưa cho Lam Hinh, cậu chưa một lần thấy Lam Hinh mặc nó, Vi Dịch Kiệt cũng không hỏi cô. Còn chiếc váy cô mượn tiền cậu mua nói muốn mặc để cho cậu xem, Vi Dịch Kiệt cũng chưa từng thấy nó.

Vi Dịch Kiệt thường xuyên cảm thấy chính mình như cái máy rút tiền, nhưng vì muốn mỹ nhân cười, cậu

không biết mình phải làm gì khác. Mỗi lần nhìn thấy Lam Hình chính là nhện không được nghĩ muốn đối xử với cô thật tốt, hy vọng chính mình có thể làm cho cô vui vẻ, hạnh phúc. Vi Dịch Kiệt vẫn ngây ngốc cho rằng nếu có thể đối xử với Lam Hình thật tốt, cô nhất định sẽ chịu ở cùng một chỗ với cậu.

Nhưng cũng vì ra tay hào phóng với Lam Hình mà Vi Dịch Kiệt rơi vào cảnh khôn khổ. Vi Dịch Kiệt vốn là một người làm công, tất cả tiền kiếm được từ trước tới nay đều để lại để sau này hiếu kính cha mẹ, nhưng từ khi Lam Hình xuất hiện, đừng nói để hiếu kính cho cha mẹ, ngay cả tiền để nuôi bản thân cũng không còn.

Chín giờ tối, mẹ của Vi Dịch Kiệt đột nhiên gọi tới, bảo cha của cậu bệnh tình nguy kịch cần một số tiền lớn để chữa bệnh. Nhưng đừng nói tiền để gửi cho cha, ngay cả tiền để về quê cậu cũng không có. Tỷ tỷ cậu đã sớm về quê, Vi Dịch Kiệt ở lại nhiều lần gọi cho tỷ tỷ, đều nghe tỷ tỷ thúc giục nhanh chóng nghĩ cách gửi tiền về cho cha chữa bệnh. Lúc này Vi Dịch Kiệt bỗng nhớ trước đây mình đã cho Lam Hình mượn rất nhiều tiền.

Mấy tháng trước, tất cả tiền lương đều đem cho Lam Hình mượn, bây giờ chắc cũng được hơn mấy ngàn khối, nhiều đó tiền chắc chắn có thể giúp phụ thân chữa bệnh.

Vì bệnh tình của phụ thân, Vi Dịch Kiệt không hề do dự gặp Lam Hình đòi cô trả lại tiền, mong cô có thể đáp ứng mà trả tiền lại cho cậu.

Nhưng khi Vi Dịch Kiệt nói Lam Hình trả tiền, Lam Hình lại bắt đầu trốn tránh cậu. Vi Dịch Kiệt đành phải gọi cho số điện thoại mà lần trước Lam Hình cho cậu. Lần đầu gọi, đầu dây bên kia bắt máy, nhưng vừa nghe thấy tên cậu lại cúp máy. Lần thứ hai gọi đầu dây bên kia cố ý cúp máy. Ngày hôm sau gọi lại lần thứ ba, đầu dây bên kia liền chuyển đến thanh âm của cô gái quen thuộc, báo không liên lạc được.

Lúc này Vi Dịch Kiệt mới cảm thấy cậu bị Lam Hình lừa. Tình cảm của cậu bị Lam Hình nhấn chìm đắm. Nhớ lại trước đây, Lam Hình chưa bao giờ nói thích cậu, chỉ là do cậu tự ảo tưởng.

Khi biết được sự thật, Vi Dịch Kiệt không khỏi đau lòng. Nhưng nhớ tới bệnh tình của phụ thân ở dưới quê, cậu lại ngồi không yên, nhất định phải kiếm được Lam Hình đòi lại tiền.

Ở phòng nước sôi, căn tin đều không thấy Lam Hình, cũng không gọi điện thoại được, Vi Dịch Kiệt đành phải đợi đến khi trời tối, ra ngồi chồm hổm trước ký túc xá để chờ Lam Hình.

Buổi tối đầu tiên, Vi Dịch Kiệt thấy được Lam Hình đang ung dung trở về ký túc xá của mình. Vi Dịch Kiệt kích động chạy tới bắt lấy Lam Hình.

“Tôi không trách việc cô gạt tôi, chỉ cần cô trả tiền cho tôi là được.” Vi Dịch Kiệt khẩn cầu.

Lam Hình vẻ mặt mờ mịt nhìn Vi Dịch Kiệt.

“Anh là ai, tôi đâu có biết anh.”

“Làm sao cô không biết tôi được! Chuyện trước đây tôi không tính toán với cô, chỉ cần cô trả tiền cho tôi!”

“Đừng đùa nữa! Tôi không biết anh đang nói cái gì!”

“Cô.. cô.. cô phải đem tiền trả lại cho tôi.”

Thấy Lam Hình một mực giả ngu, Vi Dịch Kiệt không kiềm nổi tức giận nắm tay lại thành nắm đấm giơ lên dọa Lam Hình.

Nhưng chưa kịp hạ tay xuống, Vi Dịch Kiệt cảm thấy bụng mình bị ai hung hăng đá một cước, sau đó cậu chỉ có thể đau đớn nằm rên trên mặt đất không tài nào đứng dậy.

“A Vĩ cuối cùng anh cũng đến. Lúc này tên dân công này làm em sợ muốn chết.”

Lam Hình nhào vào trong lòng ngực của nam nhân vừa đá Vi Dịch Kiệt.

“Không có việc gì nữa rồi, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ em.” Nam nhân nói với cô gái đang trong lòng ngực mình.

2. Quyển 1 - Chương 2

Tuy tối hôm đó Vi Dịch Kiệt bị người ta hung hăng đá một cước, nhưng cậu vẫn quyết tâm mỗi tối ngồi chờ ở ký túc xá, kiếm Lam Hình đòi lại tiền. Sau lần bị đá, Vi Dịch Kiệt thường xuyên cảm thấy nội tạng có chút ần ần đau, ban ngày ở công trường làm việc cũng mệt chết đi, nhưng mỗi lần nghĩ đến phụ thân đang bệnh nặng, Vi Dịch Kiệt lại cảm thấy đau lòng không thôi, nghĩ cho dù khổ cực thế nào cũng phải kiếm được tiền để phụ thân chữa bệnh.

Vi Dịch Kiệt tối nào cũng ngồi chờ Lam Hình, làm cho cô có chút cảm động.

Lam Hình nói còn chút tiền, bảo Vi Dịch Kiệt tối lên lầu ba của ký túc xá kiếm cô, cô sẽ trả lại tiền. Nghe được Lam Hình nguyện ý trả, Vi Dịch Kiệt cao hứng không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Nhưng đến nửa đêm, khi đứng trước ký túc xá, Vi Dịch Kiệt mới cảm thấy hối hận.

Cậu biết rõ ký túc xá có năm tầng, ba tầng trên của nữ sinh, hai tầng dưới của nam sinh. Bởi vậy quản lý của ký túc xá cũng không quá nghiêm khắc, có thể tự do ra vào. Nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn cảm thấy sợ hãi. Nhưng là vì đòi lại tiền, Vi Dịch Kiệt đành phải nén nỗi sợ lên vào ký túc xá.

Vi Dịch Kiệt sờ soạng trong bóng đêm để leo lên lầu. Nhưng chưa kịp lên lầu ba, cậu chợt nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng bước chân của người đang đi xuống, tiếp theo liền thấy ánh đèn từ đèn pin chiếu xuống. Tuy rằng người trên lầu cũng chưa thấy Vi Dịch Kiệt, nhưng vẫn làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy sợ hãi, không nghĩ nhiều cậu liền chạy nhanh xuống dưới lầu, nhưng mà cầu thang dưới tầng hai rất tối, nên vừa xuống tầng hai cậu liền lựa chọn chạy ra hành lang hướng có ánh trăng chiếu sáng.

Hành lang tầng hai căn bản không có chỗ trốn, tối nay ánh trăng lại quá mức sáng ngời làm cho người ta thực dễ dàng có thể thấy rõ mọi việc. Vì để không bị phát hiện, Vi Dịch Kiệt đành phải tìm cách trốn vào một căn phòng nào đó. Nhưng phòng nào cũng khóa cửa, ở ngoài cửa còn có thể mơ hồ nghe được tiếng quạt điện chuyển động truyền ra, làm cho Vi Dịch Kiệt vô cùng phiền toái. Ngay lúc tuyệt vọng cậu chợt phát hiện ra căn phòng cuối hành lang chỉ khép hờ. Vi Dịch Kiệt cảm giác như mình được cứu, không chút suy nghĩ đẩy cửa bước vào.

Không ngờ khi vừa mở cửa lại nghe một tiếng hét thất thanh, Vi Dịch Kiệt vội vã xoay người lại, ánh đèn pin càng ngày càng lại gần cậu, tiếng bước chân cũng gần tiếp cận.

Vi Dịch Kiệt trong lòng hô to không xong, bất chấp tiếng hét vừa rồi có làm chủ nhân phòng này thức giấc hay không mà lách người chạy vào. Nhưng mới đi được vài bước, Vi Dịch Kiệt liền thấy gần đó có cái bóng đứng dậy, thập ma nhân cũng đã đứng ở phía sau cậu, tiếp theo cậu cảm thấy sau đầu truyền đến một trận tê buốt, ý thức liền mất đi.

Khi Vi Dịch Kiệt tỉnh dậy, trước hết chú ý tới chính bị người khác dùng mảnh vải ngăn chặn miệng, cậu cố gắng muốn nói lại chỉ có thể phát ra thanh âm ngổ ngô.

Miệng không thể nói, Vi Dịch Kiệt nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện chính mình toàn thân trần trụi, hai tay bị trói tay sau lưng, hai chân hướng hai bên tách ra buộc chặt ở song sắt khung giường, sáu tên nam sinh cao lớn khỏe mạnh nhìn cậu không có hảo ý.

Vi Dịch Kiệt hoàn toàn đoán không ra bọn họ sẽ làm gì mình, không ngừng giãy dụa kháng cự.

Cậu không phải kẻ trộm, cũng không có ý định xấu, cậu đến chỉ để lấy tiền của mình, phụ thân của cậu đang bệnh nặng rất cần tiền để chữa bệnh!

Trong lòng Vi Dịch Kiệt không ngừng hò hét, nhưng lúc này không ai để ý cậu muốn nói cái gì.

“Tụi bay giữ nó cho tao.”

Một nam sinh to lớn nhìn có điểm quen mắt bước lên trước, vài người khác nghe vậy chạy nhanh tới, lấy tay ấn Vi Dịch Kiệt xuống giường.

“Không phải tên dân công hôm nọ sao? Còn dám dây dưa với Lam Hình, hôm đó bị tôi ‘giáo huấn’ như vậy còn chưa đủ ư? Hôm nay còn dám lên vào đây, rốt cuộc anh suy nghĩ muốn làm chuyện dơ bẩn gì?”

Nam sinh to lớn đã đi tới chỗ Vi Dịch Kiệt ban hai chân cậu ra, tuy rằng Vi Dịch Kiệt nói không được nhưng vẫn cố gắng phát ra tiếng a a ư ư, muốn nói chính mình nửa đêm lên vào ký túc xá là không có ý đồ bất chính.

Nhưng mà không có ai muốn nghe cậu giải thích, bởi vì mọi người đều đã nhận định cậu là sắc lang nửa đêm ý đồ xấu xâm nhập ký túc xá nữ, bọn họ thậm chí không muốn cho Vi Dịch Kiệt nói chuyện nên mới bịt cái miệng của cậu.

“Anh muốn làm? Vô luận là Lam Hình hay bất kì nữ sinh nào khác anh cũng đừng mơ có thể trèo tới! Hay là do lâu rồi anh không được phát tiết? Không bằng để chúng tôi giúp anh giải quyết đi. ”

Vừa nói nam sinh to lớn đã bắt đầu không an phận trên người cậu. Đầu vú bị tay y niết trụ, hơn nữa không ngừng xoa bóp, đùa bỡn một hồi lâu liền đứng thẳng lên. Ngay lúc đầu óc Vi Dịch Kiệt trở nên hỗn loạn, tính khí của cậu đột nhiên bị nam sinh to lớn dùng dây thừng cột lại, rồi mới gắt gao xảo lộ.

Động tác của nam sinh to lớn thực thô bạo, tính khí của Vi Dịch Kiệt bị kích thích dần sưng to, nhưng mà sợi dây thừng cột ở dưới làm cho tính khí của Vi Dịch Kiệt vừa trướng vừa đau, khoái cảm dị thường đánh sâu vào đại não cậu, cơ hồ làm cho cậu mê man, sa đọa.

“Ân, ân a...”

Vi Dịch Kiệt khổ sở rên rỉ hoàn toàn quên chống cự. Tiếng thở dốc mềm mại nghe có chút giống bạn gái của A Phiến. Thân thể trắng nõn của cậu xấu hổ một trận ửng hồng. Đầu vú đỏ sậm hoàn toàn ngạnh lên thoát nhìn tựa như hai quả phiến mọng nước, tính khí đứng thẳng, đỉnh chóp không ngừng có chất lỏng nóng rục tràn ra.

Bị tra tấn dị thường khó chịu nên Vi Dịch Kiệt khó nhịn mà phát ra tiếng rên rỉ, đầu hơi nhấc lên, không ngừng ưỡng ngực lên phía trước, hai chân bị cột chặt không thể khép lại, cậu chỉ có thể co ngón chân chà xát lên giường. Lúc này Vi Dịch Kiệt chỉ hy vọng nhanh lên cởi bỏ được sợi dây ở tính khí, để cậu có thể nhanh giải phóng. Nhưng người nọ cũng không làm tới, chỉ có thể chịu đựng tính khí không ngừng đau đớn.

Vi Dịch Kiệt không biết lúc này người cậu phát ra hương vị đậm đặc, tựa như giống cái động dục phát ra hormone, dụ dỗ giống đực đến xâm phạm mình.

Cảm giác không rõ là thống khổ hay sung sướng đánh sâu vào đại não, làm cho cậu không nhớ rõ vì sao mình lại ở chỗ này. Cho đến khi cảm thấy có người muốn xâm phạm vào bên trong Vi Dịch Kiệt, cậu mới rung mình phản kháng.

Vi Dịch Kiệt không ngừng giãy dụa, nam sinh to lớn ngồi giữa hai chân cậu, tay y hướng đến hậu đình của cậu.

Chất lỏng từ tính khí không ngừng chảy xuống, Vi Dịch Kiệt một mảnh ẩm ướt. Chỉ cần bài khai hai cánh

mông một chút là có thể nhìn thấy bí ẩn ở trong hậu huyết hồng nhạt xinh đẹp đang phun ra nuốt vào chất lỏng trong suốt, hơi thở mị hoặc, nó tựa hồ đang chờ đợi người tiến vào.

Nam sinh to lớn bỗng cảm thấy một trận nóng rực, vật thể cũng bắt đầu sưng đứng lên. Nam sinh to lớn hít sâu một hơi, rồi mới đem ngón tay giữ chặt rãnh thâm nhập hậu huyết ẩm ướt của Vi Dịch Kiệt. Chính là tay hắn chỉ mới thâm nhập một chút liền cảm thấy một trận nóng kinh người, bên trong khô khốc co thắt, làm cho ngón tay của nam sinh to lớn rốt cuộc không thể đi tới.

“Vừa mới bắt đầu anh đã gấp gáp như vậy, như thế người khổ là anh nga.”

Nam sinh to lớn lấy ngón tay ra, tiếp theo dùng thập ma đồ vật này nọ vẽ loạn một trận, sau đó lại đưa tay tiến vào mật huyết.

Đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo, Vi Dịch Kiệt lập tức liền quên chống cự. Chất bôi trơn làm vách ngăn mềm ra, nam sinh to lớn dễ dàng đưa ngón tiến vào. Đợi cho Vi Dịch Kiệt thả lỏng, nam sinh to lớn ngón tay nhẹ nhàng lau nếp uốn quanh khẩu huyết. Vi Dịch Kiệt từng đợt tê dại, nửa điểm khí lực cũng không còn. Một ngón tay của nam sinh dễ dàng tiến hết vào, tính khí cũng dần đứng lên.

Mật huyết khô khốc nhanh được chất bôi trơn làm mềm ra, nội bích nóng bỏng không ngừng phun ra nuốt vào ngón tay của nam sinh. Nam sinh to lớn thừa cơ hội tiến thêm ngón thứ hai vào hậu huyết, mà hạ phúc của y cũng dần dần thiêu đốt tới cực hạn rồi.

“Cởi bỏ tay anh ta.”

Nam sinh to lớn ra lệnh, tuy hai tay Vi Dịch Kiệt vẫn bị trói nhưng đã được tháo xuống khỏi đầu giường, ngón tay vừa rời ở trong Vi Dịch Kiệt cũng đã sớm rút khỏi. Chính là bị xâm phạm nên cậu sớm quên phản kháng. Nam sinh to lớn trên giường kéo Vi Dịch Kiệt đứng lên, đảo mắt cậu đã bị khóa ngồi trên đùi y.

Nam sinh to lớn cởi bỏ quần, tính khí thô to đã đứng thẳng. Nam sinh quàng tay Vi Dịch Kiệt qua cổ, rồi đem vòng eo nhỏ nhắn của cậu áp xuống dưới, đem tính khí đẩy vào rãnh giữa hai cánh mông, từng chút từng chút một đẩy vào, nhưng mà mật huyết nhỏ hẹp, tính khí đại trường to cứ như vậy bị kẹt ở bên ngoài. Nam sinh to lớn đem tính khí ma sát ở rãnh mông một hồi lâu, mở rộng từng nếp uốn mẫn cảm.

Rốt cuộc nhịn không được, nam sinh to lớn dùng tính khí ma sát xung quanh huyết khẩu, một bên dùng ngón tay tham lam ra vào. Do vừa rồi có chất bôi trơn nên hậu huyết dễ dàng tiếp nhận hai ngón tay của y. Nam sinh không ngừng mà lấy tay mở rộng mật huyết, cảm thấy huyết khẩu đã mở đủ, liền đem tính khí tiến vào, một ngón tay vẫn không ngừng khuếch trương.

“Ngô ngô ngô ngô...”

Ngay khi tính khí to lớn tiến vào, Vi Dịch Kiệt cảm thấy hậu môn mình như bị nứt ra. Phát ra một trận rên rỉ. Cho đến khi đem toàn bộ tính khí tiến vào, Vi Dịch Kiệt mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Mà nam sinh to lớn một khắc cũng không thể chờ, vừa tiến vào liền rút ngón tay ra, hai tay giữ eo Vi Dịch Kiệt ra

sức đẩy lên. Mỗi lần đều đem tính khí tiến lui từng chút một, chỉ chốc lát sau liền đem côn thịnh toàn bộ nuốt sống.

“Ngô a... ngô ngô a ngô...”

Côn thịnh thô nganh mỗi lần tiến đều vào sâu bên trong, côn thịnh mỗi lần cùng vách ngăn ma sát đều đem đến từng trận khoái cảm khiến người ta mê muội, Vi Dịch Kiệt không nhận được phát ra khó tiếng rên rỉ.

Muốn sâu nữa, sâu nữa

Mỗi lần điểm mẫn cảm trong cơ thể bị chạm tới, đều làm cho Vi Dịch Kiệt một trận run rẩy, thất lưng cũng phối hợp đồng đưa đứng lên cùng nam sinh. Mà Vi Dịch Kiệt đã sớm muốn tới cao trào ở bên cạnh. Tính khí cương cứng ở hạ phúc của nam sinh từng đợt ma sát, bởi vì nam sinh còn mặc quần áo, ma sát với vải vóc thô ráp càng khiến khoái cảm bạo phát. Nhưng tính khí của cậu vẫn bị cột chặt, Vi Dịch Kiệt muốn bắn cũng không được, chỉ có thể càng ra sức đồng đưa thân mình nhanh hơn cho cùng tần suất với nam sinh. Động tác của hai người càng ngày càng kịch liệt, làm lay động ván giường kêu cọt kẹt.

Nhìn cảnh trước mắt kích thích như vậy làm năm người còn lại có phản ứng, bọn họ đều xông tới.

“A Vĩ, mày không thể hưởng thụ một mình như thế, phải chia sẻ cho anh em nữa chứ.”

“Tụi bay có thể tùy thời cùng tới.”

Nam sinh to lớn nói rồi tăng tốc độ di chuyển, mà vi dịch kiệt muốn bắn mà không bắn được sớm thống khổ muốn điên rồi, cậu chỉ có thể phối hợp cùng nam sinh đồng đưa phát ra tiếng rên rỉ.

Một nam sinh toàn thân trần trụi đi tới phía sau Vi Dịch Kiệt, cơ bắp cùng tính khí thô to đã sớm ngao nghễ đứng thẳng.

Nam sinh cơ bắp đưa ngón tay chậm rãi thâm nhập mật huyết của Vi Dịch Kiệt, nam sinh to lớn cũng giảm tốc độ chậm lại. Nam sinh cơ bắp thấy mật huyết khuếch trương đã đủ, lập tức dựa lưng vào Vi Dịch Kiệt, một tay giữ thân thể Vi Dịch Kiệt, một tay cầm côn thịnh nhét vào lỗ nhỏ vốn đã nhét đầy bởi tính khí của nam sinh to lớn. (Dã man thật, nhưng ta thích =)))

“A a a a a!!!”

Bị hai tính khí tiến vào cùng một lúc làm Vi Dịch Kiệt đau đến nước mắt chảy ra, miệng bị nhét mảnh vải nên chỉ có thể phát ra tiếng khàn khàn rên rỉ. Cùng lúc đó hai côn thịnh càng hung mãnh xâm lấn, mỗi lần rút ra đều mang theo tơ máu.

Mỗi một lần bị tiến vào, Vi Dịch Kiệt đều cảm thấy một trận xé rách đau nhức. Nhưng khi bắt đầu thích

ứng với hai côn thịt to lớn, toàn thân dâng lên một loại khoái cảm khó cưỡng. Dững đạo hẹp hòi bị nhét đầy bởi hai côn thịt, nội vách đều được mạnh mẽ ma sát, điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể được va chạm điên cuồng, đủ để cho Vi Dịch Kiệt muốn bắn đến mất đi thần trí.

Không biết qua bao lâu, sợi dây cột ở tính khí của Vi Dịch Kiệt cũng được tháo bỏ, cùng với khoái cảm ở phía sau dồn dập, Vi Dịch Kiệt không lâu liền bắn tinh, hai côn thịt tàn sát bữa bãi trong cơ thể cậu một hồi cũng phun ra chất lỏng nóng rực.

Phóng thích quá mức khiến đầu óc Vi Dịch Kiệt trở nên trống rỗng, khí lực một chút cũng không có, nằm xụi lơ mặc người bài bố.

Thời điểm Vi Dịch Kiệt phục hồi lại chút ít tinh thần, Vi Dịch Kiệt cảm thấy chính mình trên giường không ngừng bị đẩy qua lại, cái mông đã bị nâng cao lên.

Huyết khẩu bị chà đạp quá mức nên không ngừng chảy ra hỗn hợp tinh dịch và máu, cậu cố gắng co rút cơ thể nhưng tinh dịch vẫn từ khe rãnh chảy xuống tính khí đã mềm nhũn.

Nam sinh để tóc húi cua đi qua nhấc mông Vi Dịch Kiệt lên, đem tính khí bắt đầu sáp nhập. Trải qua màn giao hoan kịch kiệt vừa rồi, huyết khẩu đã trở nên ướt át và lỏng. Chỉ chốc lát sau, côn thịt của nam sinh tóc húi cua toàn bộ đã bị nuốt sống.

Lửa nóng cùng vách ngăn mềm mại, co thắt vừa đủ, côn thịt ở bên trong chỉ có thể dùng từ mất hồn để hình dung. Nam sinh để tóc húi cua nhắm mắt lại hưởng thụ, giữ thất lưng Vi Dịch Kiệt không ngừng ra vào, mỗi lần đều đem tất cả ra rồi đẩy vào, cứ như muốn đem nội vách đánh vỡ. Tiếng thân thể chạm vào nhau cùng với tiếng giường cọt kẹt vang động hết căn phòng.

Lúc này những người khác cũng không nhàn rỗi, ba người chưa được hưởng thụ huyết khẩu kia liền đi ra phía trước Vi Dịch Kiệt. Một người nâng cầm Vi Dịch Kiệt lên, mở to miệng cậu rồi đem chính mình dục vọng bùng bùng phần chân đẩy vào miệng cậu, hai người khác dùng tay cậu thủ dâm để đứng lên. Ba người không ngừng đổi vị trí, làm cho Vi Dịch Kiệt thay phiên liếm tính khí của bọn họ.

Nam sinh tóc húi cua cuối cùng cũng bắn, lui đi ra. Ba nam sinh còn lại thay phiên nhau sáp nhập cậu.

Sáu nam sinh sau khi mỗi người tiết một lần liền cùng nhau tổng tiến công Vi Dịch Kiệt. Đầu tiên để Vi Dịch Kiệt ngồi trên bụng một người, rồi một người ở đằng trước, hai người đồng thời tiến nhập cậu, còn hai người khác bức bách Vi Dịch Kiệt giúp bọn họ khẩu giao, còn lại hai người đành phải lấy tay Vi Dịch Kiệt thủ dâm cho mình. Tùy thời điểm sáu nam nhân lại thay đổi tư thế, đem Vi Dịch Kiệt đặt ở trên giường, mông nhếch lên để lộ huyết khẩu không ngừng chảy ra chất lỏng, một người sáp nhập còn những người khác lấy chân cậu để ma sát tính khí, cuối cùng bắn đầy chất lỏng màu trắng lên người Vi Dịch Kiệt.

Cuối cùng sáu nam sinh cũng ngừng không tra tấn Vi Dịch Kiệt nữa. Vi Dịch Kiệt sớm đã không còn sức lực nằm xụi lơ ở trên giường. Trên người toàn là tinh dịch, hai chân cậu mở ra rất lớn, có thể thấy rõ hỗn hợp tinh dịch và máu không ngừng chảy ra từ huyết khẩu.

• • •

Ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt được người ta nâng trở về công trường.

Ngày hôm đó, cậu nói mình bị ốm để nằm nghỉ ở trong lều.

Khi Vi Dịch Kiệt được nâng trở về công trường, nhân viên tạp vụ đều đã bắt đầu làm việc, cậu từ lúc trở về đều nằm nghỉ ở trên giường, cho nên trong công trường không ai biết Vi Dịch Kiệt rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Ngược lại trên đường trở về bị rất nhiều người chỉ chỗ. Vi Dịch Kiệt biết chuyện cậu nửa đêm lén vào ký túc xá nữ đã bị kể lại thành câu chuyện của một nông dân công ngu xuẩn. Hơn nữa, cho dù được một trong những nam sinh kia đưa về, cậu cũng không có khí lực cãi cò.

Ở trong lều nghỉ ngơi cả một buổi sáng, đến buổi trưa, Vi Dịch Kiệt bắt đầu bị tiêu chảy. Cổ nén cảm giác toàn thân đau nhức cùng không khoả, Vi Dịch Kiệt không ngừng chạy WC, cuối cùng chưa kịp ăn gì, cậu liền ngất đi.

Khi Vi Dịch Kiệt tỉnh lại thì trời đã tối, Vi Dịch Kiệt nằm trên giường trong lều khóc không ra nước mắt. Thân là một người nam nhân, vậy mà tối hôm qua lại bị mấy nam nhân coi cậu là nữ nhân thay nhau bạo hành. Vi Dịch Kiệt cảm thấy tôn nghiêm của cậu – của một người đàn ông đã bị xé nát. Cậu vẫn chưa có tiền cho phụ thân chữa bệnh, không, tất cả chuyện này hết thảy đều do cô gái kia – Lam Hình!

Vi Dịch Kiệt còn nhớ tối hôm qua một vài người một bên bạo hành cậu, một bên uy hiếp cậu không được gặp Lam Hình nữa. Thực rõ ràng những người đó đều là do Lam Hình nhờ giúp đỡ. Cậu luôn bị Lam Hình lừa dối, nếu không phải bởi vì phụ thân bệnh nặng cậu cũng không tính toán đòi Lam Hình lại số tiền này, coi như cậu tiêu tiền mua giáo huấn đi.

Nhưng hiện tại cậu phải làm gì bây giờ? Vi Dịch Kiệt theo thói quen đưa tay lên nắm lấy khối ngọc trên cổ, nhưng mà lúc này phát hiện không thấy khối ngọc!

Khi Vi Dịch Kiệt chuẩn bị rời quê lên thành thị, phụ thân đã đưa cho cậu, nói là vật gia truyền của Vi gia. Trong nhà chỉ có mình cậu là con trai, hiện tại phải đi xa quê, phụ thân trong lòng không thể nề hà, liền đem viên ngọc giao cho Vi Dịch Kiệt, cũng coi như phù hộ cậu ra ngoài làm công có thể thuận lợi bình an. Cho nên viên ngọc kia đối với Vi Dịch Kiệt là vô giá, chính là hiện tại cư nhiên không thấy!

Nói không chừng là ngày hôm qua... Đêm qua, có lẽ bị mấy nam sinh kia cầm đi! Không biết bọn họ đã đem đi bán hay ném đi luôn rồi? Cậu làm thế nào tìm được họ bây giờ?

Vi Dịch Kiệt thống khổ sắp khóc đi ra, nhưng lúc này cậu bỗng nhớ tới còn có chuyện quan trọng hơn.

Vi Dịch Kiệt nhẫn nại cảm giác hạ thể bị xé rách đứng lên, rồi lấy cuốn danh bạ từ trong chiếc túi du lịch để quần áo của mình. Sau đó đi ra buồng điện thoại công cộng ngoài công trường.

Điện thoại gọi một hồi trong nhà cũng không ai nhấc máy, Vi Dịch Kiệt đành phải gọi cho tỷ tỷ. Nhưng mà khi tỷ tỷ bắt máy, Vi Dịch Kiệt bỗng nghe tiếng khóc của tỷ tỷ, nói phụ thân đã qua đời.

Tắt điện thoại, trong đầu Vi Dịch Kiệt lúc này cứ hiện lên câu nói của tỷ tỷ “Ba ba đêm qua đã mất rồi.” Lúc này thân thể đau đớn cùng mỗi một đã sớm không còn cảm giác, Vi Dịch Kiệt dựa người vào buồng điện thoại ôm chân mình khóc nức lên.

Tiền không có, tôn nghiêm không có, ngọc không có, phụ thân không có, cái gì cũng không có ...

Vi Dịch Kiệt không biết mình sống còn ý nghĩa gì nữa, từ trước đến giờ con người cậu chưa bao giờ rơi vào tuyệt vọng như thế này. Cho dù năm đó bỏ lỡ con đường đại học đi làm công, cậu cũng không vì như thế mà tuyệt vọng cùng cực bi ai.

Khóc một hồi lâu, Vi Dịch Kiệt cuối cùng đứng lên, ánh mắt cậu đã trở nên trống rỗng, mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ.

Vi Dịch Kiệt không biết tại sao mình lại ra hồ sen gần công trường. Đứng ở đó một hồi, rồi kiên quyết nhắm mắt lại, đem thân thể hướng xuống hồ sen...

Ngay khi Vi Dịch Kiệt định thả người xuống, một bàn tay to lớn bỗng nắm lấy tay cậu kéo lại.

“Anh muốn tự sát? Hồ sen này sâu nhất cũng chưa quá đầu người.”

Nghe giọng nói có chút quen thuộc, Vi Dịch Kiệt bỗng run rẩy. Cậu biết đây là thanh âm của thập ma. Cậu quay đầu lại, quả nhiên giữ chặt tay cậu chính là nam sinh to lớn ngày hôm qua.

Vi Dịch Kiệt sợ tới mức rút tay khỏi tay nam sinh, rồi lui lại mấy bước khẩn trương nhìn y.

“Sao vậy? Anh như vậy lại sợ tôi? Tối hôm qua...”

Nam sinh còn chưa kịp nói hết, Vi Dịch Kiệt liền phẫn nộ đứng dậy rống lên.

“Câm mồm!”

“Là anh có ý đồ bất chính, chúng tôi mới ‘giáo huấn’ anh một chút, người như anh còn cảm thấy hổ thẹn sao?” Lời nói của nam sinh tràn ngập ý khinh thường.

Vi Dịch Kiệt phẫn nộ, thân thể không ngừng run rẩy, cuối cùng cậu không nói gì, xoay người trở về công trường. Bộ dạng cậu lão đảo, tùy cơ hội có thể té ngã.

Buổi tối trở lại lều, Vi Dịch Kiệt bắt đầu phát sốt, hạ thể cũng ỉn ỉn đau, hơn nữa một ngày đều không có ăn cái gì lại tiêu chảy, dạ dày sớm đã không còn gì, Vi Dịch Kiệt nằm ở trên giường, ngay cả chút khí lực cũng không có.

Vi Dịch Kiệt nằm ở trong lều, không ai quan tâm cậu, cậu cũng không hy vọng có người quan tâm cậu, chỉ mong phát sốt rồi chết cũng được.

Ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt không có đi làm, cả thuốc cũng không uống, nằm trong lều cả ngày. Ý thức cậu cũng càng ngày càng mơ hồ. Không biết qua bao lâu, cậu đột nhiên cảm thấy một trận mê muội, rồi sau đó lại được ai bế lên.

Người nọ có lồng ngực dày rộng ầm ập, Vi Dịch Kiệt gắt gao ôm cổ người nọ. Y làm cho cậu nhớ tới phụ thân, cậu còn nhớ rõ mới trước đây mỗi lần cậu phát sốt phụ thân cũng bế cậu như vậy đi tìm thầy thuốc; khi còn học trung học phụ thân cũng xách những túi đồ dùng cùng thức ăn nặng đi rất xa để đưa cho cậu, phụ thân ngày càng già đi, cho nên sau khi tốt nghiệp trung học cậu không đi học đại học. Sau lần đó cậu thường xuyên thấy cha ở trong phòng gạt trộm nước mắt.

“Ba ba... ba ba... ba ba...”

Ý thức mờ mịt, Vi Dịch Kiệt không ngừng nói nhảm... cậu sẽ không, không bao giờ được nói chuyện với phụ thân nữa.

• • •

Thời điểm Vi Dịch Kiệt tỉnh lại, bỗng phát hiện mình nằm ở trong bệnh viện, trên tay cắm ống truyền dịch chảy tí tách. Nhưng trước hết đập vào mắt cậu là gương mặt làm cho cậu vừa sợ hãi vừa chán ghét.

“Anh tối hôm qua phát sốt đến 40 độ, không phải tôi đúng lúc đem anh đưa tới bệnh viện thì đã sớm mất mạng.”

“Cậu... tại sao lại làm vậy...”

“Người bình thường không phải trước tiên phải nói cảm ơn sao?”

Đối với người này nói cảm ơn, Vi Dịch Kiệt không làm được, cậu không nói gì xoay đầu sang chỗ khác.

“Không nói? Anh nha, không phải muốn tự sát đấy chứ? Nhìn không ra anh lại có thể làm vậy...”

“Có thể hay không mời cậu nhanh rời đi?” Vi Dịch Kiệt nhỏ giọng đánh gãy lời y.

“Cũng nên xem lại ai đã cứu anh!”

“Tôi tuyệt đối không cần cậu cứu.”

“Thật sự là không biết xấu hổ a!”

Người nọ bỏ lại một câu phần nộ rồi quay người bước đi.

Tên dân công lôi thôi kia dám nói chuyện với hắn như vậy? Cũng không xem lại hắn vì sao hôm qua phải chạy đến công trường đi, nơi vừa nhỏ hẹp vừa dơ bẩn lại tràn ngập tanh tưởi, thời điểm hắn bế cậu ta lên, mùi hôi trên người cậu càng làm hắn ghê tởm.

Mình nhất định điên rồi nên mới lo lắng cho tên dân công đó! Không phải ngày đó gặp anh ta rồi sau đó thương anh ta nên hắn mới uống nhầm thuốc đấy chứ, cứ nhiên rảnh rỗi lại chạy đến khu bẩn thỉu đó.

Hàn Vĩ càng không ngừng mắng trách chính mình, nổi giận đùng đùng rời khỏi bệnh viện.

3. Quyển 1 - Chương 3

Vi Dịch Kiệt nằm ở bệnh viện ước chừng hai ngày, trừ bỏ sốt cao còn có vết thương nặng ở hậu đình, hai ngày trong bệnh viện cậu không có cách nào tự do đi lại cũng không có người đến thăm. Rốt cục cũng có thể xuất viện. Bác sĩ đem bệnh án giao cho Vi Dịch Kiệt, cậu vừa lật ra liền thấy tiền viện phí đã có người trả. Vi Dịch Kiệt thắc mắc hỏi, bác sĩ cười nói là ngày đầu tiên đến đây nam sinh kia đã trả giúp cậu rồi.

Trở lại công trường, Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút đứng ngồi không yên. Người kia thực sự giúp mình trả tiền viện phí, hai ngày tiền thuốc men tổng cộng 468 nguyên, thời điểm lại vào chiều ngày hôm nay, cậu rời khỏi bệnh viện lúc ba giờ chiều, xem ra hắn đã đến đây từ trước đó để giúp cậu thanh toán? Nam sinh kia vì sao lại đối xử tốt với cậu như vậy? Chẳng những chạy đến công trường đưa cậu đến bệnh viện còn giúp cậu trả tiền thuốc men, nhưng lúc đó lại nói với cậu những câu tràn ngập khinh bỉ cùng khinh thường.

Giục mắt, vấn đề quan trọng bây giờ không phải là nam sinh kia, mà là làm sao hồi hương để gặp phụ thân lần cuối, cậu hy vọng có thể về kịp dự đám tang của phụ thân. Nhưng khi Vi Dịch Kiệt gọi cho tỷ tỷ, tỷ tỷ nói đã hạ táng phụ thân. Bởi vì mấy ngày trước cậu không có liên lạc, mọi người trong nhà liền quyết định an táng phụ, hơn nữa khi phụ thân lâm chung đã nói, không cần Vi Dịch Kiệt phải trở về, cậu chỉ cần cố gắng ở trong thành thị công tác, về sau tìm được một cô gái xinh đẹp, xây nên một gia đình nhỏ cũng coi như là báo hiếu lớn nhất đối với cha mẹ, này cũng là nguyện vọng cuối cùng của phụ thân.

Tuy rằng biết được phụ thân không hy vọng cậu trở về, nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn muốn trở về tảo mộ cho phụ thân. Cậu muốn xin nghỉ phép, nhưng vì tháng này cậu đã nghỉ quá nhiều, nghỉ nữa sẽ không có tiền lương. Vốn trên người đã không có tiền lại càng không thể nói cho người trong nhà biết, nên Vi Dịch Kiệt không xin nghỉ phép lại lần nào nữa.

Bởi vì không thể trở về tảo mộ cho phụ thân, tinh thần của Vi Dịch Kiệt trở nên sa sút hơn, mỗi ngày bắt đầu làm việc đều vô khí lực. Đến cuối tháng nhận tiền lương, vì cậu nghỉ quá nhiều nên chỉ nhận được hơn 600 nguyên tiền lương.

Lĩnh tiền xong, Vi Dịch Kiệt để riêng ra 468 nguyên, cất vào bao thư, sau đó đợi ở ký túc xá bên kia công trường.

Vi Dịch Kiệt đợi đến khi bầu trời tối đen, một lúc lâu sau thấy một đôi nam nữ đang nắm tay nhau đi. Vi Dịch Kiệt bỗng nhận ra cô gái đó chính là Lam Hinh, còn người kia là nam sinh to lớn. Vi Dịch Kiệt cuối cùng cũng hiểu vì sao đêm đó cảm thấy nam sinh to lớn có chút gì đó quen mắt, nguyên lai là người hôm trước đã đá cậu.

“Anh! Anh như thế nào lại xuất hiện?!”

Nhìn theo ánh đèn đường mờ nhạt, Vi Dịch Kiệt thấy được Lam Hinh nói với vẻ mặt vô cùng chán ghét nhìn cậu, sau đó trốn ra sau lưng nam sinh to lớn.

Vi Dịch Kiệt nghĩ mình đã bị Lam Hinh làm hại đủ thảm rồi, sẽ không vì cô mà đau lòng nữa, nhưng khi thấy biểu tình chán ghét của Lam Hinh đối với mình Vi Dịch Kiệt cũng không nhịn được, trong lòng dâng lên một trận đau đớn.

“Tôi.. chỉ là vô tình đi ngang qua nơi này.”

Vi Dịch Kiệt nói xong bước qua hai người, cứ như vậy bước đi.

“Lần trước giáo huấn đủ để anh biết điều rồi đi!” Lam Hinh đắc ý cười rộ lên.

Tiếng cười chói tai của Lam Hinh hung hăng xé toạc vết thương trong lòng Vi Dịch Kiệt, tựa như cái gì ồ ạt chảy ra không ngừng lại được.

Vi Dịch Kiệt càng chạy càng nhanh, ngay tại thời điểm chuẩn bị trở lại công trường, tay cậu bỗng bị người kéo lại. Vi Dịch Kiệt quay đầu lại, thấy được nam sinh to lớn.

“Anh có việc gì?”

“Không...” Vi Dịch Kiệt phủ nhận.

Nghe vậy, nam sinh to lớn khinh miệt cười.

“Như thế nào? Chẳng lẽ anh còn muốn bám lấy Lam Hinh? Hay anh lại muốn nửa đêm lén vào ký túc xá

nữ?”

Vi Dịch Kiệt nghe vậy phần nộ đem phong thư bị cầm gắt gao ném vào mặt nam sinh, sau đó quay đầu bỏ đi.

Nam sinh ngồi xổm xuống nhặt phong thư lên, mở ra không ngờ có vài trăm nguyên tiền, nam sinh rất nhanh hiểu ra chuyện gì, chạy đuổi theo Vi Dịch Kiệt.

“Số tiền này anh giữ đi, anh cả ngày ăn mặc bẩn như vậy, xem ra còn cần số tiền này hơn tôi.”

Nói xong liền đem phong thư nhét lại vào tay Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt dừng cước bộ, trừng mắt nhìn nam sinh nói: “Tôi không cần! Số tiền này là của cậu, không cần cậu có thể ném đi!”

“Vậy sao? Anh thật sự muốn tôi ném số tiền này đi?” Nam sinh vẻ mặt khiêu khích mỉm cười.

“Cậu muốn ném thì cứ ném.”

Vi Dịch Kiệt lạnh nhạt nói rồi xoay người trở về công trường.

“Tôi liền ném cho anh xem!”

Vi Dịch Kiệt nghe thấy có tiếng thứ gì đó bị ném đi, sau đó chợt nghe đến tiếng bước chân đang rời đi. Lúc này, Vi Dịch Kiệt quay đầu lại, nương theo ánh đèn đường, cậu thấy một đồng tiền giấy nằm la liệt trên giường.

Tuy rằng cảm thấy có chút đau lòng, nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn trở về công trường.

• • •

“A Vĩ, mẹ nghe tiểu Hinh nói gần đây con rất lạnh nhạt với nó.”

“Gần đây do không có ai xách nước dùm nên nhớ tới con đi.”

“A Vĩ sao con lại nói như vậy, tiểu Hinh thật tâm thích con, đương nhiên hy vọng con có thể bên nó tâm tình nhiều một chút. Mà con nha, sớm một chút rời khỏi trường học đích nhảy cao đội đi, bình thường dùng nhiều điểm tâm tư ở tiểu hinh trên người, nàng nói cái gì người đều nhiều hơn nhân nhượng nàng điểm, nàng này tuổi đích nữ hài tử chính là có điều, so sánh bốc đồng.”

“Mẹ, con biết rồi. Con chuyện gì mà không ưu tiên cô ấy?”

“Mẹ đã nhìn thấy các con từ nhỏ lớn lên với nhau, tiểu Hinh mẹ coi như con ruột, chỉ mong các con nhanh lớn rồi kết hôn, con cũng nên chuẩn bị sớm một chút...”

“Mẹ, đừng nói nữa.”

“A Vĩ con tức giận cái gì?”

“Không có, mẹ, hiện tại không còn sớm, mẹ đi ngủ đi.”

“... A Vĩ con sớm một chút nghỉ ngơi, mà cuối tuần về nhà đi, ba con nói có chuyện quan trọng muốn cho con biết.”

“Con đã biết, mẹ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tắt điện thoại, Hàn Vĩ trở về giường mình nằm xuống, hai tay gối lên đầu, nhìn lên trần nhà suy tư.

“A Vĩ, mày thường xuyên đi tìm cái tên dân công kia, không phải hần muốn gây ra chuyện ồn ào gì chứ?”

Vương Đại Hải không biết từ đâu tới, đánh gãy suy nghĩ của Hàn Vĩ.

“Như thế nào? Tụi mày sợ hần đem chuyện hôm đấy kể ra ngoài?”

“Hần làm sao có gan.”

“Tụi bay cứ yên tâm, chuyện đem đó là do tao kêu tụi mày làm, tội lỗi gì đổ xuống sẽ do tự tay tao gánh vác. Tao đi tìm tên dân công kia là có việc riêng, tụi mày không cần lo lắng.”

“Bọn tao cũng là quan tâm mày. A Vĩ, đây là viên ngọc đeo trên cổ của tên nông dân công kia, có nên trả lại cho hần?”

Vương Đại Hải nói xong đưa cho Hàn Vĩ một viên ngọc, Hàn Vĩ cầm ngọc ngồi dậy, cẩn thận đánh giá một hồi lâu. Đó là một viên ngọc nhỏ màu trắng, tính chất ôn nhuận tinh khiết, vừa nhìn đã biết đây là hàng hiếm quý giá. Một sợi dây hồng xuyên qua tâm, dùng để đeo cổ.

Không thể tưởng được cái tên dân công kia trên người lại có thứ như quý giá như vậy, nói vậy hần nhất định thực bảo bối đi. khó trách hôm nay hần đột nhiên xuất hiện ở ký túc xá phụ cận, Anh ta chắc chắn không dám đến để dây dưa với Lam Hinh nữa, mà chỉ muốn đến xem vật này có rơi ở ngoài hay không.

Hàn Vĩ nắm viên ngọc gắt gao trong lòng bàn tay, có chút đăm chiêu nở nụ cười.

• • •

Hôm nay, Vi Dịch Kiệt đợi đến khuya mới tới căn tin học sinh ăn cơm, cậu biết mình không được chào đón ở đây. Ai thấy cậu cũng trỏ chỏ ác ý, nữ sinh thấy cậu liền cố ý né ra rất xa, nam sinh thấy cậu liền cười mỉa có thậm chí trực tiếp nhục mạ cậu. Trong mắt mọi người, cậu là tên lèn vào ký túc xá nữ không thành rồi bị cưỡng gian. Nhưng có ai cho cậu cơ hội mở miệng giải thích không? Cứ cho là sẽ có người chịu nghe cậu nói, nhưng những chuyện phát sinh đêm đó cậu cũng không biết phải nói thế nào.

Không muốn nhìn thấy ánh mắt đầy trào phúng và dịch ý của mọi người, nên Vi Dịch Kiệt đành chờ đến khi căn tin không còn ai mới ra mua cơm ăn.

Hôm nay cậu tính toán xem mình nên ăn cái gì. Thuốc đỏ mười lăm nguyên một tháng, ngẫu nhiên thêm chút rau xanh hẳn là không tính xa xỉ, mấy ngày nay cậu toàn ăn cơm với nước lọc.

Vi Dịch Kiệt tìm một góc khuất để ngồi, chung quanh không có ai, cho dù có, những người đó chỉ cần vừa thấy cậu liền coi như thứ gì đó ghê tởm rồi chạy nhanh rời đi. Cơm có thêm chút rau cải, mùi vị tốt hơn nhiều. Tiểu cô nương bán đồ ăn, xem chừng đã chấp nhận cậu. Thấy cậu đáng thương cả tháng chỉ ăn cơm với nước lọc nên cho cậu nhiều rau cải trắng một chút.

“Anh mỗi ngày đều ăn thứ này sao?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Vi Dịch Kiệt ngẩng đầu lên, lại là tên nam sinh to lớn! Hắn đã bùng phần ăn của mình ngồi xuống đối diện với cậu, nói chuyện còn cố ý nhìn khinh khỉnh vào hộp cơm của cậu.

Vi Dịch Kiệt đem hộp cơm ôm trước ngực, sau đó dùng ống tay áo che lại.

“Chẳng phải anh vừa mới ăn rất vui vẻ sao? Che lại làm cái gì? Chắc anh cũng biết mình có bao nhiêu nghèo khổ? Nhìn anh như vậy, còn cầm tiền đến đưa tôi, nghĩ muốn học làm quân tử sao?” Hàn Vĩ vẻ mặt trào phúng nói.

“Tôi không muốn nợ tiền của cậu.”

Vi Dịch Kiệt nói xong buông bát của mình lại, không để ý tới người trước mắt mà tiếp tục ăn cơm.

Hiện tại chỉ còn mình người này dám nói chuyện với cậu, dù rằng y luôn tỏ vẻ khinh thường cậu.

“Anh còn có điểm cốt khí.”

Hàn Vĩ nói xong, chồm tới lấy hộp cơm của Vi Dịch Kiệt.

“Cậu muốn làm gì!”

Vi Dịch Kiệt tức giận nói, lại nhìn Hàn Vĩ đối cậu cười cười sau đó cầm lấy hộp cơm của mình san nửa thức ăn sang hộp cơm của Vi Dịch Kiệt.

Nhìn thấy hộp cơm trước mặt của mình đã đầy thức ăn, nhất thời không ngơ ngác.

“Đồ ăn không tồi đi? Anh không phải nên nói cảm ơn sao?”

Vi Dịch Kiệt cắn môi, không nói lời nào cũng không nhúc nhích nhìn đồ ăn trong hộp.

“Quên đi, tôi biết anh căn bản không biết gì là lịch sự. Nhưng anh còn muốn đi tìm Lam Hình sao?”

Nghe Hàn Vĩ nhắc tới Lam Hình, Vi Dịch Kiệt người hơi cương cứng nhưng vẫn không nói lời nào.

“Nói cho anh biết, Lam Hình là nữ nhân của Hàn Vĩ tôi, đừng có tùy hứng rồi đi trêu chọc cô ấy. Tôi biết rất khó để gặp một cô gái xinh đẹp như Lam Hình. Nhưng chính anh tốt xấu cũng nên về soi gương, như vậy lại mặt dày quần quít lấy Lam Hình, làm sao cô ấy còn có thể coi trọng anh? Lam Hình là người mà anh dễ chạm vào sao? Tôi nói anh nên về quê tìm một người có thân phận giống anh thì tốt hơn.”

Vi Dịch Kiệt rốt cục rốt cuộc nhịn không được, dùng sức vỗ mặt bàn.

“Tôi không ăn.”

Nói xong, Vi Dịch Kiệt cầm lấy hộp cơm chuẩn bị đứng lên.

“Thật sự là không ăn sao?”

Hàn Vĩ lười biếng hỏi, tay phải đung đưa thứ gì đó, nhìn kĩ thì là một viên bạch ngọc.

“Đây là của tôi!”

Vi Dịch Kiệt nhìn thấy viên ngọc, kích động lao tới. Nhưng cậu vừa mới vươn tay lên, Hàn Vĩ liền đem ngọc nắm trở về trong lòng bàn tay giấu ra sau lưng.

“Viên ngọc này tốt như vậy sao có thể là của anh?”

“Đây là do cha tôi...” Vì Dịch Kiệt muốn nói là di vật, chính là nhớ tới phụ thân trong lòng lại dâng lên một trận đau đớn, cuối cùng cũng không nói ra.

“Do cha anh? Anh nói dối cũng có chừng mực đi!”

“Xin cậu trả lại cho tôi!”

Vì Dịch Kiệt cúi đầu, lần này rốt cục cậu ở trước mặt Hàn Vĩ lộ ra tư thái hèn mọn, Hàn Vĩ không khỏi vừa lòng nở nụ cười.

“Thứ này là của anh sao? Đây là do tôi nhặt được, mặt trên lại không có tên chủ nhân, anh lấy chứng cứ đâu ra để xác nhận đây là của anh?”

“Tôi...” Vì Dịch Kiệt trầm mặc một hồi rồi nói: “Không có chứng cứ.”

“Vậy lấy gì để tôi tin anh đây? Nếu sau này tìm được chủ nhân thật sự thì phải làm sao?”

“Nó thật là của tôi, cậu cậu trả lại cho tôi! Chỉ cần cậu nguyện ý trả lại cho tôi, cậu muốn tôi làm cái gì cũng được!”

“Thật sao? Đây là do chính anh nói đấy nhé, nhưng nếu anh đổi ý thì sao?”

“Tôi có thể thề, nếu không... viết cam kết cũng được!”

Ý Vì Dịch Kiệt muốn nói là nếu Hàn Vĩ chịu đem ngọc trả lại cho cậu, cậu nguyện ý viết cam kết nói ngọc là do cậu lấy đi, nhưng hình như Hàn Vĩ lại nghĩ khác.

“Viết cam kết sao? Ý này cũng không tồi.”

“Viết biên nhận theo cậu là có thể đem ngọc trả lại cho tôi không?”

Hàn Vĩ cũng không trả lời câu hỏi của Vì Dịch Kiệt.

“Tôi xem như vậy đi, tôi muốn anh làm người hầu, kỳ hạn là đến khi tôi tốt nghiệp đại học. Chỉ cần này hai năm này anh làm cho tôi vừa lòng, tôi liền đem khối ngọc này tặng cho anh xem như phần thưởng. Hằng tháng tôi còn có thể trả lương cho anh, hai năm sau nếu anh muốn thêm một chút thù lao, tôi cũng có thể cho anh.”

Lời nói của Hàn Vĩ nghe như sấm trong tai Vì Dịch Kiệt, cậu ta thoát nhìn qua là một tên sinh viên dưng

tiền cha mẹ, sao có thể phung phí tiền như thế được!

Thấy Vi Dịch Kiệt vẻ mặt nghi hoặc không nói lời nào, Hàn Vĩ không kiên nhẫn lại mở miệng.

“Như thế nào, anh nghĩ rằng tôi không có tiền trả cho anh?” Hàn Vĩ dừng một chút tiếp tục nói: “Quên đi, anh tin hay không thì tùy. Ngọc ở trong tay tôi, anh muốn lấy nó phải đáp ứng yêu cầu của tôi. Anh không tin coi như tự đánh mất cơ hội để lấy nó, hơn nữa không chừng ngày nào đó tôi sẽ làm vỡ nó hay làm mất. Cuối cùng vẫn là anh nên hiểu chuyện chút đi.”

Hàn Vĩ nói xong, đứng dậy cầm hộp cơm của mình toàn bộ đem đi đổ.

Sau lần gặp được Hàn Vĩ ở căn tin đến nay đã được ba ngày, Vi Dịch Kiệt cảm thấy lời nói của y không chỉ đơn giản là như vậy. Hơn nữa mỗi lần cậu nhớ tới tên nam sinh to lớn kia lại nhớ tới cái đêm đáng sợ đó, cậu cảm thấy không nên dây dưa với loại người này sẽ tốt hơn.

• • •

Buổi tối, sau khi nhóm nhân viên tạp vụ ở công trường tắm xong, Vi Dịch Kiệt mới ra bãi tắm công cộng để tắm rửa. Trong bãi tắm chỉ duy nhất có vòi hoa sen. Vi Dịch Kiệt lại không có thói quen tắm chung với người khác, cho nên đến khi bầu trời tối đen cậu mới sờ soạn đi tắm rửa.

Ban đêm có chút lạnh, chính là công trường điều kiện không tốt, có nước lạnh có thể tắm là đã tốt lắm rồi.

Vi Dịch Kiệt cắn răng dội nước lạnh lên người, lúc sau trên người bắt đầu thích ứng dâng lên một cỗ nhiệt khí, gió lạnh thổi cũng không sợ. Nhưng khi Vi Dịch Kiệt sờ soạn trong bóng tối để tìm quần áo, lại phát hiện tất cả quần áo đều không cánh mà bay!

Kiểm ở khắp nơi cũng không thấy quần áo, Vi Dịch Kiệt đành phải từ bỏ tìm kiếm. Lều của Vi Dịch Kiệt cách đây cũng không xa, cậu dùng khăn tắm che hạ thể chạy nhanh về lều.

Mới đi vào lều, Vi Dịch Kiệt liền sợ tới mức thiếu chút nữa nghĩ muốn xoay người đi ra ngoài.

Hàn Vĩ hai tay vén ở trước ngực, gác chân ngồi trên cái ghế duy nhất trong lều, mà cách đó không xa là quần áo của Vi Dịch Kiệt.

“Anh tắm xong rồi?” Hàn Vĩ lười biếng hỏi.

“Cậu! Cậu... vì cái gì lại ở chỗ này!”

Vi Dịch Kiệt thanh âm run rẩy nói, khăn trương lui đến bên giường nắm lấy quần áo của mình sau đó che

lấy thân hình gầy mà trắng nõn của mình. Bởi vì bình thường Vi Dịch Kiệt đều mặc quần dài để làm việc, bởi vậy trừ bỏ mặt phơi nắng, còn lại khắp nơi trên cơ thể đều phi thường trắng nõn.

“Anh không cần khăn trương như vậy? Còn sợ tôi ăn anh sao?” Hàn Vĩ chế nhạo Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Vĩ.

“Anh hẳn cũng biết tôi vì cái gì lại xuất hiện ở đây đi? Anh ngu ngốc đến mức nghĩ rằng tôi cần anh chứ không phải anh đang cầu tôi sao?” Hàn Vĩ nói xong cầm ngọc lắc lắc.

Thấy viên ngọc, mọi tức giận của Vi Dịch Kiệt như bóng cao su mà xẹp xuống.

“Tôi... tôi còn có điểm không hiểu....”

“Không hiểu?! Qua ba ngày còn không hiểu? Anh xem có tên dân công nào vận tốt như anh không?”

“Tôi tuyệt không cảm thấy được có cái gì tốt, cậu là một sinh viên bình thường, lại nói cái gì thuê tôi rồi trả tiền lương cho tôi, thực hoang đường.”

“Thực hoang đường sao?”

Hàn Vĩ đứng lên, hùng hổ hướng Vi Dịch Kiệt đi tới. Vi Dịch Kiệt bị dọa đến nhắm thẳng lui về phía sau, chỉ tiếc không lui được vài bước cậu đã bị Hàn Vĩ bắt được cánh tay.

“Anh chẳng qua lo lắng tôi không có tiền trả cho anh sao?”

Hàn Vĩ nói xong lấy ra trong túi áo một xấp tờ một trăm nguyên.

“Thấy rõ chưa, bốn đại gia tôi không thiếu nhất chính là tiền!”

Hàn Vĩ nói xong hung hăng ném tiền lên giường, nhìn thấy tiền, Vi Dịch Kiệt cảm thấy được trong lòng một trận đau đớn. Chính là vì không có tiền nên cậu không học đại học mới phải ra ngoài làm công, chính là bởi vì tiền nên tình cảm của cậu mới bị Lam Hình hung hăng đùa bỡn, chính là bởi vì tiền nên cậu không còn phụ thân, lại bị mấy nam nhân cường hiếp, hiện tại không biết tiền đã biến cậu thành cái dạng gì?

Cho dù cùng là nam nhân, nhưng chuyện cậu lại bị nam nhân cường hiếp quả thật vẫn là không thể xóa nhòa. Bây giờ còn phải làm người hầu thỏa mãn cho người khác?

“Lấy số tiền đó đi, tôi không cần.” Khi Vi Dịch Kiệt nói cảm thấy mình có chút run rẩy.

“Không cần sao? Vậy có muốn cái này hay không?”

Hàn Vĩ cầm viên ngọc quơ quơ trước mặt Vi Dịch Kiệt.

“Trả lại cho tôi!... Xin cậu.”

Vi Dịch Kiệt mới vừa vươn tay, Hàn Vĩ đã thu viên ngọc trở về.

“Vậy trở thành người của tôi, chỉ cần thỏa mãn tôi, không chừng chưa đến tốt nghiệp tôi sẽ đem ngọc trả lại cho anh.”

“Thỏa mãn?!” Vi Dịch Kiệt không ngờ Hàn Vĩ lại nói trắng ra như vậy.

“Chết tiệt, anh cho là người dơ bẩn hạ lưu như anh có gì tốt, tôi chính là coi trọng thân thể của anh.” Hàn Vĩ không tái quan co lòng vòng.

“Hỗn đản!” Vi Dịch Kiệt kêu, một chút đã quên chính mình chưa mặc gì, buông quần áo trên tay nắm lấy cổ áo Hàn Vĩ.

“... Vậy Lam Hình đâu? Lam Hình không phải của cậu...!”

“Chuyện của tôi và Lam Hình liên quan gì đến anh? Chẳng lẽ anh còn thích nàng?”

Hàn Vĩ đánh gãy lời Vi Dịch Kiệt, sau đó bắt lấy bả vai Vi Dịch Kiệt mà ấn cậu xuống chiếc giường rách nát kia.

“Cậu! Làm cái gì!”

Vi Dịch Kiệt ra sức giãy dụa, như thế nào cũng không ngăn cản được Hàn Vĩ ở trên người cậu động thủ. Thẳng đến cảm tính khí, thân thể Vi Dịch Kiệt một trận run rẩy, hình ảnh đêm đó hiện lên trong đầu cậu, làm cho cậu không phản kháng nữa.

Không cần! Không cần! Không bao giờ... có lần thứ hai nữa!

Vi Dịch Kiệt đột nhiên thấy chiếc nón bảo hộ thường ngày cậu mang đi làm, cậu ra sức lấy cái nón rồi hướng đầu Hàn Vĩ đập tới. Bị đập trúng Hàn Vĩ cảm thấy một trận đau sau ót, cũng vì thế mà dừng động tác, phần nộ nhìn Vi Dịch Kiệt đang ở dưới thân mình thở dốc không ngừng.

“Anh thực sự không cần?”

Hàn Vĩ phẫn nộ nói, lại đem viên ngọc ra, mà nó là thứ có thể uy hiếp Vi Dịch Kiệt.

“Tôi ném nó đi anh cũng không để ý?”

Hàn Vĩ nói xong liền đứng lên, sau đó chạy ra khỏi lều. Vi Dịch Kiệt ở trên giường sững sốt một hồi, mới hồi phục tinh thần lấy quần áo ra mặc rồi chạy theo.

Khi đuổi tới hồ sen, Vi Dịch Kiệt xa xa thấy Hàn Vĩ ném thứ gì đó ra hồ sen, chỉ nghe tõm một tiếng, rồi hồ sen lại trở về một mảnh yên tĩnh.

Vi Dịch Kiệt phát điên vọt tới, khi chuẩn bị lao xuống hồ, cậu lại bị người nắm chặt áo kéo lại.

“Hỗn đản! Tôi sẽ không để yên cho cậu!”

Vi Dịch Kiệt giãy dụa muốn vọt tới hồ sen, lại bị nam nhân gắt gao giữ chặt.

“Anh cũng biết hối hận? Đau lòng?”

“Buông tay! Cậu không cần khinh người quá đáng!”

Tính tình luôn trầm ổn của Vi Dịch Kiệt bị chọc giận hoàn toàn, cậu điên cuồng mà đánh về phía Hàn Vĩ, dường như tính toán muốn cùng y đồng quy vu tận. Nhưng mà thân thể tương đối nhỏ gầy của Vi Dịch Kiệt chỉ vài cái đã bị Hàn Vĩ khống chế đặt trên mặt đất.

“Tôi nói cho anh biết, nếu làm trái lệnh tôi, thì đây sẽ là hậu quả. Sau này chỉ cần tôi nói anh liền ngoan ngoãn nằm xuống cho tôi thượng, bằng không lần sau tôi liền đem thứ này ném đi mất.”

Hàn Vĩ đem viên ngọc vẫn còn bình yên quơ quơ trước mặt Vi Dịch Kiệt sau đó cầm đứng lên.

Vi Dịch Kiệt nhắm hai mắt lại, khóc không ra nước mắt.

Ít nhất viên ngọc kia vẫn còn an toàn, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

• • •

Chạng vạng ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt trở về lều của mình, qua loa thu dọn đồ đạc.

Đến khi bầu trời tối đen, Vi Dịch Kiệt ẩn ước định đi ra công trường, thấy Hàn Vĩ quả nhiên đã đứng ở

cửa công trường chờ.

Gặp mặt, hai người tương đối không nói gì, Vi Dịch Kiệt từ đầu đến cuối chỉ đi sau lưng Hàn Vĩ.

Đi qua ký túc xá và sân bóng rổ, Vi Dịch Kiệt đi theo Hàn Vĩ tới khu nhà dành cho giáo viên và nhân viên công chức. Nơi này mới làm xong tháng trước cho nên chưa có nhiều người chuyển đến đây.

Hàn Vĩ dẫn Vi Dịch Kiệt vào một căn hộ mới, bên trong trang trí xa hoa lộng lẫy, làm Vi Dịch Kiệt ngay cả dũng khí bước vào cũng không có.

“Anh đứng ở bên ngoài làm cái gì? Vào nhanh lên.”

Hàn Vĩ một bên kéo Vi Dịch Kiệt kéo vào trong phòng, một bên đóng cửa lại. Đến lúc này, Hàn Vĩ mới thấy cậu mang theo một túi du lịch cũ nát.

“Đây là tất cả đồ của anh?”

Hàn Vĩ cũng không chờ Vi Dịch Kiệt trả lời, lập tức lấy chiếc túi lên xem xét.

“Đây đều là thứ đồ hư. Bẩn như vậy anh còn mang theo làm cái gì?”

Hàn Vĩ cầm túi du lịch của Vi Dịch Kiệt đem đến phòng bếp rồi vứt vào thùng rác, vừa thấy Vi Dịch Kiệt có ý định vào nhặt thì gầm gọng.

“Anh dám đi lấy thử xem!”

Câu nói của Hàn Vĩ làm cho Vi Dịch Kiệt bất động.

Theo yêu cầu của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt đi vào phòng tắm để tắm rửa lại. Phòng tắm thực rộng lớn, còn có một cái bồn tắm rất to, đối diện bồn tắm lớn chính là một chiếc gương khổng lồ khiến người bên trong dù có làm gì cũng đều được soi rõ, loại cảm giác này làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy không thích ứng, cho dù có tắm lộ thiên cũng không cảm thấy hổ thẹn như vậy.

Vi Dịch Kiệt xấu hổ không dám nhìn bản thân trong gương, sờ soạng mở vòi hoa sen, dòng nước ấm áp chảy xuống, thân thể cũng cảm thấy tốt hơn chút, bọt nước theo làn da chậm rãi chảy xuống xua đi mọi mệt.

Nghĩ đến đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, Vi Dịch Kiệt trong lòng thâm thở dài.

Hơi nước bốc lên làm gương trở nên mờ đi, Vi Dịch Kiệt cuối cùng cũng có thể nhìn trực tiếp, xuyên qua tầng nước mỏng là hình ảnh mờ ảo của cậu đang đi đến trước gương. Cậu dùng tay ướt nước lau gương tạo thành những vết dài mờ mờ. Vi Dịch Kiệt không cam lòng lau gương lại, nhưng hình ảnh mình trong gương vẫn là một mảnh mơ hồ.

Cậu đột nhiên cảm thấy tương lai của mình có như thế nào cũng không quan trọng, làm người đôi khi không cần đem mọi chuyện phân rõ trắng đen, cũng đừng quá mong chờ sẽ có hạnh phúc.

4. Quyển 1 - Chương 4

Từ trong phòng tắm đi ra, Vi Dịch Kiệt nhìn khắp khắp nhà cũng không thấy bóng người.

Vi Dịch Kiệt mặc quần áo của Hàn Vĩ, cảm giác thực không thoải mái. Quần đùi vừa vặn chỉ có thể che được cái mông, hơn nữa bên trong còn không có quần lót, tuy là áo sơ mi ngắn tay nhưng Vi Dịch Kiệt lại mặc rộng thùng thình.

Vi Dịch Kiệt tò mò đi vào mỗi phòng xem xét, rốt cuộc thấy Hàn Vĩ nằm ngủ trên chiếc giường kingsize trong căn phòng lớn nhất. Nghĩ không nên trêu chọc nam nhân này, Vi Dịch Kiệt nhẹ nhàng rời phòng đóng cửa lại, sau đó đi vào một phòng ngủ nhỏ khác.

Thật lâu rồi không được nằm trên một chiếc giường thoải mái như vậy, Vi Dịch Kiệt nằm một chút liền rơi vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, ý thức mơ hồ của Vi Dịch Kiệt cảm thấy có một đôi tay không an phận trên người mình mới hoảng hốt tỉnh dậy. Vi Dịch Kiệt bị người phía sau lưng gắt gao ôm vào trong lòng, cho dù giãy dụa cũng không thể làm gì, theo bản năng sợ hãi làm cho Vi Dịch Kiệt không tự chủ được run lên nhè nhẹ.

Áo sơ mi rộng thùng thình đã bị kéo xuống ngực, một bàn tay đùa bỡn đầu vú của cậu, mà tay kia thì đã luồn vào quần cậu không ngừng ma sát tính khí, vật ngạnh cứng cách lớp quần mỏng ở mông cậu khe cọt. Trong nháy mắt đại não Vi Dịch Kiệt không rõ là đang ghê tởm hay là sợ hãi.

“Sau lần đó, anh thật lâu chưa phát tiết sao?”

Vi Dịch Kiệt cắn môi không cho mình phát ra âm thanh.

“Có thoải mái hay không?”

Hàn Vĩ ở bên tai Vi Dịch Kiệt thổi nhiệt khí, làm cho Vi Dịch Kiệt toàn thân xẹt qua một trận tê dại run rẩy.

“Anh bị cầm điếc hay sao?”

Lần này Hàn Vĩ nhẹ nhàng cắn vành tai Vi Dịch Kiệt, vươn đầu lưỡi không ngừng đùa bốn vành tai, tay ma xát tính khí cũng mạnh lên một chút, dùng ngón tay ma xát điểm mẫn cảm phía trước.

“A a a... ừm... “

Chỗ mẫn cảm không ngừng bị khiêu khích, Vi Dịch Kiệt rốt cục không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

“Ngoan.”

Hàn Vĩ vừa lòng nở nụ cười, buông tha vành tai của Vi Dịch Kiệt, lại xuống cắn bờ vai của Vi Dịch Kiệt.

“A a a a! Cậu!... hõn... ngô...”

Trên vai đột nhiên truyền đến đau nhức làm cho Vi Dịch Kiệt chỉ có thể nức nở nói.

Nghe thấy mùi máu tươi lan tỏa trong không khí, Hàn Vĩ mới chịu dừng lại.

“Anh biết không? Đau đớn cũng có thể gia tăng tình thú.”

Nghe được lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cảm thấy thẹn nói không ra lời, nghĩ muốn phản kháng nhưng vì bị Hàn Vĩ ôm từ phía sau nên vô phương chống cự.

Đùa bốn một hồi Hàn Vĩ liền cởi quần đùi của Vi Dịch Kiệt, tính khí đã đứng thẳng của Vi Dịch Kiệt lộ ra, Hàn Vĩ lại đột nhiên dừng động tác.

“Từ sau lần trước, sẽ không cần dùng nơi này nữa đi?”

Hàn Vĩ nói xong, ngón tay lại từ phía sau đẩy quần đùi ra rồi vói vào rãnh mông vuốt ve nếp uốn của huyết khẩu đang đóng chặt. Vi Dịch Kiệt vẫn là theo phản xạ chống cự.

“Nếu thông minh sẽ không nên phản kháng tôi.”

Hàn Vĩ rút ngón tay ra, một hồi lâu mới đưa tay trở lại. Vi Dịch Kiệt chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo ẩm ướt, bên trong đã bị dị vật xâm nhập. Cố nén cảm giác ghê tởm, Vi Dịch Kiệt chỉ có thể cắn chặt run rẩy thân thể.

Lúc sau cảm thấy huyết khẩu khuếch trương đã đủ mềm mại và ẩm ướt, Hàn Vĩ đem vật thô to của chính mình đi vào huyết khẩu, thuận lợi cắm xuống. Bị nội vách mềm mại nóng rực vây quanh làm mất hồn tư vị khiến cho tính khí Hàn Vĩ bắt đầu đứng lên..

“Ngô ngô... a...”

Cho dù đang cắn chặt chần, Vi Dịch Kiệt vẫn phát ra tiếng rên rỉ.

Hàn Vĩ càng ra sức đẩy vào, nhìn thấy biểu tình Vi Dịch Kiệt vui thích mang theo vài phần áp lực thống khổ, không khỏi liếm lộng bắp đùi trắng nõn đặt trên vai mình.

“Ăn a a... ăn...”

Vi Dịch Kiệt bị khoái cảm tra tấn không nhịn được phe phẩy đầu, tóc đen bị dãn tại cái trán cùng cái gối, áo sơ mi bị kéo lên đến ngực, quần đùi tuy rằng không có bị cởi ra nhưng đã tụt xuống, đem chỗ tư mật của cậu bại lộ hoàn toàn.

Vật cứng rắn thô to tăng nhanh tần xuất ra vào trong cơ thể Vi Dịch Kiệt, điểm mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm nhiều lần, từ tính khí cậu có một dòng bạch dịch tràn ra.

Như vậy còn chưa đủ, cậu còn muốn kích thích nhiều hơn nữa.

Vi Dịch Kiệt theo bản năng cảm tính khí của chính mình, theo tần suất ra vào của Hàn Vĩ mà ma sát, khoái cảm ập tới làm Vi Dịch Kiệt muốn bắn.

“Tôi còn chưa có bắn anh như thế nào lại có thể chính mình hưởng thụ trước.”

Ý thức mông lung của Vi Dịch Kiệt nghe được Hàn Vĩ nói như vậy, sau đó đỉnh tính khí đã bị hấn lấy tay ngăn chặn. Nghĩ muốn bắn lại không thể bắn làm Vi Dịch Kiệt thống khổ ép chặt cổ nhiệt khí trong cơ thể, một dòng dịch ấm nóng lập tức bắn vào bên trong cơ thể cậu, tính khí của cậu cuối cùng cũng được giải phóng.

• • •

Sáng hôm sau, Hàn Vĩ dậy thật sớm. Rửa mặt xong, Hàn Vĩ mặc toàn thân một màu đen chuẩn bị ra ngoài. Trước khi đi vẫn là không nhịn được đi vào phòng nhìn thoáng qua người nằm trên giường còn bọc chăn ngủ say.

Xuống dưới lầu, Hàn Vĩ liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen BMW đứng ở cách đó không xa, Một người đàn ông cao nhìn thấy Hàn Vĩ liền đi tới.

“Cậu chủ, lão gia bảo tôi trực tiếp chở cậu đến nhà chính.”

Hàn Vĩ không nói gì lập tức hướng xe đi đến, đi đến cửa xe, nam nhân cung kính mở cửa, Hàn Vĩ nhanh chóng ngồi xuống.

Xe chạy đến bên hông của nhà chính liền dừng xe lại, Hàn Vĩ cũng không lập tức xuống xe.

“A Khoan, hôm nay ông có bận gì không?”

“Không có, thưa cậu chủ.”

“Đợi tôi xuống xe, ông đến khu phố mua giùm tôi bộ quần áo nam cho người cao 1m7, sau đó đưa đến nhà tôi ở trường học.”

“Vâng, cậu chủ. Tôi lập tức đi làm.”

Hàn Vĩ nói xong xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn lên nhà chính cao tới 80 tầng, hàn vĩ đích trên mặt hiện ra vài phần ngưng trọng.

Khu biệt thự của Hàn gia nằm ở phía tây ngoại thành, lúc này hoa viên đang ngập tràn âm nhạc và ánh đèn màu rực rỡ. Có một vò đưa trẻ đang nghịch nước ở hồ bơi, còn có những cô gái ăn mặc hoa lệ đang tụ tập cùng nhau trò chuyện. Những nam nhân mặc tây trang mang giày da thì cũng tốp năm tốp ba một chỗ cùng nhau hàn huyên. Mọi người đều cúi đầu nói chuyện nhỏ nhẹ. Thỉnh thoảng vang lên từng trận cười vang vọng khắp hoa viên.

“Hàn tổng, con trai của ông thật sự rất tuần tú lịch sự, nhất định có tương lai xán lạn.”

“Còn phải nhờ Cao tổng nâng đỡ, A Vĩ còn hai năm nữa mới tốt nghiệp đại học, tương lai có thể giúp ta một phen, Cao tổng người về sau cần phải chiều cố nó nhiều hơn.”

“Tất nhiên rồi. Lần này đấu thầu ở khu Lương Khánh phần lớn đều là ý kiến của Hàn công tử, chúng ta chỉ chọn phương án phù hợp thôi.”

“Nói gì vậy, đấu thầu ở khu Lương Khánh chủ yếu vẫn là nhờ người chiều cố đằng sau...”

Hàn Quảng Sinh ý vị thâm trường cười cười, Cao Trước Lễ cũng hiểu rõ mà cười lại.

Hàn Vĩ đứng bên cạnh hai người chỉ cảm thấy một trận phiền toái, tay nới rộng cà vạt trên cổ.

“Cha, Cao thúc thúc, con đi toilet chút.”

“Đi đi, A Vĩ gặp mẹ con nhớ nói có Hà bá bá sắp tới, kêu bà ấy chú ý tiếp đãi.”

Hàn Vĩ hơi cứng mặt lại, nhưng sau đó rất nhanh khôi phục lại như cũ.

“Con đã biết.”

Hàn Vĩ đứng trước Cao thúc lễ phép mỉm cười gật đầu rồi rời đi.

Vừa đi khỏi hai người, Hàn Vĩ không đi toilet mà hướng hoa viên yên lặng không người đi đến.

Chỉ cần xuyên qua một con đường nhỏ với nhiều bụi cây xung quanh, phía sau tòa nhà có một đình viện trống trải, đình viện này đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên đã bị phong bế nhiều năm, người bình thường không biết thì không thể tùy ý đi vào.

Hàn Vĩ vừa tới chợt nghe có tiếng người.

“Tử... Kiệt..... ngô ngô ân... a a... không cần...”

Trong bóng đêm Hàn Vĩ có thể mơ hồ nhìn thấy hai người đang quần quýt lấy nhau trong đình viện, một người bị người khác áp lên bàn đá màu đen, hẳn rất nhanh đoán được hai người đó là ai.

“Khụ khụ.”

Hàn Vĩ phát ra âm thanh đánh gậy triền miên, nghe được thanh âm, kia hai người cũng dừng động tác lại, sửa sang lại quần áo.

“Hàn Vĩ, cậu xuất hiện thật không đúng lúc.”

Hai người sửa lại quần áo hướng Hàn Vĩ đi tới.

“Hạ Tử Kiệt, cậu ở trong này làm loại sự tình này chẳng lẽ không cảm thấy lương tâm bất an sao?” Thanh âm Hàn Vĩ tràn ngập tức giận.

“Tôi vì cái gì phải lương tâm bất an, tôi cùng Đào lão sư là thật tâm yêu nhau, ở nơi nào làm chẳng được?” Nam nhân mặc quần áo màu trắng trong bóng râm nói.

“Tử Kiệt... chúng ta nên đi nhanh thôi.” Nam nhân kia kéo Hạ Tử Kiệt.

“Đào lão sư, là Hạ Tử Kiệt bức anh sao? Nếu không thích ở chung với cậu ta có thể...”

Hàn Vĩ đi lên trước nghĩ muốn giữ chặt Đào mộng lâm, lại bị Hạ Tử Kiệt giành trước từng bước đem Đào Mộng Lâm chặn ra phía sau.

“Hàn Vĩ, cậu câm miệng! Đào lão sư đã là người của tôi!”

“Tôi thấy cậu chính là lợi dụng Đào lão sư...”

Hàn Vĩ chưa nói xong đã bị Hạ Tử Kiệt xông đến túm cổ áo.

“Hàn Vĩ cậu đừng tưởng ta không biết, cậu thâm mến Đào lão sư đã lâu. Người ở gần mình thế mà chẳng thể nắm bắt được, còn nhìn thấy anh ta ôm ấp với người khác, cậu nhất định rất thống khổ đi?”

Nghe vậy, Hàn Vĩ cười lạnh một tiếng.

“Hạ Tử Kiệt, cậu là đang nói tôi hay đang nói chính cậu?”

Hạ Tử Kiệt thân mình cương một chút, sau đó buông Hàn Vĩ.

“Hàn Vĩ cậu là có ý tứ gì? Cậu biết rõ tôi rất yêu Đào lão sư, anh ấy hiện tại đã là người của tôi, tôi đến trong mộng đều còn phải cười trộm! ha ha ha ha...”

Nói xong, Hạ Tử Kiệt cười lớn nghênh ngang mà đi.

Đào Mộng Lâm lo lắng đi đến trước mặt Hàn Vĩ, có chút thẹn thùng dừng lại.

“Đào lão sư, anh biết rõ người hấn thích không phải anh, vì cái gì...”

“Đứa nhỏ kia, là tôi không thể bỏ được...”

Đào Mộng Lâm nói xong liền đuổi theo.

• • •

“A Vĩ, anh đã đi đâu? Em nghe nói anh đi toilet, như thế nào lâu như vậy?”

Hàn Vĩ đến bữa tiệc tối ở hoa viên, Lam Hình vừa thấy đã chạy tới, nắm cánh tay hắn.

“Tôi quay về phòng nghỉ ngơi một chút.” Hàn Vĩ không vui trả lời.

“Gần đây đi đâu cũng không thấy anh.” Lam Hình vẽ mặt vẫn tươi cười.

Hàn Vĩ cười lạnh một tiếng.

“Khó trách cô cứ hơi tởm lại chạy đến chỗ mẹ tôi.”

Lam Hình cũng không chấp nhất, thản nhiên tư thái tiếp tục mỉm cười.

“A, nếu không có em, còn có người đi quan tâm mẹ anh sao? Cũng không ngấm lại mẹ anh ở Hàn gia...”

“Đủ rồi! Chúng ta đã quy ước trước khi kết hôn không ai được can thiệp vào chuyện của nhau, cô hiện tại cứ tới làm phiền tôi, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là em hiện tại đang thiếu tiền...”

“Đừng tưởng rằng tôi không biết, cô có tiền tiêu vặt của mình. Nếu thiếu tiền thì đáng lẽ phải tìm ba cô trước chứ?”

“Hàn Vĩ, anh vừa nói trước khi kết hôn không ai được can thiệp vào chuyện của nhau. Tiền của tôi, tôi xài thế nào cũng đâu liên quan tới anh?”

Hàn Vĩ không thèm nói nữa, mặc kệ Lam Hình đang kéo cánh tay hắn đi dọc bể bơi hướng đến Hàn gia.

Buổi tối, theo Hàn gia đi dự tiệc, Hàn Vĩ uống không ít rượu.

• • •

Trở về nhà, vừa mở cửa chợt nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm. Tinh thần có chút hoảng hốt làm Hàn Vĩ không còn chút khí lực quan tâm đến tình huống hiện tại, nằm phịch xuống ghế sofa ngủ.

Hồi lâu tiếng nước chảy cũng ngừng, sau đó chợt nghe tiếng mở cửa, tiếp theo truyền đến tiếng bước chân

Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, Hàn Vĩ hơi hé mắt ra, nhìn thấy Vi Dịch Kiệt mặc một cái áo ngủ dài tay mang một cái chậu đi qua phòng khách. Hàn Vĩ im lặng. Lúc sau, Vi Dịch Kiệt mang cái chậu trở về phòng tắm.

Thời điểm Vi Dịch Kiệt lại từ trong nhà tắm đi ra, cậu liếc mắt nhìn người trên ghế, thầm tính toán rồi đi trở về phòng của mình.

“Anh lại đây.”

Nghe được thanh âm của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt dừng bước, không biết nên đi lại chỗ Hàn Vĩ hay không, cậu vẫn đứng im.

“Gọi anh lại đây có nghe hay không?”

Thanh âm Hàn Vĩ có chút không kiên nhẫn, Vi Dịch Kiệt đành phải qua chỗ hắn.

Vừa đi tới ghế sofa, Vi Dịch Kiệt đã bị Hàn Vĩ kéo vào trong lòng ngực, sau đó xoay người đặt Vi Dịch Kiệt ở dưới thân.

“Tên dân công chết tiệt này, hôm nay lại tới công trường nữa sao?”

“Công trường mới là nơi tôi nên tới.”

“Anh đùa sao? Anh chỉ cần mỗi ngày mở rộng chân cho tôi thượng là đủ rồi, như vậy thôi anh đã kiếm được nhiều tiền gấp mấy lần tiền làm việc cực khổ ở công trường!”

Không thèm giải thích nữa, Vi Dịch Kiệt hướng Hàn Vĩ tát một cái.

“A! Anh dám đánh tôi? Anh tưởng anh là ai? Anh tưởng anh là ai!”

Hàn Vĩ hung hăng nắm cằm tròng mắt nhìn Vi Dịch Kiệt, chính là tròng mắt nhìn một hồi lâu, Hàn Vĩ lại giống đánh mất tất cả khí lực, thả cậu ra. Vi Dịch Kiệt vừa được thả ra liền đẩy Hàn ra chạy vào WC, đem qua làm khiến cho Vi Dịch Kiệt cả ngày đau bụng.

Một lúc lâu sau, Vi Dịch Kiệt mới bám tường WC đi ra, chính là vừa ra khỏi cửa liền thấy Hàn Vĩ đứng canh ở cửa.

“Tên dân công chết tiệt này!”

Hàn Vĩ hung hăng nói sau đó bắt được cổ tay của Vi Dịch Kiệt kéo vào phòng tắm, trong phòng có một bồn tắm lớn đầy nước lạnh. Hàn Vĩ một bên ấn đầu Vi Dịch Kiệt vào nước lạnh, một bên lấy chai sữa tắm bóp ra một lượng lớn. Vi Dịch Kiệt bị ấn vào nước một hồi mới nhớ ra chống cự.

“Rửa! Để tôi rửa! Đặc biệt là cái khuôn mặt dơ bẩn này!”

Hàn Vĩ vừa nói vừa chộp lấy chai sữa tắm lấy ra một lượng lớn hướng mặt Vi Dịch Kiệt bôi lên. Hàn Vĩ hung hăng chà xát một hồi nhìn lại vẫn không thấy hài lòng.

“Vì sao lại bẩn như vậy? Vì sao? Mặt của anh rõ ràng rất trắng, vì cái gì trở nên ô uế như vậy?”

Hàn Vĩ dùng hai tay chà xát mặt của Vi Dịch Kiệt, thân thể không ngừng ép Vi Dịch Kiệt nằm xuống sàn lát men sứ lạnh như băng.

“Tử Kiệt... Hạ Tử Kiệt...”

Hàn Vĩ rên rỉ rồi sau đó hôn Vi Dịch Kiệt, nghe được ba tiếng “Hạ Tử Kiệt” này Vi Dịch Kiệt toàn thân cứng ngắc, tùy ý để Hàn Vĩ ở trong miệng cậu lộng hành.

“Tử Kiệt...”

Hàn Vĩ không ngừng kêu gọi, gât gao ôm lấy Vi Dịch Kiệt sau đó chậm rãi mất đi ý thức.

“Tôi không phải Tử Kiệt, tôi là Dịch Kiệt.”

Ngay khi Hàn Vĩ mất đi ý thức, hần tựa hồ nghe Vi Dịch Kiệt nói nhỏ như vậy.

• • •

Ngày hôm sau, Hàn Vĩ tỉnh lại thấy trong phòng không có người, bây giờ đã trễ tiết một, vì thế Hàn Vĩ rửa mặt chuẩn bị học tiết hai.

Đi qua ký túc xá tới công trường, Hàn Vĩ nhìn vô công trường một hồi.

Chỉ thấy Vi Dịch Kiệt lại ăn mặc dơ bẩn rách nát, quần áo màu trắng lại biến thành màu đen, trên đầu đội nón bảo hộ màu vàng đang cắt thép, thỉnh thoảng lại phát ra từng trận xèo xèo cùng những đốm lửa bắn ra.

Nén cảm giác muốn kéo Vi Dịch Kiệt về, Hàn Vĩ quay đầu rời khỏi công trường.

• • •

Buổi tối về lại nhà Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt vừa vào cửa đã bị Hàn Vĩ kéo vào phòng tắm.

Quần áo trên người rất nhanh đã bị cởi hết, dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen không ngừng chảy xuống hai người. hai người hiện tại đã lỏa thể, Hàn Vĩ nắm cầm Vi Dịch Kiệt nâng lên.

“Anh khí lực nhiều quá không có chỗ sử dụng sao?”

Nói xong Hàn Vĩ liền đem Vi Dịch Kiệt đặt lên gạch men sứ trên tường lạnh băng, hung hăng hôn từ cổ cậu đi xuống. Chỉ chốc lát sau, cổ Vi Dịch Kiệt đã đỏ lựng lên.

Bàn tay Hàn Vĩ ẩm ướt chạm vào người Vi Dịch Kiệt làm cậu cảm thấy một trận ghê tởm, rất muốn phản kháng. Nhưng hai tay vừa đặt lên bả vai Hàn Vĩ đã bị nắm lấy. Ánh mắt lạnh như băng ném tới, Vi Dịch Kiệt không cam lòng cắn môi nhắm hai mắt lại.

Vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, một chân của Vi Dịch Kiệt bị một tay của Hàn Vĩ nâng lên, tay khác trụ ở thắt lưng của cậu, còn xoa bóp hông một trận, sau đó nhanh chóng đem một cái ngón tay khuếch trương mật huyết. Qua loa khuếch trương một hồi đã đem cái của mình tiến thẳng vào.

Bị tiến vào đích trong nháy mắt, đau đớn là không thể tránh được, Vi Dịch Kiệt suy yếu mở mắt, lại thấy Hàn Vĩ vẻ mặt quan tâm nhìn cậu.

“Đau không?” Hàn Vĩ ôn nhu hỏi.

Vi Dịch Kiệt còn chưa phục hồi tinh thần Hàn Vĩ đã hôn cậu, chiếc lưỡi linh hoạt liếm lộng một phen, thừa dịp cậu chưa chuẩn bị lại tiến quân thần tốc. Vi Dịch Kiệt mở to mắt lại nhắm mắt lại tựa hồ đang hưởng thụ, lưỡi của Hàn Vĩ không ngừng ở khoang miệng của cậu giảo lộng.

Cho dù mơ hồ biết kỹ xảo hôn môi của Hàn Vĩ vô cùng tốt, Vi Dịch Kiệt cũng không cảm thấy được bị hân hôn là chuyện nên hưởng thụ. Dù sao người hiện tại đang hôn mình cũng cùng là nam, hơn nữa hạ thân của hắn đang cùng mình gắt gao kết hợp.

Càng biết rõ người đang cùng làm việc này là nam nhân, Vi Dịch Kiệt càng cảm thấy ghê tởm.

Cố gắng nhịn cảm giác muốn đẩy Hàn Vĩ ra, Vi Dịch Kiệt đành phải lại nhắm mắt lại.

“Thời điểm hôn môi là phải nhắm mắt lại, mà thời điểm làm chuyện đó phải mở mắt nhìn đối phương mới đúng.”

Nghe được thanh âm Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt mở mắt.

“Lần này, anh nên nhắm mắt lại.”

Hàn Vĩ nói xong lại hôn Vi Dịch Kiệt, hạ thân bắt đầu tăng nhanh tần suất. Vi Dịch Kiệt mở to hai mắt, chỉ chốc lát liền thành thật nhắm mắt lại.

Điểm mẫn cảm trong cơ thể nhiều lần bị đụng đến, phân thân của Vi Dịch Kiệt cũng dần ngạnh lên, cánh tay Hàn Vĩ cánh tay nâng chân Vi Dịch Kiệt lên, nơi tiếp nhập của hai người không ngờ thiếp chặt thể. Hàn Vĩ ra sức động, phân thân của Vi Dịch Kiệt cùn không ngừng ma sát ở hạ phúc của Hàn Vĩ.

“Ừm... ân a...”

Vi Dịch Kiệt không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, Hàn Vĩ làm càng kịch liệt. Bọt nước bắn tung tóe khắp phòng, tiếng thở dốc cùng thân thể va chạm tràn ngập hương vị dâm mỹ.

Thời điểm Hàn Vĩ ra trong cơ thể Vi Dịch Kiệt, cậu cũng phóng xuất ra dục vọng của chính mình. Nhưng mà Hàn Vĩ không rút phân thân của mình ra, hấn buông chân của Vi Dịch Kiệt ra, đem Vi Dịch Kiệt xoay lưng về phía hấn, đem cậu quỳ bên bồn tắm, Hàn Vĩ lại bắt đầu tiến công. Phân thân chưa kịp héo rút ở trong nội vách nóng rực vây chặt lập tức liền cứng ngạnh lại.

“A a!... không...”

Hàn Vĩ bám chặt vào thắt lưng Vi Dịch Kiệt, ra sức đỉnh động.

“Thực thoải mái đi? Bên trong anh thật sự quá tuyệt vời.”

Hàn Vĩ nói xong cả người tựa sau lưng Vi Dịch Kiệt, đồng thời thẳng tiến. Hàn Vĩ dùng hai tay sau lưng vây quanh bộ ngực của Vi Dịch Kiệt, ngón tay thỉnh thoảng khéo léo kẹp lấy hai đầu vú đùa bỡn. Môi không ngừng liếm láp cổ và vành tai, không ngừng xuất ra nhiệt khí, Vi Dịch Kiệt cảm thấy một trận run rẩy co chặt lại khẩu huyết phía sau, Hàn Vĩ lại bắn ra.

Sau khi màn tình ái kịch liệt lâu dài chấm dứt, hai chân Vi Dịch Kiệt đã không còn khí lực chống đỡ thân, xụi lơ ngồi ở trên đùi Hàn Vĩ. Bởi vì dựa lưng vào trong ngực Hàn Vĩ, không thấy được mặt Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt mới nhẩn nại ngẫm người trong bồn tắm với hấn.

Ngay lúc Vi Dịch Kiệt cuối cùng cũng thả lỏng được tâm trí, cái gì đó lại chạm vào mật huyết đau rát của cậu. Vi Dịch Kiệt theo phản xạ vận vẹo thân mình muốn ngăn cản dị vật tiến vào, nhưng mà vừa vị khuếch trương mật huyết đã dễ dàng bị xâm lấn.

“Không ... dừng lại..!”

Vi Dịch Kiệt cầu xin, một cánh tay Hàn Vĩ giữ thắt lưng cậu, đưa cậu khóa trong lòng ngực.

“Anh không được lộn xộn.”

Hàn Vĩ vừa nói vừa liếm lộng vành tai của Vi Dịch Kiệt, đã sớm mỗi một không chịu nổi, Vi Dịch Kiệt rốt cuộc không chống cự, tùy ý để ngón tay Hàn Vĩ ở trong cơ thể làm gì thì làm. Chỉ chốc lát sau, Vi Dịch Kiệt cảm thấy có cái gì đó theo ngón tay Hàn Vĩ chậm rãi chảy ra.

“Không lấy ra sẽ bị tiêu chảy.”

Hàn Vĩ nói xong nắm cầm Vi Dịch Kiệt lên sau đó hôn cậu.

• • •

Thời điểm ngày hôm sau Vi Dịch Kiệt tỉnh lại đã qua mười hai giờ. Miễn cưỡng khởi động thân thể, Vi Dịch Kiệt vẫn muốn ra công trường. Nhưng khi cậu đi tìm chiếc túi du lịch giấu ở dưới giường lại không thấy! Vi Dịch Kiệt ở trong phòng tìm loạn một hồi vẫn không thấy, ngay cả bộ quần áo cũ nát cậu mặc ngày hôm qua cũng biến mất.

Có lẽ là đã bị Hàn Vĩ phát hiện và vứt đi rồi. Mà chỗ quần áo hần đưa cho cậu hôm đó vẫn được xếp ngay ngắn trong, trừ bỏ áo ngủ còn lại cậu cũng không hề động qua.

Không còn cách nào, Vi Dịch Kiệt đành kiểm mấy bộ quần áo màu đen trong tủ mặc, thoát nhìn có vẻ rộng thùng thình. Cậu đi ra cửa lại phát hiện cửa bị khóa trái.

Cửa có hai ổ khóa, Hàn Vĩ chỉ cho Vi Dịch Kiệt chìa khóa của một ổ, mà ổ bị khóa trái là ổ Vi Dịch không có chìa.

Vi Dịch Kiệt ngẩn ngơ, đột nhiên nghe tiếng cạch cạch mở cửa, chỉ chốc lát sau, cửa được mở ra.

Hàn Vĩ đi vào xách thêm cái túi màu trắng đựng mấy hộp cơm.

Nhìn Hàn Vĩ bước vào cửa, Vi Dịch Kiệt lo lắng nhìn sắc mặt của hần, không dám động đây.

“Ăn cơm.”

Hàn Vĩ thản nhiên nói, sau đó đem đồ ăn vừa mua bày ra bàn, mùi thức ăn nhất thời phiêu tán khắp không khí, mà lúc này Vi Dịch Kiệt còn đứng ở tại chỗ không hề động đây.

“Anh đứng ở nơi đó làm cái gì? Còn không mau lại đây.”

Nghe được lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt vẫn là đứng ở tại chỗ không hề động đậy, Hàn Vĩ thấy vậy liền tiến lại gần.

“Bổn thiếu gia tôi cũng không tùy tiện ra ngoài mua cơm đâu.”

Vi Dịch Kiệt cũng không cảm kích, nhìn Hàn Vĩ từng bước từng bước tới gần mình, Vi Dịch Kiệt khẩn trương lui về sau cửa, chuẩn bị mở cửa chạy đi. Hàn Vĩ chạy nhanh lên trước bắt tay Vi Dịch Kiệt, từ phía sau ôm lấy cậu.

“Nghe rõ rồi chứ, sau này không được tôi cho phép, anh không được ra ngoài.”

“Tôi đã... đã nghe lời cậu, cho tôi ra ngoài đi!”

“Anh lại muốn chạy ra công trường làm việc sao? Ở công trường rất cuộc có cái gì tốt!” Hàn Vĩ nói xong cường thế ép Vi Dịch Kiệt lên cửa.

“Tôi... tôi đáp ứng yêu cầu của cậu, tới nơi này chỉ là vì viên ngọc kia... tôi không cần của tiền của, lại càng không cần ân huệ của cậu.”

“Thật sao? Anh chớ quên, nếu anh làm cho tôi mất hứng thì tôi sẽ không đem ngọc trả lại cho anh đâu.”

“Nhưng tôi đi làm ở công trường thì cũng có ảnh hưởng gì đến cậu đâu?”

“Nếu ban ngày anh làm việc quá mệt mỏi, đến tối sẽ không còn sức lực thỏa mãn tôi.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt cắn môi nói không ra lời, Hàn Vĩ vừa lòng nở nụ cười.

“Đi ăn cơm đi.”

Nói xong Hàn Vĩ lôi Vi Dịch Kiệt ngồi xuống trước bàn ăn.

“Tôi... sẽ không làm việc quá sức mà... Cho tôi đi đi”

Vi Dịch Kiệt vừa nói vừa cúi đầu, khuôn mặt bị cháy nắng vô thức ửng hồng lên. Hàn Vĩ hưng trí nhìn cậu một hồi, sau đó nhún vai.

“Được rồi, tùy anh.”

• • •

Thời điểm đi vào công trường, Vi Dịch Kiệt cảm thấy mặc bộ quần áo này ở trên người có chút khác lạ, hơn nữa mặc quần áo tốt như vậy đi làm việc, Vi Dịch Kiệt có chút không thoải mái, vì thế cậu hướng nhân viên tạp vụ mượn bộ quần áo, thay bộ đồ này ra, gấp lại tươm tất để ở trong lều.

Chạng vạng, Vi Dịch Kiệt thay đồ chuẩn bị rời công trường lại bị đốc công gọi lại.

“Tiểu Vi, có người đến kiểm cậu.”

Đốc công nói xong đi ra khỏi lều, sau đó một nữ nhân quen thuộc bước vào.

“Tỷ tỷ!” Vi Dịch Kiệt cao hứng hô to.

“Dịch Kiệt.”

Về mặt mỗi mặt của Vi Hiểu Linh vừa thấy Vi Dịch Kiệt liền khóc nức nở nhào vào lòng ngực của Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt cũng ôm chặt tỷ tỷ.

“Hậu sự của cha đã an bài ổn thỏa rồi chứ?”

Nghe câu hỏi của Vi Dịch Kiệt, Vi Hiểu Linh nước mắt trên mặt.

“Tất cả đều làm tốt. Cha khi lâm chung đã nói, nói không cần chờ em trở về, cha không muốn làm em lo lắng.”

“Không, em có thời gian nhất định sẽ trở về. Em nghĩ..., chờ vài năm nữa sẽ về quê làm ruộng sống, em không muốn ở lại nơi này...”

“Dịch Kiệt... tiền để chữa bệnh cho cha là từ tiền bán nhà, quyển sổ tích kiệm này là ba muốn em giữ.” Vi Hiểu Linh nói xong lấy ra một quyển sổ tiết kiệm ngân hàng.” Cha nhất quyết muốn em ở trong thành phố, em chắc là biết vì cái gì mà cha lại muốn như vậy.”

“Ở lại nơi này có gì tốt đâu? Em sớm đã không muốn nữa rồi...”

Nghe vậy, Vi Hiểu Linh vẻ mặt chua xót trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng.

“Ồ trong thành cưới một người vợ thật tốt, đây cũng là nguyện vọng của cha.”

Vi Dịch Kiệt cười khỏ, cậu hiện tại còn nói cái gì cưới vợ, cậu đã không còn dũng khí để yêu người khác rồi.

“Dịch Kiệt, em cũng đã ở trong thành phố nhiều năm, vẫn chưa quen được cô gái nào sao?”

Vi Dịch Kiệt không nói, chỉ lắc đầu.

“Không bằng để chị giới thiệu cho vài người?”

“Không! Hiện tại, em chưa cần...”

“Vậy thì, Dịch Kiệt, khi nào em cần thì cứ nói với chị, chị nhất định sẽ giúp em.”

Vi Dịch Kiệt chỉ có thể trầm mặc gật đầu.

5. Quyển 1 - Chương 5

Thời điểm cùng Vi Hiểu Linh đi về trời đã tối rồi.

Vi Hiểu Linh từ nông thôn mang lên rất nhiều nông sản cho Vi Dịch Kiệt, như bánh chưng, thịt ba chỉ chất đầy một túi lớn. Tiền phụ thân để lại nói chia đều cho hai chị em. Nhưng Vi Dịch Kiệt lại nhất quyết không nhận, Vi Hiểu Linh đành phải cầm sổ tiết kiệm về trước.

Tiến Vi Hiểu Linh đến tận cửa trường học, Vi Dịch Kiệt mới cầm một túi nông sản lớn đi về chỗ ở. Ở lối rẽ khi đi qua sân bóng rổ, trong bóng tối, Vi dịch Kiệt thấy một bóng người dựa vào thân cây. Nhưng cậu cũng không chú ý tới người nọ, lúc đi ngang qua người đó cậu bỗng dưng bị kéo lại.

“Cô gái kia là ai?”

Vừa nghe giọng nói Vi Dịch Kiệt liền biết người đang giữ mình là ai.

” Không liên quan đến cậu.”

“Cô ta là nguyên nhân khiến anh nhất định phải đến công trường? Tôi thấy cô ta còn kém hơn cả Lam Hinh, anh đã đổi khẩu vị rồi sao?”

“Cậu không được nói lung tung! Đó là chị của tôi. Buông tay ra!” Vi Dịch Kiệt tức giận nói, ra sức đẩy Hàn Vĩ ra.

“Chị? Tôi thấy hai người không giống nhau.”

Một lúc lâu sau Vi Dịch Kiệt mới trả lời.

“Chúng tôi không phải chị em ruột, đương nhiên không giống.”

“Túi này là túi gì vậy?”

Hàn Vĩ thấy trên tay Vi Dịch Kiệt cầm một túi lớn không kiềm được tò mò hỏi, nghĩ thầm không biết có phải quần áo của Vi dịch Kiệt hồi sáng hắn vứt đi cậu lại kiếm được hay không.

“Chị cho tôi mấy món nông sản.”

“Là mấy thứ nông dân hay ăn sao?”

Nghe lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt có chút tức giận, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

“Tôi có thể mượn nhà bếp của cậu được không?”

“Anh không phải cũng đang ở đây sao? Tùy anh thôi. Nhưng tôi nói trước, không có xoong nồi đâu.”

Vi Dịch Kiệt cũng không thèm trả lời trực tiếp đi vào nhà bếp, tìm kiếm một hồi quả nhiên chẳng có xoong nồi gì cả. Vi Dịch Kiệt ngừng tìm kiếm, đi vào phòng mình cầm tiền chuẩn bị ra ngoài.

“Anh muốn đi đâu?” Thấy Vi Dịch Kiệt phải ra ngoài, Hàn Vĩ mở miệng hỏi.

“Tôi muốn ra ngoài mua nồi.”

“Đã tám giờ rồi còn mua gì nữa?”

“Tôi... còn chưa ăn cơm.”

“Tôi cũng chưa, cùng đi ăn đi, đi nào.”

“Hả — Nhưng...”

Vi Dịch Kiệt còn chưa kịp kháng nghị đã bị Hàn Vĩ lôi ra cửa.

Hai người đi ra siêu thị gần trường, từ đầu tới cuối Vi Dịch Kiệt đều là bị Hàn Vĩ kéo đi, lúc đi về đồ ăn vật vớ xoong nồi chất đầy mấy túi lớn.

Lúc về nhà đã qua mười giờ, Hàn Vĩ muốn ăn gà nướng mua ở siêu thị lại thấy Vi Dịch Kiệt ở trong nhà bếp loay hoay nấu gì đó, chờ đến lúc cậu đi ra trên tay bưng một đĩa bánh chưng bốc khói nghi ngút.

Hàn Vĩ không nói lời nào, cũng không ăn gà nướng đã dọn trước mặt mình, chuyên chú nhìn nhất cử nhất động của Vi Dịch Kiệt. Cậu trong miệng khẽ lẩm nhẩm, tay thoăn thoắt bóc lá cắt bánh chưng, vẻ mặt kia tựa hồ như đứa trẻ muốn摸摸 món đồ chơi ra nhưng lại có chút e ngại.

Bánh chưng màu xanh nhạt, làm từ gạo nếp và thịt heo. Vi Dịch Kiệt vui vẻ lấy đũa gấp từng miếng bánh ăn.

Nhìn thấy Vi Dịch Kiệt vì ăn bánh chưng liền lộ ra vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc, Hàn Vĩ cũng muốn nếm thử, xem cái bánh chưng kia có gì đặc biệt.

Khi Vi Dịch Kiệt rót cuộc cũng chú ý tới Hàn Vĩ, Hàn Vĩ đã ngồi ở bên người cậu.

“Bánh chưng này ăn có ngon không?”

Hàn Vĩ nói xong liền hôn Vi Dịch Kiệt, lưỡi Hàn Vĩ thuận lợi lách vào khoang miệng Vi Dịch Kiệt, bánh chưng còn chưa kịp nuốt xuống vì nụ hôn mà đưa hết vào miệng Hàn Vĩ. Hàn Vĩ buông Vi Dịch Kiệt ra, bánh cậu đang ăn cơ hồ ở hết trong miệng hắn, Hàn Vĩ chậm rãi nhai, nuốt xuống.

“Hương vị quả thật không tồi.”

Hàn Vĩ mỉm cười nhìn Vi Dịch Kiệt, sau đó vươn đầu lưỡi liếm môi của mình. Hành động của Hàn Vĩ làm Vi Dịch Kiệt cảm thấy một trận ghê tởm, không muốn ăn nữa. Cậu đang muốn đứng dậy lại bị Hàn Vĩ một phen kéo lại ngồi trên đùi hắn.

“Anh còn chưa ăn no phải không? Tính đi đâu vậy?”

Hàn Vĩ nói xong đưa tay đến hạ phúc của cậu xoa bóp, Vi Dịch Kiệt cảm thấy một trận khó chịu không khỏi cự mình, nhưng vì động tác này của cậu lại làm cho Hàn Vĩ có phản ứng.

“Tiếp tục ăn a, như thế nào không ăn? Vừa rồi anh không phải còn ăn vui vẻ như vậy sao?”

“Không, tôi không muốn ăn nữa.”

“Thật sao? Anh không ăn, nhưng tôi lại muốn ăn.”

“Cậu...”

“Anh phải uy tôi.”

Hàn Vĩ thực tự nhiên đưa ra yêu cầu, Vi Dịch Kiệt lại cảm thấy vô cùng quẫn bách.

“Nhiệm vụ của anh chính là làm tôi vui vẻ, không phải sao? Tôi hôm nay đáp ứng cho anh ra công trường đã là sai lầm rồi.”

Vi Dịch Kiệt do dự một hồi lâu rốt cục vẫn là dùng hai tay nâng đĩa bánh chưng lên.

“Anh dịch lại đây một chút, bằng không uy tôi như thế nào?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt đứng lên, xoay người đối mặt với Hàn Vĩ, cắn chặt răng ngồi xuống đùi Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ lộ ra nụ cười hài lòng, xem như không có việc gì hé mở miệng. Vi Dịch Kiệt cầm lấy đôi đũa gấp một miếng, để ở giữa không trung khoảng hai phút mới đưa vào miệng Hàn Vĩ. Cậu vì còn cảm thấy thẹn nên tay không ngừng run rẩy. Lần đầu tiên đối mặt làm chuyện này, toàn thân Vi Dịch Kiệt cứng ngắt, cậu còn không dám nhìn thẳng vào mặt Hàn Vĩ.

Lúc Vi Dịch Kiệt chuyên chú nhìn đĩa bánh chưng trong tay, hai tay Hàn Vĩ cũng bắt đầu không an phận, vuốt ve giữa hai chân cậu.

Khóa quần bị kéo xuống, bàn tay cách một lớp quần lót không ngừng vuốt ve khiêu khích tính khí của cậu. Chỉ chót lát, bàn tay kia đã tháo thắt lưng của Vi Dịch Kiệt, sau đó cởi quần của cậu ra.

Thời điểm cả cái mông đều bị bại lộ tiếp xúc với không khí lạnh như băng. Vi Dịch Kiệt không khỏi rùng mình. Hai bàn tay to vuốt ve mông cậu, ngón tay thỉnh thoảng lại chạm đến khe rãnh u mật nhưng không vào sâu.

Tinh thần càng lúc càng không thể tập trung, Vi Dịch Kiệt bưng đĩa bánh có chút không xong, nhưng mà Hàn Vĩ làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cậu được.

“Làm sao vậy? Tiếp tục a.”

Vi Dịch Kiệt cắn môi dưới, gấp một miếng bánh chưng đưa qua phía Hàn Vĩ.

“Tôi muốn ăn miếng thịt ở giữa kia cơ.” Hàn Vĩ dùng ánh mắt ý bảo một chút.

Vi Dịch Kiệt đành phải thu tay về.

“Anh ăn miếng này đi.”

Vi Dịch Kiệt do dự hồi lâu vẫn là mang miếng thịt này đưa vào miệng, sau đó lại gấp miếng miếng thịt mỡ ở giữa đã hoàn toàn bại lộ. Gấp miếng thịt, Vi Dịch Kiệt tiếp tục đưa đĩa đến chỗ Hàn Vĩ, lần này Hàn Vĩ chủ động mở miệng ngậm lấy miếng thịt mỡ, sau đó Hàn Vĩ nhanh chóng dùng hai tay cầm đĩa bánh cùng đôi đũa trong tay Vi Dịch Kiệt đặt ở trên bàn ăn cơm, rồi dùng lực hôn lên Vi Dịch Kiệt.

“Àn... ần!”

Thời điểm Hàn Vĩ hôn lên, hắn đem miếng thịt mỡ kia đẩy vào trong miệng Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt nhất thời cảm thấy trong miệng mình một mảnh đầy mỡ. Lúc này Hàn Vĩ mới rút ra, sau đó dùng ngón tay vói vào trong miệng Vi Dịch Kiệt quấy lên.

Vi Dịch Kiệt không biết chính mình thế nào nuốt miếng thịt kia, chỉ ỉết sau khi ngón tay Hàn Vĩ rút ra, phía đằng sau liền bị xâm phạm. Ngón tay dính đầy mỡ cùng nước bọt nhu lỏng một hồi liền dễ dàng xâm nhập. Dững đạo khô khốc cũng nhanh chóng ẩm ướt. Ngay khi huyết khẩu đủ mềm Hàn Vĩ liền dùng vật cứng của mình nhắm ngay mật huyết ra sức đỉnh vào.

“Anh tự mình động đi.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt không nói lời nào cũng không có động đậy.

“Anh có nghe tôi nói không?”

Hàn Vĩ lại ra tiếng nhắc nhở, Vi Dịch Kiệt rốt cuộc cũng nhịn xuống cảm giác then thùng, giữ bả vai hàn Vĩ, sau đó động thất lưng lên xuống.

“Quá chậm.” Hàn Vĩ bắt mãi nói.

Vi Dịch Kiệt đành phải nhắm mắt lại, phần eo động nhanh hơn.

“Anh thật đúng là dễ then thùng, kỳ thực chính mình động cũng thoải mái đi?”

Vi Dịch Kiệt một bên nhắm chặt mắt mạnh mẽ lắc đầu, một bên lại động nhanh hơn.

“Anh vẫn nhắm mắt là vì muốn tôi hôn anh sao?”

Hàn Vĩ hưởng thụ sự phục vụ của Vi dịch Kiệt, đồng thời hôn cậu, tay cũng bắt đầu luồn vào quần lót âu yếm tính khí của cậu.

Sau khi hôn xong Hàn Vĩ dùng tay nắm cằm của cậu.

“Nhìn tôi, mở to mắt ra nhìn tôi.”

Vi Dịch Kiệt mở mắt, lại thấy trong mắt của Hàn Vĩ cất giấu một loại bi thương không rõ, giống như thống khổ muốn yêu mà lại không chiếm được, lại giống như cầu xin cái gì.

“Gọi tên tôi Hàn Vĩ, gọi tôi.”

Thanh âm ở yết hầu Vi Dịch Kiệt không phát ra được.

Vì cái gì không gọi tên tôi? Anh gọi tên tôi nha!”

Hàn Vĩ nói xong tăng thêm lực đạo vuốt ve tính khí của Vi Dịch Kiệt, làm cho Vi Dịch Kiệt đau đến phát run.

“Hàn, Hàn... Vĩ...”

Nghe được Vi Dịch Kiệt kêu tên của hắn, Hàn Vĩ giống như không khống chế được, mặc kệ hai người đang giao hợp gắt gao liền đem Vi Dịch Kiệt đặt ở trên bàn cơm, để hai chân Vi Dịch Kiệt trụ ở thắt lưng hắn, ra sức động trong cơ thể của cậu.

Lúc sau bắn ra, Hàn Vĩ ôm thân người Vi Dịch Kiệt đã nhuyển ra cùng mình đi tắm rửa, sau đó cứng rắn ép cậu ngủ cùng mình ở trên giường. Vi dịch Kiệt cảm thấy cả tinh thần lẫn thể xác đều thực mệt mỏi. Nhưng bị Hàn Vĩ ôm khiến cậu không có cách nào ngủ được.

“Tử Kiệt...”

Nửa đêm, Vi Dịch Kiệt nghe thấy Hàn Vĩ gọi cái tên này trong mộng.

Từ lúc cùng Hàn Vĩ làm trên bàn ăn cơm, Vi Dịch Kiệt đều cố ý không sử dụng bàn ăn, Nông sản lần trước tỷ tỷ đưa cho, cùng với đồng xoong nồi mới mua, Vi Dịch Kiệt đi ra chợ mua chút thức ăn về học nấu. Hàn

Vĩ thỉnh thoảng cũng mua thức ăn về cho cậu nấu, trừ bỏ những hôm ăn ở ngoài, còn lại đều ăn đồ ăn do Vi Dịch Kiệt nấu.

Mỗi lần Vi Dịch Kiệt nấu đều muốn bỏ thuốc độc vào thức ăn, cho dù mình cùng Hàn Vĩ chết cũng tốt, nhưng nghĩ thì nghĩ chứ Vi Dịch Kiệt cũng không có thật sự xuống tay.

Kỳ thực thời gian mỗi này Vi Dịch Kiệt và Hàn Vĩ ở chung với nhau cũng không nhiều. Ban ngày một người đi học một người đi làm. Còn buổi tối, chỉ cần Hàn Vĩ muốn, chẳng cần quan tâm thời gian địa điểm, cởi quần áo của Vi Dịch Kiệt cong liền áp đi lên. Chưa đến một tháng, trong phòng kia từng góc cơ hồ đều lưu lại dấu ấn giao hợp của bọn họ.

Cảm giác xấu hổ ban đầu dần trở thành thứ cảm giác nghiện ma túy. Vi Dịch Kiệt càng căm ghét thứ cảm giác nghiện đó bao nhiêu thì càng sa đọa vào đó nhiều hơn. Mỗi lần bị Hàn Vĩ đặt ở dưới thân đều giống như đàn bà mà rên rỉ thở dốc, thậm chí còn cảm thấy khoái cảm mà liên tục bắn, làm cho Vi Dịch Kiệt thường xuyên cảm thấy chán ghét bản thân. Cậu thậm chí đã nghĩ đến việc tự sát. Nhưng tưởng tượng sau khi cậu chết, viên ngọc mà phụ thân cho cậu không chừng sẽ bị Hàn Vĩ đập vỡ hoặc ném đi mất, cậu kiên đau lòng không thôi. Ít nhất phải lấy được ngọc đem giao cho tỷ tỷ đã, sau đó cậu mới có thể yên tâm mà bỏ lại hết thảy.

Gắng gượng kéo dài hơi tàn sống, là chuyện duy nhất mà bây giờ Vi Dịch Kiệt có thể làm.

Hàn Vĩ xuất hiện khiến cho Vi Dịch Kiệt lâm vào thống khổ thật lớn. Cho dù mỗi ngày đều cùng nhau giao hợp nhưng Vi Dịch Kiệt tuyệt đối không muốn tìm hiểu về nam nhân này, lại càng không muốn biết mục đích hấn uy hiếp cậu. Vào lần đầu tiên đến đây, Vi Dịch Kiệt đã nghĩ thông suốt, có một số việc vẫn là không nên biết rõ ràng, phân biệt tốt xấu.

Trời dần vào tháng 11, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Vi Dịch Kiệt vẫn là mỗi ngày đến công trường làm việc.

Một buổi chiều cuối tuần, Hàn Vĩ cho cậu một chiếc điện thoại. Tuy rằng Vi Dịch Kiệt muốn từ chối, nhưng Hàn Vĩ lại đem chuyện viên ngọc ra uy hiếp cậu, cậu đành phải nhận.

Buổi chiều ngày hôm sau lúc tan tầm, Vi Dịch Kiệt bỗng nhận được điện thoại của Hàn Vĩ.

“Anh hiện tại đang ở đâu?”

“Công trường.”

“Làm xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Xong rồi thì đừng về, anh ra sân tập thể dục ở cạnh thư viện cũ đi.”

“Vì, vì cái gì phải...”

“Sao lại có nhiều cái ‘vì cái gì’ như vậy? Anh đến đây là được, cho anh ba mươi phút.”

“Tôi biết rồi.”

Cúp máy, Vi Dịch Kiệt thay quần áo, theo yêu cầu của Hàn Vĩ đi đến sân tập thể dục.

Sân vận động được bao quanh bởi hàng rào lưới sắt. Bên trong có rất nhiều học sinh chia làm nhiều nhóm nhỏ để luyện tập. Trên sân cỏ là đội bóng đá đang tập huấn, ngoài rìa là đội nhảy xa trên đường băng, những người khác đang cùng nhau chạy tiếp sức.

Vi Dịch Kiệt đứng cách lưới sắt nhìn quanh sân thể dục một hồi lâu, bởi vì khoảng cách khá xa nên không nhìn thấy rõ mặt, Vi Dịch Kiệt cũng không có cách nào xác định Hàn Vĩ đang ở đâu.

Đột nhiên có một thân ảnh hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của Vi Dịch Kiệt, người nọ cầm một thanh sào dài, chạy lấy đà sau đó chống cây sào xuống đất, dùng lực đẩy toàn bộ thân mình lên cao, nghiêng người qua thanh xà ngang đặt phía trước.

Chiều tà, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời, người nọ ở ngay hướng mặt trời, thân ảnh người nọ ở giữa không trung giãn ra tặc như một con chim ưng tự do giương cánh, trong nháy mắt đoạt đi tất cả suy nghĩ của Vi Dịch Kiệt.

Trong lúc Vi Dịch Kiệt còn đang hồi tưởng lại cảnh vừa rồi. Hàn Vĩ không biết từ lúc nào đã đi đến bên lưới sắt.

“Anh đang ngơ ngác nhìn cái gì?”

Nghe thấy thanh âm của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt liền phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Hàn Vĩ mặc một bộ đồ thể thao màu vàng vô cùng gọn ghẽ, cánh tay thon dài cùng đùi dưới ánh nắng trắng nõn. Cách ăn mặc này của Hàn Vĩ nhìn có chút quen mắt, cố gắng nghĩ nghĩ cậu mới phát hiện ra người hồi nãy là Hàn Vĩ.

“Cậu kêu tôi đến có chuyện gì không?”

“Anh vào đây rồi nói sau.” Hàn Vĩ nói xong liền chỉ lối vào.

Vi Dịch Kiệt cũng không nhiều lời cúi đầu chuẩn bị đi, đột nhiên bị Hàn Vĩ gọi lại.

“Anh chờ một chút.”

Vi Dịch Kiệt bất mãn dừng lại nhìn về phía Hàn Vĩ.

“Anh lại đây một chút.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt vẻ mặt kinh ngạc nhưng vẫn hướng đến chỗ Hàn Vĩ cách một tấm lưới sắt đi đến.

“Mặt dựa vào đây một chút, tôi muốn nói cái này với anh.”

Lúc này Vi Dịch Kiệt cả người dựa sát vào lưới sắt, Hàn Vĩ cũng nhanh chóng lại gần. Nhưng hắn lại không nói gì, chỉ là cách lưới sắt nhẹ nhàng hôn cậu một chút.

Vi Dịch Kiệt bị hôn liền chạy nhanh thối lui ra đằng sau, lấy tay che miệng mình, thỉnh thoảng lại khấn trương nhìn bốn phía xung quanh.

“Anh lại thẹn thùng? Tôi còn không sợ, anh sợ cái gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cúi đầu chạy nhanh đến lối ra vào.

Vào sân thể dục Vi Dịch Kiệt liền hướng tới chỗ Hàn Vĩ, đi tới sân huấn luyện. Lúc này Hàn Vĩ đã đi tập luyện, Vi Dịch Kiệt không biết đi theo ai liền đứng yên, nhìn Hàn Vĩ một lần nữa dùng sào tung người lên, trên không trung hoàn thành một loạt động tác duyên dáng cuối cùng mới hạ xuống đệm đỡ.

Luyện tập một lúc, Hàn Vĩ mới đi đến bên cạnh Vi Dịch Kiệt.

“Trên mặt đất bên kia đều là đồ của tôi, anh cầm giữ giúp tôi.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt thành thực đi tới nhặt lên mấy thứ đồ của Hàn Vĩ, không biết từ lúc nào đã đi theo phía sau.

“Giữ cho tốt, tìm chỗ vắng người ngồi chờ tôi, tốt nhất đừng cho người khác thấy anh, cũng không được tùy tiện đi loạn, nghe chưa?”

Rõ ràng vừa rồi còn hôn cậu như vậy, hiện tại liền tỏ thái độ ghét bỏ cậu không muốn cho người khác biết cậu đi theo hắn, Vi Dịch Kiệt hoàn toàn không biết rốt cuộc Hàn Vĩ suy nghĩ cái gì. Nhặt đồng sách vở quần áo còn có ba lô linh tinh gì đó, Vi Dịch Kiệt tìm cái ghế ra khán đài cách không xa chỗ Hàn Vĩ ngồi.

Ngồi an vị ở đó cho tới lúc mặt trời lặn, Hàn Vĩ không chỉ tập nhảy sào mà còn giúp người khác luyện chạy

rất nhiều.

Sau hôm đó, Vi Dịch Kiệt chiều nào cũng đến giữ đồ cho Hàn Vĩ, chờ hắn tập xong thì cùng trở về.

Tuy rằng khoảng thời gian đợi Hàn Vĩ vô cùng lâu, như tư thế của Hàn Vĩ nhảy lên ở giữa không trung lại vô cùng hấp dẫn Vi Dịch Kiệt, cậu thường xuyên nhìn nhập thần đến quên cả thời gian.

Một buổi chiều nọ, ánh nắng đã tắt hẳn. Vi Dịch Kiệt cầm đồ của Hàn Vĩ chuẩn bị đi tìm hắn, nhưng còn chưa có rời khỏi khán đài, cậu liền chạm mặt với một đám nam sinh, mà khuôn mặt của đám nam sinh kia làm cho thân thể cậu nháy mắt cứng đờ.

“Tụi mày xem, tên này không phải tên dân công lần trước đó sao?” Có người cũng nhận ra Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt cúi đầu muốn nhanh rời khỏi đó liền bị ai đó giữ chặt.

“Cậu cầm cái gì trong tay vậy? Như thế nào tôi lại cảm thấy quen mắt? A, không phải là quần áo của A Vĩ đó sao?”

“Tôi thấy cậu gần đây đều xuất hiện ở đây, không phải muốn ăn cắp đồ đó chứ?”

“Hôm nay quần áo trông cũng không tệ lắm. Hay cậu đổi nghề làm MB* rồi?”

(*MB: Moneyboy: Trai bao)

“Dạo này không có em nào xinh đẹp, huynh đệ bọn tôi còn đang nhớ tư vị của cậu đây.”

“Các người câm miệng cho tôi.”

Vi Dịch Kiệt trên tay ôm rất nhiều quần áo của Hàn Vĩ nên không dám buông tay, Vi Dịch Kiệt lách người thoát khỏi bọn họ. Nhưng mà trước những tên nam sinh to lớn này, Vi Dịch Kiệt thật sự quá nhỏ bé, mới vài cái đã bị họ đè xuống mặt đất.

“Này, huấn luyện viên tìm tụi mày đây.”

Âm thanh lạnh lùng truyền đến, vài người đồng thời nhìn ra phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Hàn Vĩ nhàn nhả tựa vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực nhìn bọn họ. Nhìn thấy Hàn Vĩ, vài người cũng thả Vi Dịch Kiệt ra.

Bọn họ đi rồi, Hàn Vĩ mới đi đến chỗ Vi Dịch Kiệt đang quỳ rạp trên mặt đất.

“Tôi đã nói đừng cho người khác thấy a.”

Hàn Vĩ vươn tay về phía Vi Dịch Kiệt, cậu do dự một hồi cũng vươn tay ra nắm lấy bàn tay Hàn Vĩ.

“Xin lỗi đã làm bẩn đồ của cậu.” Câu đầu tiên Vi Dịch Kiệt nói ra không ngờ lại là câu xin lỗi.

“Anh có bị thương không?” Nhưng mà, Hàn Vĩ lại tỏ ra quan tâm cậu.

Vi Dịch Kiệt nhất thời không nói lên lời, chỉ có thể lắc đầu.

Ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt bị Hàn Vĩ gọi tới sân thể dục giữ đồ này nọ cho hắn, Hàn Vĩ cố ý để một cái ghế ở bãi đất trống gần sân tập cho cậu ngồi. Sau này chiếc ghế đó trở thành chiếc ghế chuyên dụng cho Vi Dịch Kiệt. Ở công trường mệt mỏi cả ngày, Vi Dịch Kiệt ngồi ở ghế không để ý gió lạnh mà ngủ gật, cho đến khi Hàn Vĩ tập xong rồi mới kêu cậu dậy.

Dần dần, Vi Dịch Kiệt có thói quen chiều nào cũng nhìn Hàn Vĩ tập luyện, giúp hắn giữ đồ.

Cho đến một ngày, Hàn Vĩ gọi điện bảo Vi Dịch Kiệt không cần đến sân thể dục, cậu nghỉ thăm, cuối cùng cũng có thể hảo hảo trở về làm cơm, Vi Dịch Kiệt tâm tình vui vẻ rời khỏi công trường.

Vừa rời khỏi công trường, một bóng nữ nhân quen thuộc đập vào mắt khiến Vi Dịch Kiệt nín thở. Cậu cố gắng trấn tĩnh lại cảm xúc, thờ ơ lướt qua.

“Kiệt ca.”

Nghe cách xưng hô, Vi Dịch Kiệt không khỏi cảm thấy một trận run rẩy, trong lòng cậu bỗng nảy lên cảm giác đau đớn không hiểu vì sao, cậu dừng cước bộ.

“Nếu tôi giải thích, anh có thể tha thứ cho tôi không?”

Vi Dịch Kiệt vô cùng hận tính cách dễ mềm lòng của mình, chỉ vì ánh mắt cùng vài giọt nước mắt của Lam Hình, cậu liền đáp ứng yêu cầu của cô. Vi Dịch Kiệt đi theo Lam Hình đi ra trường học ăn chút gì đó, lại bị Lam Hình kéo vào một quán bar.

Không khí trong quán bar rất ồn ào, có rất nhiều thanh niên nam nữ ôm nhau lắc lư thân thể theo điệu nhạc ở trên sàn nhảy.

Lam Hình dắt Vi Dịch Kiệt ra một góc riêng biệt ở trong. Bọn họ vừa mới ngồi xuống đã có nhân viên đưa tới hai ly thức uống tối. Lam Hình nhàn nhả ở một bên châm điếu thuốc. Vi Dịch Kiệt hoàn toàn cảm thấy xa lạ với Lam Hình ngồi trước mặt. Vi Dịch Kiệt có chút khấn trương cầm lấy một ly uống một ngụm,

chất lỏng kích thích theo vết hầu chảy xuống đốt cháy cổ họng khiến cậu bị sặc.

“Kiệt ca, chỉ là một ngụm Whiskey mà đã khiến anh thành như vậy rồi sao.”

Lam Hình nói xong dập tắt điếu thuốc trong tay, sau đó cả người dựa vào Vi Dịch Kiệt, mùi nước hoa nồng nặc xông tới cùng hành động của Lam Hình khiến Vi Dịch Kiệt giật mình.

“Kiệt ca, chuyện lần trước nhất định anh rất hận tôi đi? Tôi không cố ý hại anh, tôi cũng có cái khó xử của tôi...”

“Cô không cần giải thích, coi như tôi bỏ tiền ra mua một bài học.”

“Phải không? Bài học này tựa hồ vẫn chưa làm anh thanh tỉnh được, anh hiện tại không phải lại đi cùng tôi rồi sao?”

Lam Hình nói xong chủ động dựa vào lòng ngực của Vi Dịch Kiệt, tự nhiên quàng tay qua cổ cậu, chuyện này từ trước đến nay đều không có khả năng xảy ra. Kỳ thật chỉ cần Vi Dịch Kiệt ngấm lại cũng biết, Lam Hình từ trước đến nay đều cố ý duy trì khoảng cách với cậu.

“Cô đừng như vậy.”

Vi Dịch Kiệt không biết vì cái gì mà Lam Hình đột nhiên chủ động như vậy. Nhưng trong lòng Vi Dịch Kiệt có chút dự cảm không tốt, vì thế cậu cẩn thận đẩy Lam Hình ra.

“Kiệt ca hiện tại anh thực chán ghét tôi sao?”

“Hiện tại nói ghét hay không ghét không còn ý nghĩa nữa, tôi biết ngay từ đầu chỉ là tôi tự mình đa tình.”

“Anh vẫn là không quên được tôi đi? Bằng không anh như thế nào đáp ứng yêu cầu đi với tôi dễ dàng như vậy?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt không thêm trả lời lại nữa.

“Anh đã không quên được tôi, không bằng... đêm nay chúng ta cùng ngoạn đi!”

Vi Dịch Kiệt còn mãi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lam Hình, Lam Hình đã cởi nút áo của cậu. Vi Dịch Kiệt sợ tới mức nhanh chóng nắm lấy tay của cô.

“Cô muốn làm... làm cái gì?”

“Một người đàn ông với một cô gái trong tình huống như thế này, làm cái gì không phải rất rõ ràng sao”

Lam Hình nói xong liền ngồi xuống đùi của Vi Dịch Kiệt, tay lại bắt đầu cởi áo của cậu ra. Ý thức được Lam Hình muốn làm thật, Vi Dịch Kiệt nhanh chóng giữ tay Lam Hình lại.

“Cô không được như vậy.”

“Chẳng lẽ anh không thích tôi sao? Chẳng lẽ anh không muốn cùng tôi làm sao?”

Nghe vậy, trong lòng Vi Dịch Kiệt bị đả kích thật mạnh.

“Tôi... cho dù thích cô, cũng không phải vì loại mục đích này...”

“Là đàn ông, không vì cái này thì vì cái gì nữa? Tôi thấy, anh không phải là theo Hàn Vĩ lâu quá thành ra vô lực với phụ nữ đi?”

Nghe Lam Hình nhắc tới Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt rốt cuộc cũng dùng sức đẩy cô ra.

“Cô, cô... như thế nào lại...!”

“Tôi vì cái gì lại biết phải không? Tôi lúc trước đã sớm biết Hàn Vĩ khi thấy anh sẽ sớm ra tay, quả nhiên hành động của anh ta còn nhanh hơn cả dự đoán của tôi.” Lam Hình đơn giản nói.

Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy chính mình giống như rơi vào cái bẫy mà Lam Hình cùng Hàn Vĩ bày ra.

“Cô cùng Hàn Vĩ... các người rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Chúng ta sao? Thanh mai trúc mã có hôn ước từ nhỏ, bắt quá trước khi kết hôn chúng tôi đã giao ước không can thiệp vào chuyện của nhau. Đừng thấy như vậy mà hiểu lầm, Hàn Vĩ... anh ta kỳ thực

” chúng ta sao không? thân mai ngựa tre cộng thêm hôn ước đối tượng, bắt quá kết hôn phía trước chúng ta ước hảo không can thiệp chuyện của nhau. đừng nhìn như vậy, hàn vĩ..... hẳn kỳ thật vẫn là thực để ý của ta nga. về phần hàn vĩ chuyện ta tự nhiên cũng đều rất rõ ràng, thậm chí hẳn cùng nhiều ít cái nam nhân thượng quá giường lòng ta lý đều rõ ràng thật sự.”

lam hình tựa hồ không có hưng trí theo vi dịch kiệt đích trên đùi đứng lên, sau đó ngồi vào vi dịch kiệt bên cạnh, xuất ra cái yên điểm thượng.

“Các người như vậy... không phải rất kỳ quái sao? Hơn nữa Hàn Vĩ cùng đàn ông...”

Lam Hình cười khổ một chút.

“Cùng nam nhân lên giường thì đã sao? Anh cùng anh ta nhất định đã làm không ít lần đi?”

Vi Dịch Kiệt bị hỏi nhất thời cảm thấy thẹn không biết phải trả lời sao mới phải.

“Anh sẽ không thích Hàn Vĩ đi?”

lam hình đem yên phóng tới bên môi thật sâu địa hút một ngụm, lúc sáng lúc tối đích ánh lửa chiếu vào lam hình tái nhợt mà không có biểu tình đích trên mặt.

“Tôi làm sao có thể.” Vi Dịch Kiệt nhanh chóng phủ nhận.

“Anh khẳng định? Hàn Vĩ kỳ thực là một người ôn nhu. Tuy rằng thường xuyên nói lời khó nghe, nhưng đó cũng là do hoàn cảnh bức thành. Anh không thấy sao, anh ta trước đây vẫn là loại người tự tôn, tự tách biệt với thế giới bên ngoài.”

“Tôi đối với chuyện của cậu ta không có hứng thú.”

“Cũng tốt, nếu anh có hứng thú với chuyện của anh ta thì mới là chuyện phiền toái.”

“Nãy giờ nói nhiều như vậy bây giờ ta cũng nói thẳng luôn, anh cùng Hàn Vĩ tốt như vậy, anh ta nhất định cho anh không ít tiền đi?”

Nghe Lam Hình nhắc đến tiền, Vi Dịch Kiệt cảnh giác nhìn cô.

“Tôi không có tiền.”

“Anh như thế nào có thể không có tiền? Hàn Vĩ từ trước tới nay đối với đàn ông đều rất hào phóng, nhìn anh gần đây đều ăn mặc dàng hoàng như vậy. Anh còn hận ta chuyện lần trước sao? Tôi không phải đem anh giới thiệu cho hàn Vĩ rồi sao? Tiền trước kia anh cho tôi đòi Hàn Vĩ là được, anh muốn bao nhiêu anh ta đều cho. Tiền của Hàn Vĩ cũng là tiền của tôi thôi.”

Lời nói của Lam Hình khiến cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy như bị sỉ nhục, cậu phần nộ đứng dậy muốn rời đi.

“Vậy mời cô tự đến chỗ Hàn Vĩ mượn tiền, tôi không có tiền.”

“Cầu anh, cho tôi mượn tiền, tôi cần tiền!”

Lam Hình bỏ thuốc lá, gắt gao ôm lấy Vi Dịch Kiệt từ phía sau.

“Buông tay ra!”

Vi Dịch Kiệt kéo tay Lam Hình ra.

“Cầu anh! Tôi cầu anh!”

Nghe thấy thanh âm khóc lóc nức nở của Lam Hình, Vi Dịch Kiệt lại trách mình mềm lòng.

“Kiệt ca.”

Nghe cách xưng hô, Vi Dịch Kiệt không khỏi cảm thấy một trận run rẩy, trong lòng cậu bỗng nảy lên cảm giác đau đớn không hiểu vì sao, cậu dừng cước bộ.

“Nếu tôi giải thích, anh có thể tha thứ cho tôi không?”

Vi Dịch Kiệt vô cùng hận tính cách dễ mềm lòng của mình, chỉ vì ánh mắt cùng vài giọt nước mắt của Lam Hình, cậu liền đáp ứng yêu cầu của cô. Vi Dịch Kiệt đi theo Lam Hình đi ra trường học ăn chút gì đó, lại bị Lam Hình kéo vào một quán bar.

Không khí trong quán bar rất ồn ào, có rất nhiều thanh niên nam nữ ôm nhau lắc lư thân thể theo điệu nhạc ở trên sàn nhảy.

Lam Hình dắt Vi Dịch Kiệt ra một góc riêng biệt ở trong. Bọn họ vừa mới ngồi xuống đã có nhân viên đưa tới hai ly thức uống tới. Lam Hình nhàn nhã ở một bên châm điếu thuốc. Vi Dịch Kiệt hoàn toàn cảm thấy xa lạ với Lam Hình ngồi trước mặt. Vi Dịch Kiệt có chút khấn trương cầm lấy một ly uống một ngụm, chất lỏng kích thích theo yết hầu chảy xuống đốt cháy cổ họng khiến cậu bị sặc.

“Kiệt ca, chỉ là một ngụm Whiskey mà đã khiến anh thành như vậy rồi sao.”

Lam Hình nói xong dập tắt điếu thuốc trong tay, sau đó cả người dựa vào Vi Dịch Kiệt, mùi nước hoa nồng nặc xông tới cùng hành động của Lam Hình khiến Vi Dịch Kiệt giật mình.

“Kiệt ca, chuyện lần trước nhất định anh rất hận tôi đi? Tôi không cố ý hại anh, tôi cũng có cái khó xử của tôi...”

“Cô không cần giải thích, coi như tôi bỏ tiền ra mua một bài học.”

“Phải không? Bài học này tựa hồ vẫn chưa làm anh thanh tỉnh được, anh hiện tại không phải lại đi cùng tôi rồi sao?”

Lam Hình nói xong chủ động dựa vào lòng ngực của Vi Dịch Kiệt, tự nhiên quàng tay qua cổ cậu, chuyện này từ trước đến nay đều không có khả năng xảy ra. Kỳ thật chỉ cần Vi Dịch Kiệt ngẫm lại cũng biết, Lam Hình từ trước đến nay đều cố ý duy trì khoảng cách với cậu.

“Cô đừng như vậy.”

Vi Dịch Kiệt không biết vì cái gì mà Lam Hình đột nhiên chủ động như vậy. Nhưng trong lòng Vi Dịch Kiệt có chút dự cảm không tốt, vì thế cậu cẩn thận đẩy Lam Hình ra.

“Kiệt ca hiện tại anh thực chán ghét tôi sao?”

“Hiện tại nói ghét hay không ghét không còn ý nghĩa nữa, tôi biết ngay từ đầu chỉ là tôi tự mình đa tình.”

“Anh vẫn là không quên được tôi đi? Bằng không anh như thế nào đáp ứng yêu cầu đi với tôi dễ dàng như vậy?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt không thèm trả lời lại nữa.

“Anh đã không quên được tôi, không bằng... đêm nay chúng ta cùng ngoạn đi!”

Vi Dịch Kiệt còn mãi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lam Hình, Lam Hình đã cởi nút áo của cậu. Vi Dịch Kiệt sợ tới mức nhanh chóng nắm lấy tay của cô.

“Cô muốn làm... làm cái gì?”

“Một người đàn ông với một cô gái trong tình huống như thế này, làm cái gì không phải rất rõ ràng sao”

Lam Hình nói xong liền ngồi xuống đùi của Vi Dịch Kiệt, tay lại bắt đầu cởi áo của cậu ra. Ý thức được Lam Hình muốn làm thật, Vi Dịch Kiệt nhanh chóng giữ tay Lam Hình lại.

“Cô không được như vậy.”

“Chẳng lẽ anh không thích tôi sao? Chẳng lẽ anh không muốn cùng tôi làm sao?”

Nghe vậy, trong lòng Vi Dịch Kiệt bị đá kích thật mạnh.

“Tôi... cho dù thích cô, cũng không phải vì loại mục đích này...”

“Là đàn ông, không vì cái này thì vì cái gì nữa? Tôi thấy, anh không phải là theo Hàn Vĩ lâu quá thành ra vô lực với phụ nữ đi?”

Nghe Lam Hình nhắc tới Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt rớt cuộc cũng dùng sức đẩy cô ra.

“Cô, cô... như thế nào lại...!”

“Tôi vì cái gì lại biết phải không? Tôi lúc trước đã sớm biết Hàn Vĩ khi thấy anh sẽ sớm ra tay, quả nhiên hành động của anh ta còn nhanh hơn cả dự đoán của tôi.” Lam Hình đơn giản nói.

Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy chính mình giống như rơi vào cái bẫy mà Lam Hình cùng Hàn Vĩ bày ra.

“Cô cùng Hàn Vĩ... các người rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Chúng ta sao? Thanh mai trúc mã có hôn ước từ nhỏ, bắt quá trước khi kết hôn chúng tôi đã giao ước không can thiệp vào chuyện của nhau. Đừng thấy như vậy mà hiểu lầm, Hàn Vĩ... anh ta kỳ thực

” chúng ta sao không? thân mai ngựa tre cộng thêm hôn ước đối tượng, bắt quá kết hôn phía trước chúng ta ước hảo không can thiệp chuyện của nhau. đừng nhìn như vậy, hàn vĩ..... hấn kỳ thật vẫn là thực để ý của ta nga. về phần hàn vĩ chuyện ta tự nhiên cũng đều rất rõ ràng, thậm chí hấn cùng nhiều ít cái nam nhân thượng quá giường lòng ta lý đều rõ ràng thật sự.”

lam hình tựa hồ không có hưng trí theo vi dịch kiệt đích trên đùi đứng lên, sau đó ngồi vào vi dịch kiệt bên cạnh, xuất ra cái yên điểm thượng.

“Các người như vậy... không phải rất kỳ quái sao? Hơn nữa Hàn Vĩ cùng đàn ông...”

Lam Hình cười khổ một chút.

“Cùng nam nhân lên giường thì đã sao? Anh cùng anh ta nhất định đã làm không ít lần đi?”

Vi Dịch Kiệt bị hỏi nhất thời cảm thấy thẹn không biết phải trả lời sao mới phải.

“Anh sẽ không thích Hàn Vĩ đi?”

lam hình đem yên phóng tới bên môi thật sâu địa hút một ngụm, lúc sáng lúc tối đích ánh lửa chiếu vào lam hình tái nhợt mà không có biểu tình đích trên mặt.

“Tôi làm sao có thể.” Vi Dịch Kiệt nhanh chóng phủ nhận.

“Anh khẳng định? Hàn Vĩ kỳ thực là một người ôn nhu. Tuy rằng thường xuyên nói lời khó nghe, nhưng đó cũng là do hoàn cảnh bức thành. Anh không thấy sao, anh ta trước đây vẫn là loại người tự tôn, tự tách biệt với thế giới bên ngoài.”

“Tôi đối với chuyện của cậu ta không có hứng thú.”

“Cũng tốt, nếu anh có hứng thú với chuyện của anh ta thì mới là chuyện phiền toái.”

“Nãy giờ nói nhiều như vậy bây giờ ta cũng nói thẳng luôn, anh cùng Hàn Vĩ tốt như vậy, anh ta nhất định cho anh không ít tiền đi?”

Nghe Lam Hinh nhắc đến tiền, Vi Dịch Kiệt cảnh giác nhìn cô.

“Tôi không có tiền.”

“Anh như thế nào có thể không có tiền? Hàn Vĩ từ trước tới nay đối với đàn ông đều rất hào phóng, nhìn anh gần đây đều ăn mặc dàng hoàng như vậy. Anh còn hận ta chuyện lần trước sao? Tôi không phải đem anh giới thiệu cho hàn Vĩ rồi sao? Tiền trước kia anh cho tôi đòi Hàn Vĩ là được, anh muốn bao nhiêu anh ta đều cho. Tiền của Hàn Vĩ cũng là tiền của tôi thôi.”

Lời nói của Lam Hinh khiến cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy như bị sỉ nhục, cậu phần nộ đứng dậy muốn rời đi.

“Vậy mời cô tự đến chỗ Hàn Vĩ mượn tiền, tôi không có tiền.”

“Cầu anh, cho tôi mượn tiền, tôi cần tiền!”

Lam Hinh bỏ thuốc lá, gắt gao ôm lấy Vi Dịch Kiệt từ phía sau.

“Buông tay ra!”

Vi Dịch Kiệt kéo tay Lam Hinh ra.

“Cầu anh! Tôi cầu anh!”

Nghe thấy thanh âm khóc lóc nức nở của Lam Hinh, Vi Dịch Kiệt lại trách mình mềm lòng.

6. Quyển 1 - Chương 6

Lúc Vi Dịch Kiệt trở về nhà đã qua mười một giờ.

Cậu vừa mở cửa liền thấy Hàn Vĩ ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách, tay đang nhấn điều khiển TV. Thấy Vi Dịch Kiệt mở cửa đi vào, Hàn Vĩ liền vọt lên nắm lấy tay cậu kéo vào trong phòng ngủ.

“Cởi!”

Ngữ khí Hàn Vĩ tràn ngập tức giận, Vi Dịch Kiệt do dự một chút rồi cũng thành thật cởi đồ của mình.

“Điện thoại của anh vì sao tắt máy cả buổi tối? Tôi cho anh điện thoại để làm gì?”

“Tôi không tắt máy.”

Vi Dịch Kiệt như muốn chứng minh lời nói của mình, gấp gấp lấy điện thoại từ trong túi quần ra, nhấn vài cái điện thoại vẫn không sáng lên.

“Hết pin...” Vi Dịch Kiệt nói.

“Tại sao trễ như vậy anh mới về?” Hàn Vĩ cũng không truy cứu chuyện điện thoại nữa.

“Không... cũng không có chuyện gì.”

“Anh nói dối cũng phải lựa lời mà nói chứ.”

Hàn Vĩ nói xong liền hôn Vi Dịch Kiệt, tay cũng bắt đầu không an phận vói vào trong áo sơmi đã mở rộng.

“Hừ, chiều nay anh đã nói sẽ nấu cơm cho tôi ăn.”

“Hả, cậu vẫn chưa ăn cơm tối?”

“Đương nhiên chưa ăn.”

“Cậu không phải hiện tại muốn—” Chữ ‘làm’ có xé rách miệng Vi Dịch Kiệt cậu cũng không dám nói ra.

“Đều vẹn toàn hai bên không phải sao?”

Nhìn Hàn Vĩ không có chút hảo ý tươi cười, trong lòng Vi Dịch Kiệt có chút sợ hãi.

Cởi hết quần áo chỉ mặc duy nhất một chiếc tạp dề hở hang làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất. Tạp dề kia có thể che khuất được bộ phận phía trước, còn phía sau trừ bỏ dây lưng còn lại đều bại lộ. Xấu hổ nhất là, đầu sỏ gây nên chuyện này Hàn Vĩ đang đứng sau lưng cậu dựa vào cửa nhà bếp nhìn chằm chằm cậu.

Thân thể bị bại lộ hoàn toàn trong không khí lạnh như băng làm Vi Dịch Kiệt lạnh đến run người, hơn nữa mãnh liệt cảm thấy xấu hổ, tay cũng run rẩy theo.

“Anh lạnh lắm sao? Tôi đến sưởi ấm cho anh được không?”

Ngay lúc nghe được lời nói của Hàn Vĩ thì hắn đã đứng ngay sau lưng Vi Dịch Kiệt. Tuy rằng cảm thấy sau lưng ấm hơn rất nhiều, nhưng lại làm cho cậu cảm thấy hoảng loạn hơn.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, một đôi tay từ từ chậm rãi men theo thắt lưng của Vi Dịch Kiệt vuốt ve xuống dưới, cuối cùng dừng ở tính khí của cậu.

“Không cần! Hiện tại... Không cần!”

“Không cần nói lời vô bổ như vậy...”

Hàn Vĩ tăng thêm lực đạo, một bàn tay cầm phân thân của Vi Dịch Kiệt vuốt ve, tay kia thì thỉnh thoảng chà xát hai túi cầu ở phía dưới.

“Có cảm giác nhanh như vậy, anh đúng là càng ngày càng mẫn cảm.”

Hàn Vĩ nói xong liền quay qua liếm lộng ở cổ cùng bả vai Vi Dịch Kiệt, động tác ở tay Vi Dịch Kiệt cũng ngừng lại.

“Tại sao không tiếp tục thái? Không phải anh rất thuần thực việc này sao?”

“Cậu cậu đừng làm như vậy...”

“Đừng làm gì cơ?”

Hàn Vĩ cố tình trêu chọc, tay vẫn tiếp tục đùa bỡn tính khí của Vi Dịch Kiệt, tay kia vươn lấy một lọ gia vị.

Đó là một lọ thủy tinh nhỏ đựng đầy dầu vừng. Hàn Vĩ thuận lợi mở nắp, mùi dầu vừng lập tức liền tỏa ra.

“Thơm thật, không hổ là loại dầu tốt nhất.” Hàn Vĩ nói xong đổ lọ dầu vừng ra tay, bàn tay dính dầu rất nhanh chen vào giữa hai cánh mông trắng nõn không có gì che đậy của Vi Dịch Kiệt. Đột nhiên bị thâm nhập khiến Vi Dịch Kiệt cảm thấy khó chịu, theo bản năng co chặt mật huyết ngăn cản dị vật xâm nhập.

“Anh đem tôi hút thật nhanh, có phải muốn thứ gì đó lớn hơn tiến vào không? Tuy rằng tôi cũng thích anh chủ động, nhưng vẫn phải chuẩn bị trước đã.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt cảm thấy xấu hổ, vì thế thả lỏng thân mình mặc Hàn Vĩ bài bố.

“Không bằng... Anh ngồi lên trên bếp đi.”

Nghe yêu cầu của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt rốt cuộc cũng vịn vẹo thân mình phản kháng.

“Không! Không cần... xin cậu...”

Hôm nay anh đã nói không cần rất nhiều a, tôi sẽ mất hứng.”

Hàn Vĩ nói xong trực tiếp ôm Vi Dịch Kiệt đặt ngồi lên bếp đối diện mình.

“Chân tách ra một chút, lấy tay giữ.”

Hàn Vĩ vừa nói vừa mạnh mẽ mở hai chân Vi Dịch Kiệt đặt vào tay cậu. Tựa dễ mỏng manh bao trùm phân thân đã đứng thẳng của Vi Dịch Kiệt. Hàn Vĩ đứng ở giữa hai chân cậu, cười xấu xa nhìn vào giữa, chỉ chốc lát sau, tay hắn bao trùm đi lên, cách lớp vải nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cảm giác không tệ đi?”

Hàn Vĩ không những thổi nhiệt khí ở bên tai Vi Dịch Kiệt, từng đợt run rẩy tê dại xẹt qua cơ thể cậu.

“Anh hiện tại như một loại mỹ vị đồ ăn. Để tôi làm cho hương vị thêm vẹn toàn đi.”

Cảm giác mãnh liệt xấu hổ làm cho Vi Dịch Kiệt gất gao cắn môi dưới.

“Đầu tiên là cho thêm gia vị.”

Hàn Vĩ không biết từ khi nào đã lấy ra một lọ đường cát, sau đó đổ vào tạp dề của Vi Dịch Kiệt. Trên

người đầy hạt đường thật nhỏ khiến Vi Dịch Kiệt có chút nhột. Cậu không khỏi vận vẹo thân mình, nhưng bị Hàn Vĩ đè ép lại, theo từ xương quai xanh của cậu chậm rãi liếm xuống một đường.

Hàn Vĩ dùng miệng cưỡi bỏ tạp dề, tạp dề rất nhanh rút xuống. Hai đầu vú đỏ sậm cứ như vậy bại lộ trước mắt Hàn Vĩ. Đầu vú còn dính chút đường màu trắng.

” Hiện tại tôi phải ném thử chút hương vị. “

Hàn Vĩ linh hoạt ở trước ngực Vi Dịch Kiệt liếm, đường hòa tan trong nước bọt để lại cảm giác dính dính. Vi Dịch Kiệt còn chưa kịp cảm thấy ghê tởm, một bên đầu vú của cậu đã bị cắn. Rõ ràng là bộ ngực đàn ông, Hàn Vĩ lại là bộ đáng hưởng thụ không ngừng mút vào khe cắn. Mỗi lần bị răng Hàn Vĩ chạm vào đều làm cho toàn thân Vi Dịch Kiệt nổi lên một trận run rẩy.

” Ân, ân... ân.. “

Bị kích thích. Vi Dịch Kiệt nhẹn không được rên rỉ ra tiếng, Vi Dịch Kiệt khó chịu ngẩng đầu lên, bởi vì tay còn ôm hai chân nên không thể duy trì thăng bằng, Vi Dịch Kiệt đành dùng hai tay ôm đầu Hàn Vĩ.

Cảm nhận được hành động của Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ vui vẻ nở nụ cười, hắn ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt có chút mê mang của cậu ” Anh nói thích tôi đi. “

Nghe được yêu cầu của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng mở mắt.

” Anh nói thích tôi cho tôi, nói mau lên! “

Vi Dịch Kiệt vẫn im lặng... Không nói lời nào.

” Anh mau nói cho tôi! “

Hàn Vĩ nắm được cảm Vi Dịch Kiệt kéo lại.

” Anh bị câm điếc? Anh bắt quá là một con chó đang được tôi nuôi dưỡng, vì cái gì dám không nghe lời tôi?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt phẫn nộ đưa tay hướng về phía Hàn Vĩ. Đáng tiếc nắm đấm của cậu thật sự không thể uy hiếp được Hàn Vĩ, dễ dàng bị lộ.

” Nói thích đối với loại người như cậu, xin lỗi tôi không làm được. “

Vi Dịch Kiệt nói xong bị Hàn Vĩ nặng nề đẩy một cái, sau đó đập vào tường một trận đau nhói

Hàn Vĩ một câu cũng không nói, lạnh lùng đi ra khỏi phòng bếp, âm thanh đóng cửa thật lớn vang lên, sau đó căn nhà chìm trong im lặng.

Hàn Vĩ tức giận đi xuống lầu, sau đó đi đến trước ký túc xá, giường ngủ của hắn tuy vẫn còn nhưng hắn không muốn gặp bạn cùng phòng, lại càng không muốn cùng ở cùng bọn họ.

” A Khoan, ông hiện tại đem xe của tôi đến trường học. “

” Thiếu gia, đã trễ như vậy... “

” Tôi gọi ông đến thì đến cho tôi! Nói nhiều lời vô nghĩa vậy để làm gì?

” Vâng, tôi lập tức đến “

” Tôi ở sân bóng rổ chờ. “

Cúp máy, Hàn Vĩ đi tới sân bóng rổ, sau đó tìm chỗ yên lặng ngồi xuống. Gió đêm lạnh lẽo không ngừng quét vào những ngọn cây, phát ra âm thanh xào xạc nhỏ có quy luật. Nỗi lòng Hàn Vĩ nhất thời lung tung cả lên. Buổi chiều chính là thời điểm các buổi thương nghị ký kết những dự án kinh doanh lớn, Hàn Vĩ đột nhiên bị phụ thân kêu đi cùng đến biệt thự của Hạ Dài Đình.

Hạ Dài Đình là ô môn của các buổi đấu thầu lớn. Quan hệ của Hàn gia, Lam gia cùng Hạ gia rất tốt. Ba đứa trẻ của ba nhà đều cùng nhau lớn lên. Hạ Tử Kiệt là con trai duy nhất của Hạ Dài Đình, bởi vậy ông phi thường cưng chiều đứa con trai độc nhất này. Hạ Dài Đình ly hôn với vợ từ khi Hạ Tử Kiệt còn nhỏ, về sau cũng không tái hôn nữa mà tập trung vào kinh doanh bất động sản. Hạ Tử Kiệt không phải vừa sinh ra đã sống trong nhung lụa. Hạ Dài Đình cùng Hàn gia với Lam gia kết hợp kinh doanh lời không ít tiền, cho nên Hạ gia cũng tương đối giàu có. Hạ Tử Kiệt quá ngợp trong giàu sang mà ăn chơi trác táng, tấm bằng đại học chính quy cũng phải nhờ vào quyền thế trong nhà cùng ít tài lực mới có được.

Quan hệ của Hạ Tử Kiệt cùng Đào Mộng Lâm, Hạ, Hàn, Lam gia đều biết rất rõ ràng. Thậm chí bọn họ còn công khai chuyện của mình ở xã hội trường lưu. Đào Mộng Lâm mới 5 tuổi bị cha vứt bỏ ở trước cửa Hàn gia, được Hàn gia cứu mang, cho đi học hành. Đào Mộng Lâm đậu vào trường đại học sư phạm chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp cũng là lúc đứa con cả Hàn Du bắt đầu học tiểu học, vì thế Đào Mộng Lâm tự nhiên thành gia sư cho Hàn Du. Không chỉ dạy học mà anh còn phụ trách chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Hàn Du. Hạ Tử Kiệt ít hơn Hàn Du ba tuổi, nhưng hai người từ nhỏ đã là bạn tốt, cho nên ba người Hàn Du, Hạ Tử Kiệt cùng Đào Mộng Lâm ba người luôn ở cùng với nhau như hình với bóng.

Ba người này với nhau lúc đầu rất hài hòa. Nhưng Hàn Du cùng Hạ Tử Kiệt tuổi ngày càng lớn, trong ba người lúc đó xuất hiện một loại tình cảm gút mắc. Quan hệ cân bằng của ba người cứ như vậy xuất hiện vết rách. Hàn Du cùng Đào Mộng Lâm trở thành một đôi, Hạ Tử Kiệt bị cho ra rìa tình cảm của hai người.

Nhưng mà Hàn Du có bệnh tim bẩm sinh, từ nhỏ thầy thuốc đã nói sống không quá 10 tuổi. Chính là bằng vào tài lực của Hàn gia mà Hàn Du vẫn sống đến 18 tuổi. Năm ấy có chuyện ngoài ý muốn nên bệnh của Hàn Du đột nhiên phát tác, sau đó chết ở đình viện lý không lâu sau khi Hàn Du mất, Đào Mộng Lâm cùng Hạ Tử Kiệt liền trở thành một đôi, từ đó về sau trong nhà dựa vào Hạ Tử Kiệt. Hạ Tử Kiệt cũng thường có cử chỉ thân mật với Đào Mộng Lâm ở nơi công cộng, người vừa thấy liền hiểu được quan hệ của hai người bọn họ.

Hàn Vĩ là con trai thứ của Hàn Quảng sinh, là anh em cùng cha khác mẹ với Hàn Du. Mẹ của hắn chỉ là một kỹ nữ đã có một con với chồng trước. Vì thế Hàn Vĩ từ nhỏ đã bị mọi người coi thường. Sau khi Hàn Du mất, Hàn gia không có người thừa kế, Hàn Quảng Sinh mới thừa nhận Hàn Vĩ. Mẹ của Hàn Du đã chết nhiều năm hiện tại là mẹ của hắn trên danh nghĩa.

Trong trí nhớ của Hàn Vĩ, lúc hắn 11 tuổi, người đối xử tốt với hắn chỉ có Lam Hinh và Hạ Tử Kiệt. Hồi nhỏ Lam Hinh hay tới Hàn gia chơi, sau đó phát hiện ra một đứa trẻ nhỏ gầy đang trốn ở góc phòng bị một tên người hầu khác bắt nạt. Có lẽ bắt đầu từ tình thương hại, Lam Hinh mới bắt đầu làm quen với Hàn Vĩ, cho hắn ăn ngon cùng đồ chơi tốt. Mỗi lần thấy hắn bị thương còn giúp hắn băng bó. Nhưng sự quan tâm của Lam Hinh cũng không mang đến nhiều an ủi cho nội tâm yếu ớt của hắn. Mẹ của hắn từ nhỏ đã giáo dục hắn thành một đứa trẻ nhút nhác không biết phản kháng, vậy nên hắn thường xuyên bị những đứa trẻ khác bắt nạt. Mà mẹ của hắn cũng chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của hắn. Mỗi đêm say rượu đều đánh hắn một trận thừa sống thiếu chết, sau đó lại ôm hắn vào trong lòng ngực, không ngừng nói với hắn, chủ nhân của Hàn gia chính là cha của hắn. Sau khi biết được cha mình là ai, Hàn Vĩ từng vọng tưởng mình có thể tiếp cận được người cha cao lớn uy nghiêm kia, nhưng ông ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho hắn.

Từ nhỏ không được cha mẹ yêu thương còn thường xuyên bị đối đãi bạo lực, Hàn Vĩ bắt đầu có khuynh hướng tự thu mình lại nghiêm trọng. Cho đến khi Hàn Vĩ xuất hiện mới từ từ sưởi ấm trái tim của hắn.

Hàn Vĩ còn nhớ rõ khi hắn vừa gặp Hạ Tử Kiệt, Hạ Tử Kiệt y như tia nắng giữa mùa đông, thổi từng cơn gió mùa xuân vào trong tim của hắn. Không hiểu vì sao, rõ ràng hắn tiếp xúc với Lam Hinh nhiều hơn, Lam Hinh đối xử với hắn cũng tốt hơn rất nhiều so với Hạ Tử Kiệt. Nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, cho dù hắn không nói lời nào, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của hắn, Hàn Vĩ liền cảm thấy thế giới của hắn cũng không tuyệt vọng đến vậy. Cho nên sau khi tính cách của Hạ Tử Kiệt dần trở nên cổ quái xảo quyệt, hắn vẫn là si ngốc quyến luyến Hạ Tử Kiệt, cho dù hắn biết rõ trong lòng Hạ Tử Kiệt thật sự yêu ai.

Nhiều năm trôi qua, trong lòng Hàn Vĩ kỳ thực hiểu được, Hạ Tử Kiệt chân chính làm cho hắn quên luyến đã sớm không tồn tại. Nhưng chỉ cần Hạ Tử Kiệt ở bên cạnh hắn, hắn liền không thể chống cự lại sức hấp dẫn của Hạ Tử Kiệt. Mà tên dân công kia mặt lại rất giống Hạ Tử Kiệt. Hàn Vĩ cho dù không thừa nhận nhưng quả thực hắn luôn không tự giác mà đối xử với tên dân công kia thành thể thân của Hạ Tử Kiệt. Hắn có khi thậm chí còn cảm thấy trên người tên dân công đó có chút gì đó mà Hạ Tử Kiệt đã mất đi

“Tiềm lực phát triển đoạn đường này tương đối lớn, tôi muốn xây trung tâm thương mại, nâng cao chất lượng của khu dân cư này.” Cao Trước Lễ xoay ngang dọc bản thiết kế, giải thích cặn kẽ.

“Tôi tuy rằng đồng ý, nhưng như vậy cũng mạo hiểm không nhỏ.” Hàn Quảng Sinh nghi hoặc nói.

“Chính phủ đang mở rộng con đường này, các chuỗi cửa hàng xung quanh cũng phát triển hơn rất nhiều,

tiềm lực này quả thực rất lớn.” Hạ Dài Đình nói phi thường chắc chắn.

” A Vĩ, con cảm thấy thế nào?” Hàn Quảng Sinh nhìn về phía Hàn Vĩ.

” Nếu như vậy khung cảnh quả thật không tồi, đoạn đường này con cũng xem trọng. Nếu toàn bộ đều đầu tư khu nhà xa xỉ con cảm thấy thực không ổn. Con điều tra thấy khu này đa số là người có thu nhập thấp ở. Con nghĩ nên lo cho chất lượng nhà cửa. “

Nghe vậy, Cao Trước Lễ mặt cương một chút rất nhanh liền tươi cười.

“Cũng không tệ, nhưng trung tâm thương mại lớn của nước ta vẫn chưa có nhiều lắm.”

” Tôi đồng ý với ý kiến của A Vĩ.” Hàn Quảng Sinh cường thế cười nhìn nhìn Cao Trước Lễ.

” Con cảm thấy để hấp dẫn được người khác không nhất thiết phải xa xỉ. Chúng ta có thể lấy danh nghĩa bảo vệ môi trường cùng tiết kiệm năng lượng để hấp dẫn hộ khách. Kỳ thực lợi ích mới là quan trọng nhất, không phải sao?”

Nghe Hàn Vĩ nói xong, Hạ Dài Đình hiểu ý mỉm cười gật gật đầu, sau đó đứng lên.

” A Vĩ nói không sai, tôi thấy không bằng...”

Hạ Dài Đình còn chưa nói xong chợt nghe ngoài cửa vang lên một trận xôn xao, ba người nhanh chóng nghe được thanh âm cửa mở ra.

Trong nháy mắt, hình ảnh Hạ Tử Kiệt đem Đào Mộng Lâm đặt ở trên tường hôn nồng nhiệt đập vào trong mắt mọi người.

Chú ý tới nhóm người phía sau Hạ Tử Kiệt, Đào Mộng Lâm nhanh đẩy Hạ Tử Kiệt ra, nhưng không có tác dụng.

” Tử Kiệt!”

Hạ Dài Đình tuy rằng chưa từng ngăn cản quan hệ không bình thường của Quá nhi tử cùng Đào Mộng Lâm, nhưng ở trước người khác làm ra hành động như vậy vẫn khiến cho Hạ Dài Đình có chút phát hỏa. Nghe được giọng nói của cha, Hạ Tử Kiệt dừng động tác, quay đầu ra phía sau liếc một cái, sau đó lại tiếp tục đem Đào Mộng Lâm áp ở trên tường hôn nồng nhiệt, lần này hẳn không chỉ hôn còn bắt đầu cởi quần áo của Đào Mộng Lâm.

Hạ Tử Kiệt không nghe lời, Hạ Dài Đình ra lệnh cho bảo tiêu Trương Khoan của Hàn Vĩ vẫn canh chừng ở

bên ngoài thủ phòng. Nhận được chỉ lệnh, Trương Khoan bước tới sau lưng nắm lấy cổ tay Hạ Tử Kiệt kéo ra khỏi người Đào Mộng Lâm.

” Người làm cái gì? Người dám quấy rầy ta làm việc!”

Hạ Tử Kiệt rống giận hất tay Trương Khoan, sau đó hướng mặt Trương Khoan đấm một cái. Trương Khoan hoàn toàn không thể chống cự một chút bị Hạ Tử Kiệt đánh ngã xuống đất. Hạ Tử Kiệt cũng không vì thế mà thu tay, hấn liều mạng đánh đập Trương Khoan như muốn để hả giận.

” Người mẹ nó là loại bảo tiêu gì vậy? Sao không tự mình xem lại nhan sắc của mình đi?”

Hạ Tử Kiệt rống giận Trương Khoan nằm trên mặt đất mặc hấn đấm đá, Trương Khoan có thể ngửi thấy mùi rượu xộc đến.

Mọi người ở đây thấy vậy không ai bước lên ngăn cản Hạ Tử Kiệt, chỉ có Đào Mộng Lâm phục hồi lại tinh thần khẩn trương bước ra sau lưng Hạ Tử Kiệt.

“Tử Kiệt! Cậu mau dừng tay! Tử Kiệt đừng đánh!”

Đào Mộng Lâm gắt gao ôm lấy thân thể Hạ Tử Kiệt.

“Tránh ra!”

Hạ Tử Kiệt hất tay Đào Mộng ra, sau đó đẩy anh một cái. Đào Mộng Lâm bị đẩy ngã xuống đất, trán bị đập mạnh xuống đất, máu đỏ tươi theo thái dương Đào Mộng Lâm chảy xuống.

“Đào lão sư.”

Hàn Vĩ rút cuộc nhịn không được, đi lên phía trước ngồi xổm xuống ôm lấy thân mình Đào Mộng Lâm, sau đó lấy khăn tay ra lau vết thương trên trán anh.

“Hạ Tử Kiệt, cậu cũng một vừa hai phải đi!”

An trí Đào Mộng Lâm xong, Hàn Vĩ tức giận đi đến chỗ hạ Tử Kiệt vẫn còn ngồi ở trên người Trương Khoan.

“Tôi tuyệt đối không để cậu tổn thương Đào lão sư.”

Hàn Vĩ nói xong liền nắm lấy mớ tây trang hỗn độn của Hạ Tử Kiệt kéo hấn từ trên đất lên.

“Vội lại, Trương Khoan là người của tôi, muốn dạy dỗ hấn cũng không đến phiên cậu.”

“Cậu vẫn là như vậy đau lòng vì Đào lão sư nha, nhưng anh ta là của tôi! Là của tôi! Ha ha ha! Cậu khẳng định là rất khó chịu đi? Anh ta mỗi ngày đều ở trên giường mở chân ra chờ tôi thưởng!”

Hạ Tử Kiệt vừa nói xong liền bị hàn Vĩ hung hăng cho một bạt tay, lực đạo không nhẹ. Hạ Tử Kiệt cảm thấy khóe miệng đau đớn, trong miệng xộc lên mùi máu.

Không cam lòng yếu thế, Hạ Tử Kiệt trừng mắt nhìn Hàn Vĩ một cái rồi cũng tát một cái. Hàn Vĩ vốn có thể ngăn Hạ Tử Kiệt hoặc né ra, nhưng hấn vẫn đứng yên nhận cái tát của hạ Tử Kiệt. Hạ Tử Kiệt say rượu lực đạo đánh cũng không mạnh, nhưng hấn trả thù thành công về mặt mãn nguyện bước về phòng.

Trương Khoan vừa rồi còn té trên mặt đất không biết từ khi nào đã đi tới bên người Đào Mộng Lâm, ôm thân mình của anh.

Hàn Vĩ nhìn hai người, sau đó đem tầm mắt chuyển qua ba vị trưởng bối bên cạnh vẫn đứng xem từ nãy đến giờ.

“Cha, Hạ bá bá, Cao thúc thúc, con còn có việc nên về trước trường học trước đây.”

Hàn Vĩ xoay người cúi mình chào, bước đến cầu thang, thấy Hàn Vĩ rời đi, Trương Khoan buông Đào Mộng Lâm ra nhanh đuổi theo đằng sau.

“Thiếu gia để tôi mở cửa xe.”

Thanh âm của Trương Khoan làm cho Hàn Vĩ phục hồi tinh thần lại. Trong ánh đèn đường mờ nhạt Hàn Vĩ tình tường thấy Trương Khoan trên mặt đầy vết bầm tím.

“Không cần đâu. Thân thể có hay đau hay không? Nếu cảm thấy thân thể không tốt thì nhanh đến bệnh viện.”

“Cám ơn thiếu gia, tôi không sao, mấy nắm đấm của Hạ thiếu gia cũng không làm tôi bị thương.”

“Vậy là được rồi, ông nhanh về nhà nghỉ ngơi đi, xe của tôi tạm thời đỗ ở trước trường học.”

“Vâng thiếu gia, tôi đi rồi.”

Nhìn thấy thân ảnh Trương Khoan dần biến mất trong bóng đêm, tâm tình Hàn Vĩ có chút trầm trọng đứng lên.

Cả đêm Vi Dịch Kiệt đều không ngủ ngon, Hàn Vĩ cũng không có trở về, đây mới là nguyên nhân làm cho vi Dịch Kiệt bất an.

Cậu không biết hôm qua bởi vì mình không nói thích Hàn Vĩ nên mới làm hấn khó chịu, cậu không biết lúc gặp lại Hàn Vĩ thì nên dùng thái độ gì, càng không biết Hàn Vĩ có đem ngọc của cậu ném đi hay không, nếu như vậy thì mấy ngày chịu khuất nhục của cậu tất cả đều uổng phí.

Ở công trường cả ngày, Vi Dịch Kiệt đều hoảng loạn lo lắng, lúc cắt thép còn suýt cắt vào tay.

Buổi chiều mặt trời chiếu ánh chói chang, Vi Dịch Kiệt đang làm việc đột nhiên cảm thấy phía sau có một trận xôn xao, sau đó chợt nghe có một người sau lưng cậu kêu to: “Chính là tên dân công này! Chính là hấn!”

Vi Dịch Kiệt còn chưa có phản ứng đã bị một vài người kéo tóc, kéo đến chỗ công trường để cắt hỏ lánh. Mấy người kia thô bạo kéo quần áo cùng tóc của cậu, sau đó một người đẩy cậu xuống mặt đất đầy cát.

“Tên dân công lần trước lên vào kí túc xá nữ chính là hấn!”

“Tên dân công đêm qua lên vào học thất làm bậy với tiểu Trân chắc chắn cũng là hấn!”

“Đúng! Chắc chắn là hấn!”

Vốn hoàn toàn không biết rõ tình hình hiện tại, Vi Dịch Kiệt nghe vào người đối thoại, lưng không khỏi nổi lên rùng cả mình.

Bọn họ nói cái gì lên vào phòng tự học, nói cái gì làm bậy cậu căn bản cái gì cũng không biết!

Vi Dịch Kiệt nghĩ muốn mở miệng cãi cọ, chính là lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt phẫn nộ của một tên nam sinh du côn đi đến chỗ cậu.

“Tôi... Tôi không biết... Có chuyện gì xảy ra a! Tôi....!”

Vi Dịch Kiệt còn chưa nói xong đã bị đạp xuống, mặt cậu bị đập xuống mặt đất đầy cát.

Chỉ chốc lát sau, Vi Dịch Kiệt cảm thấy trên lưng mình nổi lên một trận đau đớn, cái tên nam sinh du côn kia hung hăng đạp lên lưng cậu, vài người khác nhàn rỗi cũng bắt đầu dẫm đá lên người cậu.

Đau nhức làm cho Vi Dịch Kiệt ôm lấy đầu, cậu cảm thấy bản thân mình thực vô tội, cũng không thể mở miệng cãi cọ, càng vô lực phản kháng. Cậu rút cuộc làm sai chuyện gì mà bị người khác đánh đập cùng vũ nhục như vậy?

Bị hội đồng như vậy không biết có thể đưa cậu đến chỗ của phụ thân không? Người đàn ông chắc phác hiên lành, cho dù không phải là người sinh cậu ra nhưng là đối với cậu vẫn như con ruột. Có lẽ cậu có thể là người báo đáp ân tình của phụ thân.

Vi Dịch Kiệt thật hy vọng chính mình cứ như vậy bị những người này đánh chết, đang nghĩ ngợi, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc lọt vào tầm mắt đã có chút mơ hồ của cậu.

Người nọ mặt không chút thay đổi nhìn cậu bị người khác đánh, vững vàng đi tới chỗ bọn họ.

Cậu ta tới làm cái gì? Có phải cũng muốn tham gia hàng ngũ hội đồng cậu?

Trong lòng Vi Dịch Kiệt đã sớm tràn đầy tuyệt vọng, thậm chí bắt đầu cam chịu, lại thấy Hàn Vĩ đi tới nắm lấy bả vai tên nam sinh du côn không ngừng đánh vào người cậu, sau đó cho hắn một đấm ngã trên mặt đất.

“A Vĩ mày điên rồi!” Mấy nam sinh vừa rồi còn đấm đá vi Dịch Kiệt thấy thế liền ngừng đánh, sau đó cùng kêu lên.

“Tụi mày vì sao lại đánh hắn?”

Hàn Vĩ nói xong đi đến chỗ Vi Dịch Kiệt, không để ý người Vi Dịch Kiệt đẩy đất cát, nhẹ nhàng đỡ cậu đứng dậy, sau đó để cậu dựa vào trong lòng ngực hắn.

Nhìn thấy hành động của Hàn Vĩ, mấy nam sinh hai mặt nhìn nhau, tên nam sinh du côn vừa rồi đứng dậy.

“Tên này! Tên này... hắn! Dám làm bậy với tiểu Trân của tao.”

“Làm bậy?”

“Đúng! Ký túc xá nữ sinh còn dám vào, huống cho là phòng tự học buổi tối không có người!”

“Chính là tên hạ lưu này! Tao không đánh chết hắn không được!”

Tên nam sinh du côn kia vừa rồi kích động nói hết những việc Vi Dịch Kiệt làm trước kia, nhưng bị mấy nam sinh bên cạnh kéo lại.

“A Vĩ, mày nói đi? Chính là tên dân công chết tiệt này làm phải không? Bọn tao đánh hắn có gì không đúng?”

Một tên nam sinh hỏi Hàn Vĩ, Hàn Vĩ cúi đầu nhìn người đang nhắm mắt dựa đầu vào lòng ngực mình.

“Không phải hấn, tao có thể đảm bảo không phải hấn.”

Ngữ khí Hàn Vĩ tương đối kiên định, điều này làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy kinh ngạc, nhất là Vi Dịch Kiệt.

Cho tới bây giờ Vi Dịch Kiệt không nghĩ Hàn Vĩ sẽ bênh vực cho cậu. Tối hôm qua vi Dịch Kiệt không có ở cùng Hàn Vĩ, còn chọc giận hấn, bị Hàn Vĩ nghi ngờ cậu còn cảm thấy đúng, nhưng vì cái gì Hàn Vĩ lại dùng lời nói kiên định như vậy bảo vệ cho cậu? Hàn Vĩ đối với cậu tràn ngập tin tưởng?

Chẳng lẽ cũng giống Lam Hình cho rằng, vì cậu ở cùng Hàn Vĩ bấy lâu nay khiến cho cậu mất đi nam tính rồi?

Có lẽ là như vậy, Hàn Vĩ cũng không phải muốn giúp cậu, lại càng không là tín nhiệm cậu, chỉ là muốn làm nhục cậu mà thôi.

“Tao có thể vì hấn đảm bảo, nếu thật sự là hấn làm, tụi mày có thể tìm cảnh sát đến bắt tao cùng hấn cũng chưa muộn.”

Nghe Hàn Vĩ nói, mấy nam sinh nhìn nhau vài lần, cuối cùng không cam lòng xoay người đi.

“Cậu cứ nói là tôi làm, để cho bọn họ đánh chết tôi là tốt nhất.” Nằm trong lòng ngực Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt lộ ra vẻ mặt tươi cười bất đắc dĩ, cam chịu.

“Anh thật sự muốn chết sao? Nếu anh chết tôi sẽ đem viên ngọc kia đập nát.”

“Vậy cậu có thể đem mảnh vỡ của viên ngọc đặt chung với tro cốt của tôi không?”

“Anh đừng nằm mơ.”

Tựa vào trong lòng ngực Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt đột nhiên cười rộ lên, động tác này khiến cả nội tạng cậu nổi lên một trận đau nhức.

“Không phải tôi... thật sự...”

Vi Dịch Kiệt ý thức dần mờ lung nói, chỉ chột lất sau liền ngất đi.

7. Quyển 1 - Chương 7

Thời điểm Vi Dịch Kiệt tỉnh lại thấy mình nằm ở trên giường Hàn Vĩ, trên người đầy mùi thuốc, tay cùng thân người quẩn đầy băng gạc.

“Anh không được lộn xộn.”

Nghe giọng nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt liền căng cứng thân thể. Hàn Vĩ hai tay khoanh ở trước ngực, vẻ mặt nhàn nhã nhìn cậu.

“Anh bị gãy mấy cái xương sườn, nên nằm yên trên giường nghỉ ngơi đi, ở công trường tôi đã giúp anh xin nghỉ rồi.”

Vi Dịch Kiệt không nói lời nào, nhắm mắt lại muốn tiếp tục ngủ.

“Anh không muốn nói gì sao?”

Vi Dịch Kiệt tiếp tục giả bộ ngủ, không để ý Hàn Vĩ.

“VẬY, TÔI LÀM.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt rốt cục mở mắt ra, cảnh giác nhìn Hàn Vĩ đứng ở bên giường.

“Tôi hôm qua anh làm tôi mất hứng, hôm nay có phải nên bồi thường một chút không?”

Hàn Vĩ nói xong bắt đầu cởi nút áo của mình, lộ ra cơ thể gầy gò nhưng săn chắc. Chắc là vì Hàn Vĩ thường xuyên tập luyện, dáng người mới đẹp như vậy. Dưới vạt áo có thể thấy mơ hồ cơ bụng đang phập phồng của Hàn Vĩ.

Vi Dịch Kiệt không cam lòng cắn môi dưới thủy chung không nói lời nào, vì thế Hàn Vĩ bao trùm lên người cậu. Hàn Vĩ dùng hai tay giữ lấy đầu Vi Dịch Kiệt đang nghiêng qua, nhưng cũng không giữ chặt đầu cậu.

“Anh không nói lời nào chứng tỏ ngầm đồng ý đi?”

Hàn Vĩ làm bộ lấy tay kéo vạt áo Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt không nghĩ nhiều nắm lấy tay bắt đầu không an phận của Hàn Vĩ. Nhưng vì hành động đơn giản đó lại khiến cho Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy xương sườn kêu lên ‘rắc rắc’, Vi Dịch Kiệt sợ tới mức không dám động đậy nữa.

“Không! Không, Không được.” Ngay cả lúc nói Vi Dịch Kiệt cũng cảm thấy không được thuận lợi.

“Ai bảo anh hôm qua không thỏa mãn tôi.”

Hàn Vĩ nói xong liền cởi áo Vi Dịch Kiệt, nhưng trên bụng cậu toàn quần băng gạc, vì thế Hàn Vĩ đưa tay hướng về phía quần Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt muốn phản kháng, nhưng bất kì động tác nào của cậu cũng khiến cho xương sườn kêu lên ‘răng rắc’. Cậu đã biến thành như vậy, Hàn Vĩ còn muốn làm, cậu không dám tưởng tượng làm xong cậu sẽ biến thành cái dạng gì.

Phản kháng cũng không được, không phản kháng cũng không được, Vi Dịch Kiệt không biết nên làm cái gì bây giờ, trong lòng cậu bỗng dâng lên bi thương thật lớn.

Không biết nước mắt từ khi nào đã từ đôi mắt khô khốc của Vi Dịch Kiệt theo hai má chảy xuống.

Đột nhiên, cậu cảm thấy trên mặt một trận ẩm áp, một thứ mềm mại ướt át gì đó đang nhẹ nhàng từ hai má cậu liếm lên. Vi Dịch Kiệt cả kinh, toàn thân cứng ngắt. trợn to mắt nhìn Hàn Vĩ đang liếm nước mắt trên mặt mình.

“Ngủ đi.”

Chống lại ánh mắt của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt không biết vì cái gì nước mắt lại tự động chảy ra. Hàn Vĩ cười cười lấy tay giúp cậu lau nước mắt.

“Anh khóc cái gì? Anh không phải nên cười trộm mới đúng sao?”

Hàn Vĩ nói xong giúp Vi Dịch Kiệt chỉnh quần áo đắp chăn lên sau đó chui vào chăn nằm cạnh cậu.

Hồi lâu, Vi Dịch Kiệt động đậy một cái cũng không dám, rồi cục nghe thấy tiếng thở đều của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cảm thấy Hàn Vĩ đã ngủ, vì thế ráng chịu đựng đau đớn dịch người ra khỏi Hàn Vĩ một chút.

“Anh còn không ngủ?”

Có lẽ là cử động của Vi Dịch Kiệt có chút mạnh, đánh thức Hàn Vĩ. Vi Dịch Kiệt cương mình thật lâu cũng không trả lời.

“Nói chuyện với anh thật mệt, hỏi anh mười câu chín câu anh không trả lời.”

Hàn Vĩ oán giận dịch sát người vào Vi Dịch Kiệt một chút, rồi đem chăn kéo cao lên giúp cậu, sau đó lập tức nhắm mắt lại.

Chỗ da thịt tiếp xúc với Hàn Vĩ có chút nóng lên, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở rõ ràng của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy muốn nói chuyện.

“Chuyện hôm nay làm sao cậu có thể khẳng định đó không phải là tôi.”

Nói xong Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút hối hận, bởi vì Hàn Vĩ một lúc lâu sau cũng không có trả lời, không biết là do hắn đã ngủ hay nghe không rõ ràng.

“Hỏi người khác một vấn đề lại không được trả lời, rất xấu hổ phải không?” Hàn Vĩ vừa mở miệng liền đưa ra một vấn đề xấu hổ cho Vi Dịch Kiệt. Không để cho cậu có thời gian mở miệng ra trả lời, Hàn Vĩ tiếp tục nói: “Anh hôm qua là ở cùng với Lam Hình phải không?”

“Cậu tại sao lại biết?”

“Ngày hôm qua khi anh trở về tôi ngồi thấy trên người anh có mùi một loại nước hoa đặc biệt. Loại nước hoa đó là trong một chuyến du lịch đến nước Pháp tôi mua cho cô ấy.”

“Cậu thích Lam Hình không?” Vi Dịch Kiệt buột miệng hỏi.

“VẬY CÒN ANH?” Hàn Vĩ nhanh chóng hỏi lại.

“Cậu có thể yên tâm, tôi sẽ không tự mình đa tình lại.”

“VẬY ANH VÌ CÁI GÌ CÒN CÙNG CÔ TA GẶP MẶT?”

Vi Dịch Kiệt không trả lời, không khí nhất thời nặng nề vô cùng.

“Tôi thấy anh đối với Lam Hình vẫn còn tình cảm phải không? Tôi không lo lắng trong lúc anh đi tìm Lam Hình sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng anh hiện tại là người của tôi, ít nhất phải có chút tự giác. Tôi nói anh về sau đừng ra ngoài, ở trong phòng này muốn cái gì nói một tiếng là được. Lần này may mắn chỉ gây mấy cái xương sườn, lần sau nếu gặp phiền toái nữa sẽ không may mắn như lần này nữa đâu. Anh có biết như vậy tôi sẽ gặp phiền phức như thế nào không? Chờ sau khi chúng ta ly... khai, anh nếu cần công việc tôi cũng thể an bài cho anh.”

Lời nói của Hàn Vĩ làm Vi Dịch Kiệt cảm thấy trong lòng lại nổi lên một trận buồn đau, Vi Dịch Kiệt cảm thấy cậu so với loại người được bao dưỡng còn không bằng.

“Cậu nói sao thì làm vậy đi.”

“Nhưng anh không có chút tình nguyện nào cả.”

“Tôi không có chút quyền lực nào để phản đối không phải sao?”

“Anh biết vậy là tốt rồi.”

Hàn Vĩ nói xong nhìn Vi Dịch Kiệt. Trong ánh đèn mờ ảo Hàn Vĩ thấy trong khóe mắt cậu lại óng lên một tầng nước mắt.

“Anh khóc? Tại sao lại khóc?”

Hàn Vĩ nghiêng thân mình, vươn tay bao trùm hai mắt Vi Dịch Kiệt, giúp cậu lau nước mắt.

“Anh đêm nay khóc rất nhiều lần nga, một đại nam nhân như thế nào lại khóc như vậy, anh không cảm thấy mất mặt sao?”

Vi Dịch Kiệt nâng tay lên muốn gỡ hai tay Hàn Vĩ ra lại bị Hàn Vĩ gắt gao bắt lấy, Vi Dịch Kiệt biết mình vô phương chống cự lại.

“Người như tôi... Vẫn coi là đàn ông được sao?”

Nghe vậy, Hàn Vĩ rút cục thu tay, trở mình giữ đầu của Vi Dịch Kiệt, nhìn cậu.

“Anh xem cả người cao thấp có chỗ nào không giống đàn ông? Tôi thấy bộ phận này nọ của anh, không phải rất có tinh thần sao?”

Hàn Vĩ nói xong đem một chân đưa vào giữa hai chân Vi Dịch Kiệt, sau đó nhẹ nhàng ma xát, Vi Dịch Kiệt cảm thấy thực xấu hổ.

“Cậu đừng như vậy.”

“Anh cảm thấy bị tôi thượng sẽ không giống đàn ông?”

Vi Dịch Kiệt không trả lời.

“Tôi thấy anh vẫn là một người đàn ông bình thường a, thời điểm làm cũng có thể cương lên rồi bắn ra nha, cái này không phải là thực bình thường sao? Làm chẳng qua chỉ là một loại tiết dục vọng mà thôi, vô luận đối tượng là nam hay nữ, vô luận anh là người chủ động hay người bị động, chỉ cần cảm thấy khoái cảm thỏa mãn sinh lý là được rồi. Anh sẽ không vì tư thế không đúng nên cấu tạo sinh lý cũng không đúng, không phải sao? Bị đặt ở dưới anh kỳ thực cũng không có tổn thất gì đi?”

“Vậy cậu có nguyện ý nằm dưới không?”

“Đàn ông là sinh vật thích chinh phục người khác, nhưng anh chớ quên, chúng ta ngay từ đầu đã không cùng một đẳng cấp, tôi mới là người chinh phục. Anh muốn thượng tôi sao? Đợi cho đến khi anh có thể đứng ở cùng một đẳng cấp với tôi rồi tính sau, tôi tin sẽ không bao giờ có ngày như vậy.”

“Tôi đối với nam nhân không có hứng thú, đối với cậu càng không có hứng thú.”

“Phải không? Vậy là tốt nhất.”

Hàn Vĩ nói xong một tay bắt được Vi Dịch Kiệt lập tức nhẹ nhàng hôn lên cậu một chút, hôn xong lại nằm xuống bên cạnh cậu.

“Hiện tại đã khuya, mau ngủ đi.”

Hàn Vĩ nghiêng qua ôm lấy bả vai Vi Dịch Kiệt, môi còn nhẹ nhàng cọ xát tại vành tai Vi Dịch Kiệt, làm cho cậu toàn thân xẹt qua từng đợt run rẩy tê dại.

Tuy rằng Vi Dịch Kiệt đối với lời nói vừa nãy của Hàn Vĩ không cho là đúng, nhưng cậu cũng không phải không biết, những lời nói kia của Hàn Vĩ trong lòng cậu đã đâm rách từng chút từng chút một tự tôn của cậu.

“Hàn Vĩ... Tử Kiệt cậu ấy... đã xảy ra chuyện.”

• • •

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Vĩ bỗng nhận được điện thoại của Đào Mộng Lâm, nghe được Hạ Tử Kiệt xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến cho Hàn Vĩ toàn thân lạnh lẽo.

“Cậu ta làm sao vậy? Hiện tại có nặng lắm không?”

“Buổi chiều hôm qua cậu ấy đột nhiên nói cơ thể đau đớn, sau đó sắc mặt liền trắng bệch, toàn thân ra mồ hôi lạnh, cuối cùng còn hôn mê bất tỉnh. Chúng tôi liền nhanh chóng đưa cậu ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói cũng không tra ra nguyên nhân cụ thể. Cho rằng cậu ấy uống rượu quá nhiều, gây thương tổn đến cơ thể.”

“Cậu ta hiện đang ở đâu?”

“Nằm ở trong bệnh viện, tầng 12 phòng 404, đang truyền dịch, cậu cũng đến đây đi.”

“Được, tôi lập tức qua.”

Cúp máy, Hàn Vĩ bắt chắp buổi sáng còn có tiết nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, cầm chìa khóa chuẩn bị đi. Ra ngoài đột nhiên nhớ tới người còn nằm ngủ trong phòng, Hàn Vĩ bèn lấy điện thoại ra gọi.

“A Khoan, ông hôm nay không có bận gì chứ?”

“Không có.”

“Vậy ông đến nhà của tôi gần trường học, giúp tôi chăm sóc một người đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Người đó bị thương, ông tốt nhất nên dẫn theo người hầu đến.”

“Tôi đã biết.”

“Cứ như vậy đi.”

Cúp máy, Hàn Vĩ mới an tâm đi ra cửa.

Hàn Vĩ dựa vào chỉ dẫn của Đào Mộng Lâm tìm được phòng bệnh của Hạ Tử Kiệt. Hàn Vĩ đang chuẩn bị bước vào thì đụng phải Đào Mộng Lâm. Đào Mộng Lâm nói muốn đi mua đồ nên hiện tại trong phòng bệnh chỉ có một mình Hạ Tử Kiệt.

Hàn Vĩ đứng ở trước cửa phòng bệnh, hít sâu một hơi mới mở cửa ra. Trong phòng thổi ra một làn khói nhẹ, làm cảnh vật bên trong có chút mờ ảo. Tiến vào một chút, Hàn Vĩ liền thấy Hạ Tử Kiệt đang dựa vào đầu giường hút thuốc.

Hàn Vĩ bước nhanh tới trước đập tắt điều thuốc trong tay Hạ Tử Kiệt.

“Cậu không phải cơ thể không thoải mái sao? Như thế nào còn không nghỉ ngơi?”

Hạ Tử Kiệt cười lỗ mãng ngẩng đầu liếc Hàn Vĩ một cái.

“Tôi căn bản không có việc gì, là bọn họ ngạc nhiên đưa tôi đưa vào đây. Nhưng còn cậu, dựa vào cái gì quản tôi?”

“Tôi chỉ là vì Đào lão sư, không phải Đào lão sư tôi cần bản không đến.”

Từ sau khi Hàn Vĩ bị Hạ Tử Kiệt hiểu nhầm thích Đào Mộng Lâm, Hàn Vĩ theo thói quen dùng Đào Mộng Lâm làm là chắn, (nói thật ta chẳng hiểu đoạn này nói gì luôn =))) nhưng kỳ thực cả hắn và Đào Mộng Lâm đều hiểu tâm tư của nhau, chỉ trừ một mình Hạ Tử Kiệt.

“A, Đào lão sư, Đào lão sư, là anh ta gọi cậu tới? Cậu nói anh ta rốt cuộc có chỗ nào tốt? Mặt mũi thì bình thường, còn đeo cặp kính đen già mua đó khiến tôi mắc ói. Người lại gầy, ôm chẳng đả gì cả. Kỹ xảo hơn môi cũng tẻ, tiếng rên cũng thô, lúc làm chẳng để nghe gì cả...”

“Hạ Tử Kiệt cậu cảm miệng cho tôi!”

Người Hàn Vĩ thích cũng không phải Đào Mộng Lâm. Nhìn thấy Đào Mộng Lâm cho dù biết Hạ Tử Kiệt không thương anh, vô số lần bị Hạ Tử Kiệt đùa bỡn cùng trào phúng, nhưng anh vẫn kiên định ở bên Hạ Tử Kiệt. Đối với Hàn Vĩ mà nói, Đào Mộng Lâm chính là tình địch lớn nhất, nhưng lại không hề có địch ý, mà lại đồng tình với hắn. Thỉnh thoảng Hàn Vĩ còn có thể nhờ anh ta trợ giúp.

Cũng bởi vì Hàn Vĩ đồng tình với Đào Mộng Lâm nên mới khiến Hạ Tử Kiệt hiểu nhầm người hãm thích là Đào Mộng Lâm.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi. Tôi thấy cậu thích anh ta như vậy, có nghĩ cùng anh ta làm một lần chưa? Chỉ cần mở miệng cầu tôi, tôi có lẽ sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu.”

“Hạ Tử Kiệt, cậu không cần tổn thương Đào lại sư lần nữa.”

Hàn Vĩ nghiêng răng nói, sau đó từng bước một đi đến bên giường Hạ Tử Kiệt, dùng hai tay khóa hắn lại trên tường.

“Cậu dựa vào gần như vậy làm cái gì? Tránh ra cho tôi!” Hạ Tử Kiệt có chút kích động.

“Cậu lại ở kích động cái gì?”

Hàn Vĩ nói xong theo thói quen nắm lấy cằm Hạ Tử Kiệt, nhìn mặt của hắn. Hàn Vĩ làm cực kỳ tự nhiên. Nhưng trước kia thì Hàn Vĩ lại không dám. (Ý của đoạn này là do bạn công nhìn mặt bạn thụ quai nên quen rồi.:v Mà bạn thụ lại giống Hạ Tử Kiệt nên nay bạn công mới dám nhìn mặt Hạ Tử Kiệt.:v)

Hạ Tử Kiệt cùng Hàn Vĩ nhìn nhau vài giây... Bầu không khí thật mờ ám.

“Cậu nên biết, tôi không ưa mặt của cậu.”

“Tôi cảm thấy cậu hẳn là thực thích mới đúng a, dù sao người kia là anh của tôi...”

“Im miệng!”

“Cậu còn muốn vì chuyện anh của tôi mà tra tấn Đào lão sư bao lâu nữa.”

“Tôi sẽ không buông tha anh ta! Cả đời cũng không! Tôi biết các người đều cảm thấy anh Du chết là tốt nhất. Các người căn bản không biết được anh ấy luôn vì bệnh của mình mà tự trách bản thân, anh ấy cảm thấy chính mình chỉ luôn mang tới phiền toái cho người khác, đặc biệt là cậu! Chắc cậu hận anh ấy vì sao không chết sớm hơn đi? Anh ấy chết cậu có thể cướp đi hết thảy, nhưng cậu không biết anh ấy căn bản là không nghĩ tới kế thừa gia nghiệp của Hàn gia, mong ước của anh ấy là có một trái tim thật khỏe mạnh để có thể đi khắp mọi nơi, anh ấy đã cùng tôi mong ước tốt lắm a.”

Hạ Tử Kiệt nói xong khóc lên, thân thể Hàn Vĩ run rẩy. Đối với người anh đã mất vì bệnh tim, làm cho hắn cảm thấy ấn tượng nhất là lúc vô tình thấy anh ngồi ở trên xe lăn được Đào Mộng Lâm đẩy ra hoa viên phơi nắng.

“Hãy quên anh của tôi đi, mạng của anh ấy đã như thế, cũng không ai nghĩ anh ấy sẽ chết.”

Hàn Vĩ nói xong hôn lên Hạ Tử Kiệt đang khóc, tình hình bị hôn khiến cho Hạ Tử Kiệt nửa ngày không phản ứng, lưỡi Hàn Vĩ nhanh chóng tiến vào.

Đào Mộng Lâm xách theo một túi đồ mua từ siêu thị bước vào, tình huống thấy như vậy, anh cũng không lên tiếng, vẻ mặt ảm đạm cúi đầu rời khỏi phòng bệnh.

• • •

Thời điểm Vi Dịch Kiệt tỉnh lại liền thấy một người mặc tây trang màu đen, trên mặt hiện lên mấy mảng xanh tím, diện mạo có chút hung hãn ngồi bên người mình. Nam nhân kia mặt vẫn không chút thay đổi nhìn Vi Dịch Kiệt, làm cho cậu khẩn trương người toát ra mồ hôi lạnh.

“Cậu tỉnh rồi sao? Đã đói bụng chưa? Hiện tại đã là giữa trưa, tôi đã gọi người chuẩn bị bữa tối.” Nam nhân nọ nói với thái độ thực cung kính, làm Vi Dịch Kiệt nhất thời không thể thích ứng.

“Ách... ông, ông là?”

“Tôi là Trương Khoan, là bảo tiêu của thiếu gia.”

“A... người kia hiện tại, ông đây là...” Đầu Vi Dịch Kiệt có chút hỗn loạn, nói chuyện cũng nói năng lộn xộn.

“Thiếu gia hôm nay có chút việc, kêu tôi tới chăm sóc cậu”

“Hàn, Hàn Vĩ cậu ta, cậu ta, cậu ta... như thế nào lại tốt như vậy!”

Nghe vậy, Trương Khoan có chút khoa trương cười rộ lên.

“Thiếu gia nhà chúng tôi đối với ai cũng rất tốt. Cậu có muốn ăn chút gì không?”

“Tôi không cần.”

“Thiếu gia nói cậu bị thương, cậu là bị thương như thế nào?”

“Nghe nói tôi bị gãy mấy cái xương sườn.”

“Không có việc gì, nằm nghỉ mấy tuần là được. Để tôi đi lấy chút thức ăn cho cậu.”

“Cám ơn ông.”

“Không cần khách khí.”

Trương Khoan gật đầu cười cười với Vi Dịch Kiệt, xoay người đi ra cửa.

Người tự xưng là bảo tiêu của Hàn Vĩ lúc Vi Dịch Kiệt mới tỉnh dậy tuy rằng khuôn mặt làm cho người khác có chút sợ hãi, nhưng tính cách lại vô cùng ôn hòa. Đối với Hàn Vĩ đúng là một trời một vực. Ông ta tựa như một đại ca ôn hòa, không đến một ngày Vi Dịch Kiệt cùng người nọ cũng dần trở nên hiểu nhau.

• • •

Hàn Vĩ đi cả ngày đến tối mới trở về. Hàn Vĩ vừa về một chút Trương Khoan liền rời đi.

Tối nay tâm tình Hàn Vĩ tựa hồ tốt lắm, vô luận Vi Dịch Kiệt nói cái gì hắn cũng hảo ngôn hảo ngữ. Lúc ngủ còn ôm cậu đến mức không thể cử động thân mình, hơn nữa còn không ngừng hôn môi cậu. Nhìn thấy trong hai mắt Hàn Vĩ tràn ngập thâm tình cùng ôn nhu, đối với một Hàn Vĩ như thế nầy lại làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy ghê tởm

• • •

Nằm ở trên giường suốt 4 tuần, Vi Dịch Kiệt rốt cuộc cũng có thể tháo băng gạc trên người. Ngày đó, Hàn

Vĩ đưa mấy vị bác sĩ đến chỗ Vi Dịch Kiệt tháo băng. Tháo băng xuống, Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút thoải mái. Tuy rằng trước đây có lần ở công trường mấy ngày không tắm, nhưng lần này hoàn cảnh bất đồng. Vi Dịch Kiệt không có cách nào yên tâm thoải mái để Hàn Vĩ ngửi thấy mùi hôi trên cơ thể mình, vì thế cậu đành trốn ở trong chăn.

Sau khi bác sĩ rời đi, trở về phòng liền thấy Vi Dịch Kiệt cuộn mình trong chăn nằm trên giường.

“Ngày mai tôi còn phải đưa anh đến bệnh viện chụp X-quang. Thuốc bác sĩ đưa tôi để trên đầu giường, anh nhớ uống thuốc đúng giờ.”

Hồi lâu, Hàn Vĩ mới nghe thấy âm thanh rầu rĩ truyền ra từ trong chăn.

“Đã biết.”

“Trên người anh có chỗ nào không thoải mái không? Tháo hết băng gạc cảm giác thế nào?”

“Tôi cảm thấy tốt lắm a.”

“Vậy anh có đói bụng không?”

“Không đói bụng.”

“Anh muốn đi ăn hay đi tắm rửa trước?”

“Không liên quan đến cậu.”

Nghe từ trong chăn truyền ra âm thanh có chút quẫn bách, Hàn Vĩ cười xấu xa đến gần người giống như đứa trẻ đang cuộn tròn mình trong chăn như con ốc sên trên giường.

“Anh này giờ cứ trốn trong chăn để làm cái gì?”

Hàn Vĩ đã đứng trước mặt Vi Dịch Kiệt, cậu nhìn thấy hắn liền nhanh chóng đem chăn và mình lúi ra sau một chút.

“Hôm nay rất lạnh.”

“Phải không? Tôi không biết a.”

Hàn Vĩ nói xong liền ngồi xuống gần Vi Dịch Kiệt một chút. Vi Dịch Kiệt thấy vậy lùi ra sau một chút nữa.

“Thật sự rất lạnh.”

“Được rồi, lạnh thì lạnh. Nhưng anh vì cái gì lại sợ tôi?”

“Tôi, tôi không có a!”

Vi Dịch Kiệt vừa nói vừa đắp chăn thật dày động đậy về phía sau.

“Anh còn lui về phía sau nữa sẽ ngã xuống.”

Hàn Vĩ vừa dứt lời, Vi Dịch Kiệt cảm thấy chính mình như nằm giữa không trung sắp ngã xuống. Lúc này Hàn Vĩ nhanh tay lẹ mắt một tay kéo cả người lẫn chăn ôm vào trong lòng ngực, lăn một vòng liền kéo cậu lên giường, sau đó ngồi lên người cậu.

“Anh rốt cuộc đang sợ cái gì?”

Hàn Vĩ nói xong kéo chăn vi Dịch Kiệt ra, cậu lại nhanh tay kéo trở lại.

“Cậu tránh ra.”

“Tôi như thế nào có thể tránh ra? Tôi đã đợi cả tháng trời, chỉ chờ ngày này.”

Hàn Vĩ tiếp tục kéo chăn trên người Vi Dịch Kiệt..

“Hiện tại không được! Tôi van cầu cậu”

Vi Dịch Kiệt chui vào trong chăn gắt gao nắm lấy chăn không buông, Hàn Vĩ mềm lòng không kéo chăn ra nữa.

“Để tôi, để tôi... tôi tắm rửa trước đã.”

Nghe vậy, Hàn Vĩ đột nhiên hiểu được lý do Vi Dịch Kiệt vẫn trốn ở trong chăn.

“Vô luận trên người anh có mùi gì tôi cũng không để ý.”

Vi Dịch Kiệt cảm thấy xấu hổ, vì thế dùng sức đẩy Hàn Vĩ đang ngồi trên người mình. Nếu bình thường không dễ gì đối phó được Hàn Vĩ, nhưng hôm nay Vi Dịch Kiệt vô lực lại đẩy được Hàn Vĩ ra, vì thế cậu nhanh chóng xoay người bước xuống giường vọt vào trong phòng tắm khóa cửa lại.

Ngay lúc Vi Dịch Kiệt nghĩ mình đã an toàn, lại nghe thấy ngoài phòng tắm vang lên tiếng mở khóa, không lâu sau cửa liền bị mở ra.

Hàn Vĩ đi vào liền khóa cửa lại, sau đó chậm rãi bước tới gần bên cạnh Vi Dịch Kiệt đang ngồi ở trên bồn tắm, hơn nữa mỗi bước tới gần Vi Dịch Kiệt hần đều cởi một thứ trên người, đi đến trước mặt Vi Dịch Kiệt thì đã cởi hết toàn bộ.

Vi Dịch Kiệt ngồi ở trên bồn tắm ngẩng đầu nhìn Hàn Vĩ, không khỏi khấn trương nuốt một ngụm nước miếng.

“Muốn tôi giúp anh cởi đồ luôn sao?”

Nghe Hàn Vĩ nói, tay Vi Dịch Kiệt không tự chủ được bắt đầu cởi quần áo của mình, chỉ chột lát sau liền lỏa thể.

“Tôi giúp anh tẩy rửa thân mình nhé.”

Hàn Vĩ áp Vi Dịch Kiệt lên mặt tường lạnh hôn cậu, lưỡi linh hoạt cạy mở miệng không ngừng khiêu khích lưỡi cậu. Hàn Vĩ một bên hôn Vi Dịch Kiệt một bên mở vòi hoa sen, nước nóng liền chảy xuống, làm cho nhiệt độ hai người tăng thêm vài phần.

Tay Hàn Vĩ không biết từ khi nào đã lấy sữa tắm bôi lên người Vi Dịch Kiệt, cuối cùng tay hần đi xuống phân thân của cậu không ngừng chà xát. Dục vọng của Vi Dịch Kiệt rất nhanh bị khơi mào, chỉ chốc lát sau phân thân liền ngạo nghễ đứng lên.

“Anh xem vật của anh thật sự rất có tinh thần, tùy tiện lộng một chút liền cứng, anh như thế nào còn nói chính mình không giống nam nhân?”

Hàn Vĩ ở bên tai Vi Dịch Kiệt thổi nhiệt khí, làm cho đầu óc cậu nhất thời trống rỗng. Thời điểm cậu lấy lại được tinh thần thì không biết từ khi nào đã cầm lấy phân thân của Hàn Vĩ.

“Sao anh không để chính mình hưởng thụ đi?”

Giống như bị lời nói Hàn Vĩ mê hoặc, tay Vi Dịch Kiệt không khống chế được bắt đầu bộ lộng phân thân của Hàn Vĩ. Hai người cứ như vậy cầm tính khí của nhau, đều dựa vào vai của đối phương, giúp đối phương “giải quyết”.

“Ân a... a a...”

Cuối cùng cả hai người đồng thời vắn vào tay của nhau.

Tính khí mềm nhũn làm cho Vi Dịch Kiệt tựa vào vai Hàn Vĩ không ngừng thở dốc. Nhưng cậu còn chưa ổn định lại hơi thời đã bị Hàn Vĩ bế lên, bước tới trước tấm gương lớn. Hôm nay mặt gương dị thường sáng ngời, phản chiếu rõ ràng cơ thể trần trụi của cậu và Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ đặt Vi Dịch Kiệt lên mặt đất, chính mình quỳ phía sau. Sau đó dùng tay tách hai chân Vi Dịch Kiệt ra.

Phân thân cùng hai túi cầu màu đỏ sậm giữa hai chân hiện rõ trong gương. Vi Dịch Kiệt xấu hổ quay đầu đi. Hàn Vĩ sau lưng cậu vươn tay cầm lấy tính khí chà lộn.

“Của anh ít lông hơn, ngay cả nơi này lông cũng thực thưa thớt, nhưng thật đen.” Hàn Vĩ nói xong, ngón tay thỉnh thoảng lại vuốt mấy sợi lông.

“Anh xem chỗ này lúc trước có màu hồng, có chút phấn hồng, nhưng hiện tại lại biến thành thâm a, tựa như đã thành thực.”

Hàn Vĩ nói làm Vi Dịch Kiệt cảm thấy vô cùng xấu hổ, còn lấy ngón tay kẹp lấy phân thân nhẹ nhàng xoa bóp.

“Còn nơi này màu sắc cũng rất được, lúc hưng phấn lên nó còn có thể không ngừng run rẩy.”

Lần này hai ngón tay của Hàn Vĩ đi xuống đùa bỡn hai túi cầu bên dưới.

“Không được nói... không được nói!”

Vi Dịch Kiệt rốt cuộc không chịu nổi lời nói của Hàn Vĩ, bắt đầu kháng nghị.

Hàn Vĩ dùng một tay nắm lấy mặt cậu xoay ra trước gương, buộc cậu nhìn thấy bộ phận khiến cậu xấu hổ đang bị Hàn Vĩ cầm lấy.

“Tôi phải xem anh rõ ràng, anh làm sao không giống nam nhân.”

Hàn Vĩ ở sau lưng cắn lấy bờ vai của Vi Dịch Kiệt. Cầm phân thân của cậu bắt đầu bộ lộn đứng lên. Bị khiêu khích, tính khí của Vi Dịch Kiệt lại cương lên, ngạo nghễ giữa hai chân.

“Lúc anh cương nó còn biến thành màu đỏ thật đẹp, thực khiến tôi muốn ăn nó.”

“Cậu cậu không được nói!” Vi Dịch Kiệt nhắm hai mắt lại.

“Anh còn có thể cảm thấy được chính mình không giống nam nhân sao?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt liều mạng địa lắc lắc đầu.

“Nói.”

“Không, sẽ không.”

“Anh biết không? Có một loại người gọi là đồng tính luyến ái, bọn họ chỉ thích người cùng giới với mình. Nếu có thể... tôi cũng không muốn làm người như thế, thật sự.”

Hàn Vĩ nói chuyện vẫn giấu mặt sau lưng Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt lại đột nhiên rất muốn xem hắn rốt cuộc dùng biểu tình gì để nói ra câu này, vì thế ma xui quỷ khiến Vi Dịch Kiệt nắm lấy được tay Hàn Vĩ vẫn giấu sau lưng mình.

“Anh đồng tình với tôi sao? Tôi biết anh rất hận tôi. Tôi biết... Tôi thực đề tiện đúng không?”

Trong lời nói Hàn Vĩ có chút bất thường, làm cho Vi Dịch Kiệt không biết nên làm như thế nào.

“Cậu đã biết rồi, vậy xin cậu buông ra.”

Nghe vậy, Hàn Vĩ như tự giễu nở nụ cười cười một tiếng.

“Anh còn chưa thỏa mãn tôi, tôi như thế nào có thể buông tha anh?”

Một ngón tay Hàn Vĩ bắt đầu xâm nhập sau huyệt cậu.

“Anh phải nhìn xem tôi là tiến vào thân thể anh như thế nào, anh phải nhớ kỹ.”

Tuy rằng đã lâu chưa làm, nhưng Hàn Vĩ chỉ cần tùy ý lấy tay khuếch trương vào cái, hay dùng chính phân thân đã đứng thẳng để ở mặt huyệt, huyệt khẩu đã sớm ẩm ướt, nhưng vẫn chưa đủ mềm mại. Hàn Vĩ đành lấy ngón tay đưa vào không ngừng chuyển động một hồi mới đem đỉnh đầu phân thân đã trưởng to đẩy vào dụng đạo chật hẹp.

Trong gương rõ ràng phản chiếu tất cả, Vi Dịch Kiệt đành phải cố gắng nhắm mắt lại.

“Anh xem, anh đem vật của tôi này nọ nuốt vào.”

Hàn Vĩ nói xong trụ thất lưng của Vi Dịch Kiệt áp xuống, chính mình cũng ra sức đẩy phân thân thô to vào.

“Anh mau mở mắt ra nhìn rõ.”

Hàn Vĩ bắt đầu đưa đẩy, càng không ngừng đỉnh về phía trước, lay động cơ thể Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt tốt cuộc mở mắt. Hình ảnh giữa hai chân cậu cùng Hàn Vĩ giao hợp phản chiếu rõ ràng trong gương. Mật huyết đỏ sậm ầm ứ ở phân thân của Hàn Vĩ không ngừng phun ra nuốt vào. Mà phân thân của chính mình lại không biết thẹn cự nhiên đứng thẳng, thỉnh thoảng còn chảy ra chất dịch màu trắng.

Vi Dịch Kiệt muốn khóc, đột nhiên lại bị Hàn Vĩ nhìn.

“Anh vẫn nhắm mắt lại hảo hảo hưởng thụ cảm giác tôi ở trong cơ thể của anh đi, thoải mái không?”

Hàn Vĩ nói xong tăng tốc độ, định về trước. Điểm mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm khiến đầu óc Vi Dịch Kiệt nhất thời trống rỗng.

“A a a a...”

Hàn Vĩ tiếp tục ra vào một trận đột nhiên ngừng lại, nhưng vẫn không rút phân thân ra, để cho Vi Dịch Kiệt chống hai tay hai đầu gối xuống đất, nâng mông cậu lên tiếp tục ra vào.

Bị Hàn Vĩ tra tấn đến kiệt sức, Vi Dịch Kiệt căn bản không biết vì cái gì lại cùng Hàn Vĩ ngồi ở trong bồn tắm lớn làm, khiến cho cậu thiếu chút nữa là ngất đi, nhưng chính là phân thân của Hàn Vĩ vẫn ở trong người cậu không có rút ra.

Vi Dịch Kiệt hoàn toàn không có chút khí lực giãy dụa chỉ có thể mặc Hàn Vĩ bài bố, vừa trở về giường cậu đã mê man vào giấc ngủ.

8. Quyển 1 - Chương 8

Ngày hôm sau, Hàn Vĩ thừa dịp buổi chiều không có tiết học dẫn Vi Dịch Kiệt đi bệnh viện kiểm tra, có kết quả chụp x-quang, nói xương sườn Vi Dịch Kiệt hồi phục phi thường tốt, cũng không có xuất hiện tình huống xương cốt sai vị trí.

Sau khi trở về, Hàn Vĩ thấy Vi Dịch Kiệt không ra ngoài được, nên cả buổi chiều huấn luyện cũng không kêu cậu giữ đồ cho hắn.

Vi Dịch Kiệt ở trong phòng không ăn ngủ thì cùng Hàn Vĩ làm, cậu cảm thấy chính mình cứ như vậy sớm thối nát. Thời điểm gọi điện thoại cho tỷ tỷ, còn bị tỷ tỷ vô số lần oán giận cậu vì sao không thấy ở nơi làm việc, cậu nói có lẽ rằng chính mình có nơi công tác mới, cũng không dám thuyết minh cho tỷ tỷ đây là tình huống gì.

“Nơi công tác mới.”

Ở trong phòng giam giữ lâu ngày, màu da Vi Dịch Kiệt cũng ngày càng trắng nõn lên, cậu thoát nhìn cùng Hạ Tử Kiệt giống nhau vài phần, mỗi lần ôm cậu đều làm cho Hàn Vĩ cảm thấy người trong lòng ngực mình chính là Hạ Tử Kiệt.

Khu Lương Khánh cũng bắt đầu đi vào xây dựng, giai đoạn còn lại cũng không cần Hàn Vĩ tham dự, vì thể hắn tập trung tập luyện chống sào, vận hội kim bài năm sau là mục tiêu của hắn.

Kỳ thật Hàn Vĩ bắt đầu luyện tập chống sào cũng không lâu, ước chừng là lớp 11 mới bắt đầu luyện tập, đến bây giờ cũng chỉ có 3, 4 năm, nhưng hắn lại có tài năng, hiện tại đã có thành tích nhảy năm thước rất tốt.

Ban đầu Hàn Vĩ tập chống sào đơn thuần là thích cảm giác lúc nhảy lên không trung sau đó giãn người tự do hạ xuống, đó là một quá trình thư giãn thần kinh. Không ngờ hắn lại tập luyện cực kỳ tốt, thậm chí ở trận đấu phá vỡ bản kỷ lục.

Một ngày nào đó sau khi huấn luyện chấm dứt, một trận mưa nhỏ rơi xuống, gió không lớn, lại mang theo thời tiết Bắc Phong rét lạnh có vẻ hết sức âm lạnh.

Rất nhiều nhóm dừng tập luyện trở về nhà, Hàn Vĩ lại không muốn dừng tập sớm như vậy nên mạo hiểm đội mưa chạy vòng quanh sân vận động.

Thời điểm chạy đến ngã ba, Hàn Vĩ liền chú ý tới biên sân thể dục có một thân ảnh quen thuộc, tâm hắn đột nhiên một trận kinh hoàng, chạy nhanh đuổi theo thân ảnh kia.

“Hạ Tử Kiệt.”

Hàn Vĩ nắm được tay người nọ, người nọ kinh ngạc quay đầu lại, Hàn Vĩ mới phát hiện chính mình nhận nhầm người, Vi Dịch Kiệt nhanh kéo tay hắn ra.

“Anh tại sao lại tới đây? Tôi không phải đã nói anh không được ra ngoài rồi sao?”

“Tỷ tỷ của tôi đột nhiên nói phải tới đây, tôi chỉ tiện đường đi qua nơi này... sẽ nhìn xem.” Vi Dịch Kiệt cúi đầu, Hàn Vĩ thấy không rõ nét mặt của cậu.

“Phải không? Tôi bây giờ chưa muốn về, trời lạnh lắm anh mau về trước đi.”

“Ừ.”

Vi Dịch Kiệt lên tiếng, xoay người bước đi.

Hàn Vĩ có chút thất vọng lại có chút bất đắc dĩ cười cười, xoay người chạy vào sân trở lại.

Thời điểm Hàn Vĩ thu nhặt đồ đạc chuẩn bị kết thúc buổi tập, đột nhiên phát hiện bộ đồ màu lam của mình, hắn giật mình hiểu được Vi Dịch Kiệt khi đó vì sao lại đột nhiên tới đây, không biết vì cái gì Hàn Vĩ cảm thấy trong lòng có chút ấm áp.

Hàn Vĩ tùy ý đem đồ trực tiếp thu vào ba lô, sau đó bước nhanh chạy về, vừa vào cửa liền thấy Vi Dịch Kiệt nằm trên sofa ở phòng khách xem TV.

Vi Dịch Kiệt thấy Hàn Vĩ trở về, cũng lãnh đạm nhìn Hàn Vĩ. Hàn Vĩ đi thẳng ra phía sau, cầm lấy remote trên bàn tắt TV, sau đó đi tới trước mặt Vi Dịch Kiệt.

“Hôm nay cũng thật lạnh.”

Hàn Vĩ nói xong ôm lấy Vi Dịch Kiệt trên sofa, cậu sợ tới mức giấy dựa vài cái xém làm cả hai ngã xuống đất.

“Chúng ta vận động ấm áp thân mình đi.”

“Tôi không cần.” Tuy là nói từ chối, nhưng ngữ khí của Vi Dịch Kiệt cũng không kiên quyết như vậy.

Hàn Vĩ vẻ mặt vui vẻ cười ôm Vi Dịch Kiệt đi vào phòng ngủ.

...

Mới đảo mắt mà đã tới lễ mừng năm mới. Trường học của Hàn Vĩ cho nghỉ nửa tháng, người trong nhà cũng bắt đầu thúc giục hắn nhanh về nhà.

Hàn Vĩ trước khi đi có để lại cho Vi Dịch Kiệt một chút tiền, nhưng cuối cùng đều bị Lam Hình cầm đi hết. Mỗi ngày chỉ ở một mình trong phòng thật sự rất cô đơn, Vi Dịch Kiệt ở vài ngày đã không trụ nổi nữa, vì

thể hướng tỷ tỷ nói muốn hồi hương (về quê) đón năm mới tiện thể thấp nhang cho phụ thân.

Vi Hiểu Linh không phản đối. Thu dọn đồ đạc này nọ cùng đệ đệ về nông thôn.

Hằng năm đến lễ mừng năm mới, Hàn gia luôn đặc biệt bận rộn. Vội vàng tiếp đãi người khác cùng nịnh bợ thị chính trong thành phố này, Hàn Vĩ đi theo phụ thân nơi nơi bên tàu bãi phóng cảm thấy thật áp lực. Mỗi lần đều phải xem sắc mặt phú thái thái cùng lão gia, làm cho Hàn Vĩ chỉ cảm thấy từng trận ghê tởm. Tuy bận rộn nhưng bên trong hắn lại ngẫu nhiên nhớ tới nam nhân không màng danh lợi vừa vui hoan áp lực của mình.

“Các cậu xem, chính là người kia! Nghe nói hắn là Hạ Dài Đình có đứa con là Hạ Tử Kiệt, nó là đồng tính luyến ái! Nam nhân bên cạnh nó cũng là đồng tính luyến ái.”

“Bộ dạng thật không sai, đáng tiếc nam nhân bên cạnh cũng quá xấu đi.”

“Ahaha ha, đúng a! Tên đó chẳng những là đồng tính, mà còn là tên đồng tính luyến ái cấp thấp a!” (chả hiểu mấy ông này nói gì nữa a...)

Tiệc rượu tết âm lịch của Hàn gia, có mấy công tử tụ tập lại một chỗ nói huyền thoại, Hàn Vĩ lẳng lặng đứng bên cạnh họ uống rượu.

“Muốn tìm nam nhân chơi đùa, nếu là nam nhân giống Hạ Tử Kiệt cho tôi thượng tôi thật ra cũng lo lắng.”

Hàn Vĩ khinh miệt nhìn thoáng qua nam nhân đang nói, người này là con của thị trưởng tên Nghiêm Mậu Thanh. Biết đây là người không thể đụng vào, Hàn Vĩ theo vài người bên cạnh tránh ra.

Hàn Vĩ theo thói quen đi đến góc, phía sau lại đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Hàn Vĩ, đã lâu không thấy nha.”

Hàn Vĩ quay đầu lại thấy Hạ Tử Kiệt bưng hai ly rượu tới.

“Tôi rất nhiều việc.”

“Phải không? Tôi còn nghĩ cậu vì nộ hôn lần trước nên thẹn thùng không dám gặp tôi.”

“Nộ hôn lần trước? Cùng tôi có quan hệ gì sao?” Hàn Vĩ giả ngu. (:v)

“Không có gì, lần trước tôi sinh bệnh cậu tới vấn an tôi, tôi còn chưa cảm ơn cậu đâu, ly này cho là biểu

đạt lòng biết ơn muôn của tôi đi.”

Hạ Tử Kiệt mỉm cười đưa lên, Hàn Vĩ cũng sẵn khoái cùng hắn cụng ly uống.

Rượu vừa uống xong đã có người kêu Hạ Tử Kiệt.

“Cậu chính là Hạ Tử Kiệt? Có người muốn mời cậu qua uống một ly.”

Người mời Hạ Tử Kiệt cũng chính là nam nhân tụ với nhóm công tử nói xấu Hạ Tử Kiệt là đồng tính luyến ái. Theo hướng chỉ tay của hắn, Hàn Vĩ thấy Nghiêm Mậu Thanh cũng nhìn qua hướng này giờ ly rượu mỉm cười. Hàn Vĩ đột nhiên có dự cảm không tốt, nhưng Hạ Tử Kiệt đã sẵn khoái nhận lời mời.

“Được, tôi lập tức qua.”

Hạ Tử Kiệt nói xong nhìn Hàn Vĩ mỉm cười, sau đó cùng nam nhân đó đi đến nhóm người kia.

Hàn Vĩ không ngăn cản, lẳng lặng từ xa quan sát những người đó cùng Hạ Tử Kiệt. Hạ Tử Kiệt với nhóm người đó trò chuyện trò vui vẻ, rượu cũng bị mời không ít. Không bao lâu, Hạ Tử Kiệt tựa hồ có chút men say, những người đó lại nói với hắn gì đó, vì thế một đám người ôm lấy Hạ Tử Kiệt rời khỏi hoa viên Hàn gia tựa hồ là tính rời Hàn gia.

Hàn Vĩ chạy nhanh theo đằng sau, một đám người đem Hạ Tử Kiệt vào chiếc xe màu đen đỗ bên lề đường. Hàn Vĩ cũng nhanh lái xe theo đằng sau.

Xe chạy đến một vùng núi yên lặng ở ngoại ô. Để không bị phát hiện, Hàn Vĩ chạy đến đáy dốc liền ngừng xe lại, sau đó đi bộ lên sườn núi tìm nhóm người kia.

Đi một chút, Hàn Vĩ quả nhiên tìm thấy chiếc xe đậu trên đỉnh, nhưng đến gần thì thấy trong xe đã không còn người.

Hàn Vĩ bất an tiếp tục tìm kiếm xung quanh, rốt cục mơ hồ nghe được tiếng người, hắn chạy nhanh tìm nơi phát ra âm thanh.

Ở một lùm cây quả nhiên tìm thấy mấy bóng người, cho dù tối không nhìn thấy nhưng Hàn Vĩ vẫn biết những người này đang làm cái gì. Một cổ tức giận trong lòng dâng lên, Hàn Vĩ nhanh chóng vọt tới, nhờ bóng đêm che dấu đánh mấy người kia.

Hoàn hảo mấy công tử nhà giàu kia suốt ngày chỉ biết sống phóng túng, bọn họ căn bản không chịu nổi một đá của Hàn Vĩ. Nhưng đối phương là nhiều người nên Hàn Vĩ vẫn bị thương nhẹ. Bọn họ rất nhanh bị Hàn Vĩ đánh chạy.

“Hàn Vĩ? Là cậu?” Thanh âm Hạ Tử Kiệt có chút run rẩy.

Hàn Vĩ sờ soạng nhanh ôm lấy thân người Hạ Tử Kiệt.

“Tử Kiệt, cậu có bị gì không? Bọn họ có làm gì cậu không?”

“Hàn Vĩ... Hàn Vĩ... sợ! Tôi sợ!” Thanh âm yếu ớt của Hạ Tử Kiệt Hàn Vĩ chưa từng nghe qua.

“Không sao rồi, có tôi ở đây không ai có thể động được cậu.”

Hàn Vĩ thè son sắt ôm lấy Hạ Tử Kiệt, giống như muốn đem hắc dung nhập vào lòng ngực của mình.

Lúc sau tâm trạng Hạ Tử Kiệt cũng ổn định, Hàn Vĩ chậm rãi đỡ hắc đi xuống núi, đem hắc an trí trong xe mình.

Tây trang của Hạ Tử Kiệt bị những người đó xé rách, thời tiết lại rất lạnh. Hàn Vĩ mở hệ thống sưởi trong xe rồi cởi áo khoác ngoài của mình mặc cho Hạ Tử Kiệt.

“Tôi đưa cậu về.” Hàn Vĩ ôn nhu nói.

“Không, tôi bây giờ không muốn trở về.”

“Chúng ta cứ ngồi ngốc trong này một chút... “

“Hàn Vĩ... Cậu ôm tôi được không? Tôi lạnh.”

Nghe vậy, Hàn Vĩ do dự một hồi, sau đó đem Hạ Tử Kiệt ôm vào trong ngực. Hồi lâu hai người cũng không nói chuyện, Hạ Tử Kiệt lại đột nhiên ngồi xuống trên đùi Hàn Vĩ.

“Bọn họ vừa rồi... vừa rồi... muốn tôi liếm bọn họ... bọn họ đích...”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Hàn Vĩ giúp hắc chỉnh tóc, ánh đèn mờ nhạt trong xe chiếu vào Hạ Tử Kiệt vì sợ mà không còn chút huyết sắc. Hàn Vĩ đau lòng nhìn hắc, lấy tay nhẹ nhàng xoa bóp mặt hắc. Cho tới nay ở trước mặt Hàn Vĩ, Hạ Tử Kiệt tựa như con ngựa cao ngạo lại phóng túng không kềm chế được dã lang, mà giờ phút này Hạ Tử Kiệt đang ở trong lòng hắc lại như con thỏ nhỏ điếm đạm đáng yêu.

Không biết là ai chủ động trước, tựa hồ là không khí cho phép, mặt hai người chậm rãi tới gần, cuối cùng gắt gao dán với nhau.

Đây là lần thứ hai Hàn Vĩ hôn Hạ Tử Kiệt, cùng cái hôn lần trước ở bệnh viện khác nhau hoàn toàn. Lưỡi hai người nóng bỏng quấn quýt lấy nhau hấp thu nước bọt lẫn nhau, giống như muốn đem đối phương hút vào trong miệng chính mình. Cái hôn này hoàn toàn trái ngược với Vi Dịch Kiệt, nam nhân kia hết thấy đều thực ôn hòa, cùng hân hôn môi tựa như bị lông chim mềm mại nhẹ nhàng bao trùm thoải mái.

Hôn còn chưa dứt, Hạ Tử Kiệt bắt đầu cởi quần áo trên người Hàn Vĩ, áo sơ mi, áo lông, nội y đều bị Hạ Tử Kiệt cởi ra, sau đó tay hắn trực tiếp vuốt ve thân thể Hàn Vĩ.

Thấy Hạ Tử Kiệt chủ động, Hàn Vĩ cũng không chút khách khí cởi áo trên người Hạ Tử Kiệt sau đó hôn lên, trên thân thể trắng nõn lưu lại một dấu hôn đỏ tươi.

Hàn Vĩ vươn đầu lưỡi không ngừng liếm lộng đầu vú. Tay sờ soạng xuống mông Hạ Tử Kiệt, nhân tiện cởi quần hắn ra. Hạ Tử Kiệt cũng không yếu thế, bắt đầu cởi thắt lưng của Hàn Vĩ, sau đó tiếp tục tiến vào trong vuốt ve dục vọng của hắn.

Nếu nói đêm này tình ái cùng Hạ Tử Kiệt điên cuồng không bằng nói là dã thú cắn xé nhau, trừ bỏ khoái cảm có lẽ càng nhiều đau đớn.

...

“Dịch Kiệt, em có muốn học đại học?” Ngày đó tỷ tỷ đột nhiên hỏi cậu như vậy.

“Em còn có thể học đại học sao?”

“Hiện tại không phải đã thông qua học đại học cho người đã lớn sao? Chị của em chính là lấy bằng đại học qua cuộc thi này, chị nghĩ em không phải cũng có thể tham gia thi học mà. Chị hiện làm được rất tốt, hơn nữa tiền cha để lại, chị nghĩ để em học đại học nhất định không thành vấn đề. Em không phải ở thành phố X có bằng hữu sao? Cũng có thể nhờ cậu ta hỗ trợ a.”

Nghe tỷ tỷ nói, Vi Dịch Kiệt thực cảm động. Thừa dịp Hàn Vĩ chưa trở về cậu đi khắp nhà sách để tìm mua sách, đã tự tham khảo không ít, nhưng cậu không biết nên mua cuốn nào là tốt nhất, giá sách cũng làm cậu phân vân. Cuối cùng cậu tùy ý mua mấy cuốn mà các nhân viên giới thiệu, có điều không biết có tốt không.

Vi Dịch Kiệt bỏ sách vở cũng đã mấy năm, cầm sách lại đọc có chút quá sức. Cậu mua sách cố gắng đọc vài chữ, cũng không tìm ra nguyên cớ.

Hôm đó trời lại mưa nhỏ, thời tiết hết sức âm u, Vi Dịch Kiệt bọc chăn ở trên giường đọc cuốn sách cậu mua.

Có lẽ vì cậu rất chú tâm, nên có người mở cửa vào nhà cậu cũng không biết.

“Anh đang đọc cái gì?”

Nghe được âm thanh Vi Dịch Kiệt ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hàn Vĩ đứng trước mặt, tóc đen còn đọng nước.

“Không có gì a.”

Vi Dịch Kiệt kích động nói, nhanh đem sách giấu sau lưng. Hàn Vĩ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Vi Dịch Kiệt, sau đó chậm rãi cởi áo khoác ngoài để trên sofa cách đó không xa.

“Chắc chắn có cái gì, đưa cho tôi xem.”

Hàn Vĩ nói xong bỏ nhào vào Vi Dịch Kiệt đang bọc chăn trên người.

“Không có gì, thực không có gì.”

Vi Dịch Kiệt gắt gao đem sách giấu sau lưng, nói gì cũng không đưa cho Hàn Vĩ xem. Hàn Vĩ kỳ thực không có hứng thú bởi cuốn sách cậu đọc, chẳng qua là muốn chọc cậu, thấy bộ dạng của cậu, Hàn Vĩ càng không có hứng thú với cuốn sách kia.

“Anh để cho tôi xem.”

Hàn Vĩ đột nhiên xoay người áp Vi Dịch Kiệt lên giường, sau đó hôn cậu. Vi Dịch Kiệt vì quá bất ngờ nên mở hai mắt nhìn Hàn Vĩ hôn.

“Tôi đã nói rất nhiều lần, lúc hôn môi phải nhắm mắt lại.”

Hàn Vĩ cười xấu xa, cầm lấy quần áo Vi Dịch Kiệt.

“Dừng tay.”

Vi Dịch Kiệt rút cuộc buông quyển sách trên tay, kéo tay Hàn Vĩ đang nắm góc áo mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hàn Vĩ ôm Vi Dịch Kiệt không thèm chú ý quyển sách.

“Đề ôn thi các cuộc chiêu sinh lớn trên các trường cao đẳng lớn cả nước — Ngữ văn?”

Nghe Hàn Vĩ đọc đầy đủ tên quyển sách chỉ một lần, Vi Dịch Kiệt cảm thấy loại sách này đối với Hàn Vĩ mà nói là khờ tới cực điểm, cậu đoạt lại, giấu quyển sách ra phía sau.

“Anh muốn tự ôn thi? Không phải chứ? Anh năm nay bao nhiêu?”

“Tôi... Tôi... năm nay 25, tôi muốn học đại học không được sao?”

“Anh thật sự muốn học đại học sao?”

Vi Dịch Kiệt nghe Hàn Vĩ hừ một tiếng tựa như châm chọc, tâm tình của cậu bị Hàn Vĩ chọc đau đớn.

“Học đại học vẫn là mong muốn của tôi, có gì buồn cười đâu? Thật sự tôi không muốn làm công kiếm tiền, tôi lại càng không muốn...”

Vi Dịch Kiệt còn chưa nói xong đã bị Hàn Vĩ áp lên giường hôn.

“Mong muốn của anh tốt lắm a, tôi vừa rồi cũng không phải đang cười anh.”

Hàn Vĩ vừa nói vừa cởi quần áo của Vi Dịch Kiệt, cậu lại tuyệt nhiên không phối hợp.

“Anh tức giận?”

“Tôi không có tư cách tức giận.” Vi Dịch Kiệt nói rõ ràng mang theo cảm giận bất mãn.

Hàn Vĩ đột nhiên cảm thấy Vi Dịch Kiệt như vậy thật đáng yêu, không khỏi cọ lên cổ cậu.

“Anh còn không mau phối hợp với tôi?”

Vi Dịch Kiệt tuy rằng thái độ hơi chút không cam tâm, vẫn là cứng ngắc phối hợp động tác cùng Hàn Vĩ.

Đã lâu không làm nên thời điểm Hàn Vĩ tiến vào có chút không thích ứng. Hàn Vĩ phải không ngừng khuếch trương cùng đùa bỡn mới khó khăn đưa được vật thô to vào. Trên giường không biết bắn bao nhiêu lần, Hàn Vĩ mới buông tha cậu.

Ngày hôm sau trời vẫn mưa, Vi Dịch Kiệt sáng sớm đã bị Hàn Vĩ đánh thức bằng nụ hôn nồng nhiệt. Vệ sinh cá nhân xong xuôi cậu được Hàn Vĩ đưa cho một cái áo lông, sau đó kéo cậu ra ngoài.

Trên xe Hàn Vĩ mở hệ thống sưởi hơi, không khí đầu xuân cũng thổi thoang thoảng trong không gian. Có

lẽ Vi Dịch Kiệt tới qua bị Hàn Vĩ tra tấn mệt mỏi, cộng với trong xe quá mức ẩm áp, nên cậu mới ngồi một chút đã chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm tỉnh lại Hàn Vĩ đã chạy đến bãi đỗ xe khách sạn M?Y. Vi Dịch Kiệt bối rối đi theo Hàn Vĩ tới nhà ăn điểm tâm của khách sạn.

Nhà hàng trang hoàng tráng lệ. Nhà hàng mở hệ thống sưởi, vì vậy nên khách tới được nhân viên giúp cởi áo khoác, sau đó dẫn tới chỗ ngồi.

Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ ngồi vào chỗ của mình, xuyên qua cửa kính có thể thấy mưa rơi ngả tư đường. Hàn Vĩ cầm Menu gọi mấy món ăn, người phục vụ cung kính cúi đầu rời đi.

Không lâu lúc sau, thức ăn được mang lên, cả bàn ăn tinh xảo đầy các món điểm tâm.

Vi Dịch Kiệt tuy rằng thần sắc có chút khấn trương, nhưng tựa hồ đôi mắt trước những món này cũng không có hiện ra nhiều kinh ngạc cùng hiếu kỳ lắm, mà Vi Dịch Kiệt khi ăn còn toát ra vẻ hào phóng khiến Hàn Vĩ không khỏi ngạc nhiên.

Anh ta không phải chỉ là một tên nông dân công bình thường thôi sao? Làm sao có thể ăn đồ cao cấp mà cư nhiên toát ra vẻ mặt tự nhiên như vậy? Tự nhiên khiến cho Hàn Vĩ cảm thấy người trước mặt là Hạ Tử Kiệt chứ không phải là tên dân công kia.

“Nước chanh có chút khó uống.”

“Không thích sao?”

Vi Dịch Kiệt vẻ mặt đau khổ lắc lắc đầu.

Hàn Vĩ lại kinh ngạc, sở thích của tên dân công này cũng rất giống Hạ Tử Kiệt.

Trái cây không tươi mới tuyệt đối không ăn, không thích bánh ngọt hoa quả, thích chocolate đắng, uống cà phê thích cho thêm sữa tuyệt đối không cho đường. Một bữa sáng làm cho Hàn Vĩ phát hiện ra tên dân công này cùng có chung sở thích với Hạ Tử Kiệt.

(Có bạn nào đột nhiên nghĩ Vi Dịch Kiệt là Hạ Tử Kiệt ‘giả dạng’ thành không?:v)

Hàn Vĩ thậm chí bắt đầu hoài nghi tên dân công này có phải là anh em sinh đôi thất lạc nhiều năm của Hạ Tử Kiệt hay không. Nhưng chuyện Hạ Dải Đình có một đứa con là thật, Hàn Vĩ không khỏi cười nhạo chính mình suy nghĩ quá nhiều.

Rời khỏi khách sạn M?Y, mưa vẫn còn tí tách.

Có lẽ là vì ăn chút gì, Vi Dịch Kiệt cảm thấy lên tinh thần không ít, Hàn Vĩ trên xe mở nhạc.

Tiếng nhạc dương cầm của Richard Clayderman trong không gian nhỏ hẹp lảng lảng trôi qua, Vi Dịch Kiệt thiếu chút nữa đã thiếp ngủ.

Đến nhà sách, Vi Dịch Kiệt còn không kịp kinh ngạc đã bị Hàn Vĩ kéo lên lầu.

Nhà sách vào buổi sáng người không nhiều, Hàn Vĩ kéo Vi Dịch Kiệt đến tầng khu sách tham khảo.

“Anh tính ghi danh vào chuyên ngành nào?”

“A?” Vi Dịch Kiệt vẽ mặt mờ mịt.

“Anh không phải tham gia thi đại học sao? Phải định hình chuyên ngành trước đã.”

“Tôi còn chưa nghĩ tới.” Vẽ mặt Vi Dịch Kiệt như thật có lỗi.

“Quên đi, anh không ngại tôi giúp anh quyết định đi?”

Vi Dịch Kiệt tự hỏi một chút, cuối cùng gật đầu.

“Tôi thấy anh đi học quản lý đi.”

Đối với lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cũng không có dị nghị gì, chỉ để ý giá sách phía sau Hàn Vĩ.

Hai người cứ như vậy dành cả buổi sáng kiểm sách ở các kệ làm cho người ta hoa cả mắt. Đương nhiên đều là Hàn Vĩ chọn còn Vi Dịch Kiệt chỉ phụ trách phần cầm sách mà Hàn Vĩ chọn.

Trả tiền là hàn Vĩ trả, Vi Dịch Kiệt dù muốn kháng nghị cũng không được, vì cậu thật sự không thể trả số tiền này.

Sau đó không lâu, Hàn Vĩ vào học lại, thời tiết vẫn như trước mưa liên miên.

Lúc không có Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cũng không còn nhàn rỗi đến mức meo, mỗi ngày ôm sách đọc. Lúc có Hàn Vĩ, bọn họ trừ bỏ làm, thì hai người cùng nhau bọc chăn dựa đầu vào nhau đọc sách.

Chính xác mà nói thì Hàn Vĩ tự cấp cho Vi Dịch Kiệt khóa phụ đạo, bị Hàn Vĩ không lưu tình chút nào mắng “Anh thực ngốc.”, “Trí nhớ của anh như thế nào lại kém như vậy.” “Tôi nói anh hiểu được không?” Cũng không phải một hai lần. Thời điểm ban đầu Vi Dịch Kiệt cảm thấy Hàn Vĩ đối với cậu rất hà khắc, miệng rất độc, nhưng sau này quen rồi Vi Dịch Kiệt mới phát hiện miệng Hàn Vĩ không buông tha ai, có khi không nghe Hàn Vĩ nói cậu ngốc cậu ngược lại cảm thấy có chút bất an.

Cùng Hàn Vĩ bọc chặn bông đọc sách hằng ngày, Vi Dịch Kiệt quả thật cảm thấy chính mình học được không ít kiến thức, kiến thức đã bị mất vài năm cũng đã từ từ đầy đủ.

9. Quyển 1 - Chương 9

Tháng tư, mùa mưa liên miên cuối cùng cũng chấm dứt, nhiệt độ không khí cũng dần tăng trở lại.

Đại vận hội vào tháng chín càng ngày càng gần, Hàn Vĩ không thể không đem tinh lực chuyển vào tập luyện chống sào.

Tuy rằng Hàn Vĩ trên nguyên tắc là không muốn cho Vi Dịch Kiệt đi ra ngoài, nhưng vào buổi chiều cậu lại ngẫu nhiên xuất hiện ở sân vận động nhìn hẩn tập luyện. Hẩn cũng không phản đối.

Bởi vậy nên ngày đó, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng bên sân vận động, Hàn Vĩ cũng không có kinh ngạc. Cho đến khi chấm dứt tập luyện, thời điểm Hàn Vĩ đi đến bên người kia mới giật mình phát hiện, người trước mắt là Hạ Tử Kiệt chứ không phải là tên dân công kia.

Sau đêm cuồng loạn đó, Hàn Vĩ cũng không gặp Hạ Tử Kiệt.

“Nghe nói cậu bề bộn công việc, nhiều đến nỗi nhà cũng không về.” Hạ Tử Kiệt nói.

“Đúng vậy, tôi cũng không giống đại thiếu gia như vậy thanh nhàn.”

“Tôi thấy cậu là vội vàng ứng phó nam nhân mới đi?”

“Cậu nếu biết cần gì phải nói ra?”

“Nam nhân kia với Đào Lão Sư cậu thích ai?”

“Cậu chính là cố ý tới hỏi tôi vấn đề nhàm chán này sao?”

Hạ Tử Kiệt nhún vai.

“Vậy được rồi, tôi muốn mời cậu đi ăn tối được không?”

“Được.”

“Cậu đi thay quần áo, tôi lái xe đến chờ cậu.”

Nói xong hai người phân công nhau mà đi.

Thay quần áo, Hàn Vĩ đi ra sân thể dục quả nhiên thấy chiếc xe mui trần Ferrari màu đỏ của Hạ Tử Kiệt.

Mở cửa ngồi xuống, Hạ Tử Kiệt bắt đầu mở mấy bài nhạc ồn ào.

“Amorphis Phần Lan với một dàn nhạc deathmetal, không tồi đi?” Hạ Tử Kiệt một bên lái xe một bên nghe bài nhạc không ra giai điệu hơi hơi nhún người.

Hàn Vĩ chỉ có thể cười cười gật đầu.

“Thesmoke-upm là nhóm tôi thích nhất, tôi cũng thích khúc nhạc dạo.” (Thesmoke-upm... The Chansmoker?.._.)

“Rất có phong cách của cậu.”

“Còn cậu? Còn nghe mấy bản nhạc thôi miên bằng đàn dương cầm?”

“Đúng vậy.”

“Cậu có biết, tôi thích tình cảm mãnh liệt, yêu một người giống cậu làm người ta cảm thấy nặng nề.”

“Vậy cậu cần gì phải tới tìm tôi?”

“Cậu nhớ rõ hôm nay là ngày gì đi?”

“Ngày giỗ của Hàn Du.”

Hàn Vĩ vừa nói ra, không khí tựa như đọng lại, gió không ngừng thổi vào xe cũng không tiêu tan.

Khi Hạ Tử Kiệt đem xe chạy đến mộ của Hàn Du, trời đã tối đen.

“Buổi tối tới nơi này, cậu có sợ không?” Hạ Tử Kiệt cầm bật đèn pin đi phía trước hỏi.

“Tôi chưa làm gì sai trái thì vì cái gì phải sợ?”

“Vậy là tốt rồi.”

“Cậu vì cái gì lại đến đây vào thời điểm này?”

“Ban ngày người nhiều lắm, tôi nghĩ chọn thời điểm không có ai một mình nhìn anh ấy, nói với anh ấy.”

Hạ Tử Kiệt nói làm cho lưng Hàn Vĩ có chút phấm hàn. (Ồn lạnh?:)))

“Cậu nhìn thấy anh ấy sao?”

Hạ Tử Kiệt trầm mặc đi một hồi mới mở miệng: “Có thấy hay không đã không còn quan trọng, nhiều năm như vậy, tôi hàng năm đều đến đây vào buổi tối nhìn anh ấy, cậu là người đầu tiên tới cùng tôi.”

“Cậu vì sao lại tìm tôi cùng cậu đến đây?”

Đối với câu hỏi của Hàn Vĩ, Hạ Tử Kiệt không có trả lời.

“Cậu xem, tới rồi, chính là tầng này.”

Hạ Tử Kiệt nói xong ôm bó hoa bước nhanh đến trước một ngôi mộ trang hoàng hoa lệ. Trên thềm đá đầy bó hoa, Hạ Tử Kiệt không lưu tình chút nào vứt hết những bó hoa đó ra chỗ khác rồi đặt bó hoa đó lên trước tẩm bia.

“Du ca, em lại tới đây nhìn anh.” Hạ Tử Kiệt ở trước mộ Hàn Du thành kính lắm bấm nói.

Tới mộ của Hàn Du đã mất mấy giờ. Hạ Tử Kiệt bên bia mộ Hàn Du thì thào tự nói gần một tiếng, cho đến khi Hàn Vĩ ngang lồi kéo hần hần mới rời đi.

Trở lại xe, Hạ Tử Kiệt có chút mệt mỏi, Hàn Vĩ đành phải quyết định tự hần lái xe. Dọc đường đi Hạ Tử Kiệt ngáp lên ngáp xuống, Hàn Vĩ cũng không lo lắng nhiều vấn đề của chính mình, mà nghĩ muốn đưa Hạ Tử Kiệt về nhà, vì thế chạy xe theo hướng về Hạ gia.

Xe chạy đến garage của Hạ gia, di động Hàn Vĩ đột nhiên vang lên.

“Ách... Hàn Vĩ, tôi, tôi là...”

Nghe thanh âm là biết ai gọi tới, Hàn Vĩ cũng không đợi đối phương báo tên liền mở miệng.

“Có chuyện gì sao?”

“Hiện tại đã khuya... Cậu ở bên ngoài có phải hay không gặp chuyện gì?”

“Tôi không có chuyện gì, anh ngủ trước đi, khóa cửa cho kỹ.”

Đối phương trầm mặc lúc.

“Tôi đã biết,... Cậu chừng nào thì trở về?”

Nghe vậy, Hàn Vĩ không khỏi nhìn về phía Hạ Tử Kiệt, vốn hẳn là Hạ Tử Kiệt đang ngủ lúc này lại mở to hai mắt nhìn hẳn.

“Tôi cũng không chắc, anh có việc không?”

“Không, không có gì, có đề toán tôi như thế nào cũng giải không được cho nên muốn hỏi cậu một chút, thực không có gì.”

“Tôi ngày mai sẽ giúp anh xem, anh trước tiên ngủ đi.”

“Được.”

“Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon.”

Tắt di động, Hạ Tử Kiệt liền hướng lại gần Hàn Vĩ.

“Là nam nhân mới của cậu? Thấy cậu không quay về cho nên lo lắng gọi điện tới hỏi cậu? Hẳn ta nhất định thực lo lắng cậu đi ra ngoài cùng người khác làm loạn đi?”

“Đúng vậy, anh ta thực yêu tôi.” Hàn Vĩ nói dối.

“Vậy còn cậu? Cậu thương hấn không? Thương hấn còn hơn... tôi sao?”

Nghe vậy, Hàn Vĩ hiện ra vài phần kích động thần sắc.

“Người cậu thích là tôi phải không? Ngày đó ở bệnh viện cậu hôn tôi, cậu kỳ thật đã sớm muốn làm như vậy đi? Còn có ngày đó ở trong xe, chúng ta tuy rằng cuối cùng không làm được nhưng cậu trong lòng thực vui vẻ đúng không? Nam nhân hiện tại của cậu tôi nghe Trương Khoan nói, hấn bộ dạng rất giống tôi, đúng hay không?”

“Đúng vậy, người tôi thích là cậu, cậu lại muốn thế nào?”

Hàn Vĩ không chút nào hàm hồ quay lại ôm lấy Hạ Tử Kiệt cuốn lấy thân thể của chính mình.

“Như vậy để cho tôi đến thỏa mãn cậu đi.”

Hạ Tử Kiệt nói xong chủ động hôn lên môi Hàn Vĩ, Hàn Vĩ cũng không chút khách khí hôn trả Hạ Tử Kiệt.

“Người có thể ôm bổn thiếu gia cũng không nhiều, trên thế giới này, trừ bỏ Du ca, tôi chỉ cho một người duy nhất là cậu cơ hội.”

Hạ Tử Kiệt dùng âm thanh tràn ngập hấp dẫn nhẹ nhàng nói bên tai Hàn Vĩ.

...

Đồng hồ điện thoại báo thức vang lên đánh thức Hàn Vĩ đang ngủ say dậy. Tắt báo thức, Hàn Vĩ nhìn quanh bốn phía một chút.

Đối với Hàn Vĩ đây là một căn phòng vừa quen thuộc lại xa lạ, có thiết kế độc đáo, đường hoàng mà tràn ngập bài trí khác lạ. Đây là phòng của Hạ Tử Kiệt, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu vào phòng.

“Cậu phải về trường học phải không?”

Hạ Tử Kiệt xoay người một cái kéo chăn của Hàn Vĩ đang trần trụi, Hàn Vĩ thuận thế ôm lưng trần của hấn.

“Hôm nay có môn thống kê nguyên lý không thể trốn học.”

“Lúc tôi học đại học sẽ không có khóa nào là không thể trốn.”

Hạ Từ Kiệt nói xong đưa tay lên phân thân của Hàn Vĩ.

“Tôi và cậu không giống nhau.”

Hàn Vĩ cầm lấy tay Hạ Từ Kiệt kéo ra, sau đó quay người xuống giường nhặt quần áo của mình lên mặc vào.

Hạ Từ Kiệt lấy tay chống ót hứng thú nhìn bóng dáng Hàn Vĩ vội vàng mặc quần áo.

“Cậu hiện tại đã muốn có được tôi, tên nam nhân kia của cậu cũng nên đuổi hẳn đi chứ?”

Nghe vậy, tay thắt cà vạt của Hàn Vĩ cương một chút mới tiếp tục động tác.

“Chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Chúng ta tối hôm qua không phải nói tốt lắm sao? Tôi làm tình nhân của cậu, cậu cũng nên đem nam nhân bên cạnh đuổi đi. Về sau cho dù cậu cùng Lam Hình kết hôn, tôi còn có thể làm tình nhân ngầm của cậu. Tóm lại, nam nhân bên cạnh cậu chỉ có thể là tôi!

“Tối hôm qua là chính cậu tự nói đi? Tôi không có đáp ứng sự tình gì của cậu.”

“Hàn Vĩ! Tôi đã cho cậu ôm tôi cậu còn muốn thế nào? Cậu đi tìm tên nam nhân có bộ dạng giống tôi có ý nghĩa gì đâu? Cậu nếu như vậy thích tôi, cũng chỉ muốn mình tôi thôi chứ?”

Hạ Từ Kiệt kích động ngồi dậy, thẳng tắp trừng mắt nhìn Hàn Vĩ, chân thuận thế theo thân mình hẳn trượt xuống xuống dưới, da thịt trắng nõn đầy vết hôn.

Hàn Vĩ xoay người lại nhìn hẳn, sau đó đi đến bên giường giúp hẳn kéo chăn bao lấy cơ thể.

“Chuyện của cậu ta tôi sẽ xử lý tốt đích.”

Hàn Vĩ hứa hẹn.

...

“A Vĩ, nghe nói đại học đã bắt đầu tuyển sinh, cậu không phải nói có bằng hữu muốn đăng ký sao? Mấy ngày nay nhanh đi làm đi.”

Buổi sáng khi môn thống kê nguyên lý kết thúc, lần trước người Hàn Vĩ nhờ giúp hỏi thăm về đại học dành cho người lớn tuổi chung lớp nói.

Hàn Vĩ thừa dịp tiết sau không có tiết, đi quanh thành giáo thương viện dạo qua một vòng. Hấn nói là đến giúp bằng hữu báo danh, nhưng cho đến khi người ta hỏi tên của người đó, Hàn Vĩ mới đột nhiên phát giác, hấn thể nhưng vẫn không biết tên dân công tên là gì!

Hấn vốn sẽ không đối với tên của tên dân công có hứng thú, tên dân công kia cũng không chủ động nói, vì thế hấn luôn dùng “dân công” để gọi.

Rõ ràng thân thể đã vô số lần thân mật tiếp xúc, chính là hấn ngay cả tên của cậu còn không biết, đây là chuyện tình buồn cười cỡ nào.

Nghĩ đến chuyện buổi sáng hôm nay Hạ Tử Kiệt khóc yêu cầu hấn đuổi tên dân công kia đi, Hàn Vĩ trong lòng lo vài phần.

Vốn là hấn cùng tên dân công kia sớm hay muộn đều phải hảo tụ hảo tán, hiện tại tán cũng bắt quá là quan hệ trước tiên chấm dứt, hấn đã có Hạ Tử Kiệt, hấn đối với tên dân công kia căn bản là không có gì đáng lưu luyến, nhưng vì cái gì tưởng tượng đến cảnh đuổi tên dân công đó đi, hấn trong lòng lại cảm thấy đau đớn?

Cho dù mặt bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc, ngay cả sở thích đều cùng Hạ Tử Kiệt có rất nhiều chỗ tương tự, chính là bọn họ là bất đồng, hoàn toàn bất đồng hai thân thể.

Nếu nói Hạ Tử Kiệt là hoa hồng, như vậy tên dân công kia tựa như nước bùn mà như hoa sen, tản ra mùi thơm ngát độc đáo, làm cho người ta lưu luyến vong phần.

Khi Hàn Vĩ trở lại chỗ ở tại trường học, đã là giữa trưa một chút.

Mở cửa liền nhìn thất tên dân công kia ở phòng khách ngồi trên bàn còn thật sự viết cái gì, ngay cả Hàn Vĩ đã về cậu cũng không phát hiện. Cậu như thể chuyên chú đọc quyển khoa học về trái đất, thậm chí vong ngã đến bên người, động tĩnh đều không chú ý đến, Hàn Vĩ cảm thấy bên người rất ít có thể nhìn thấy người như vậy.

Hàn Vĩ không muốn quấy rầy hấn học tập, lén lút đi đến sofa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Vi Dịch Kiệt bóng dáng, nhìn nhìn đột nhiên lại buồn ngủ, Hàn Vĩ cũng không biết chính mình khi nào đã chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khi ngửi được mùi thức ăn, Hàn Vĩ mới tỉnh lại, mở mắt liền thấy Vi Dịch Kiệt mặt tap dề đáng yêu bận rộn đứng trước bàn cơm, thấy hấn tỉnh lại, Vi Dịch Kiệt mỉm cười đối hấn nói: ” Cậu rất cục tính, cậu khi nào về tôi cũng không biết. Nhìn cậu ngủ khá trầm tôi cũng không đánh thức cậu, tôi làm cơm chiều cùng nhau ăn đi.”

Hàn Vĩ gật gật đầu, đang muốn đứng dậy, chân bông trên người liền rơi xuống, Vi Dịch Kiệt đi tới ôm lấy chân.

“Tôi sợ cậu lạnh.”

Vi Dịch Kiệt nói xong ôm chân bông trở về phòng.

Khi đi ra cậu đã cởi tạp dề, quần áo đơn bạc ôm vòng quanh cơ thể mảnh khảnh của cậu.

Nhìn thấy cậu đi đến bàn ăn ngồi xuống đối diện, Hàn Vĩ đột nhiên rất muốn hỏi cậu “Anh tên là gì?”, chính là vấn đề nghẹn ở trong cổ họng như thế nào cũng hỏi không ra lời. Trên bàn ăn hẳn chỉ có thể cùng Vi Dịch Kiệt yên lặng không nói gì.

Buổi tối tắm rửa xong, thời điểm chuẩn bị ngủ, Hàn Vĩ đi vào phòng Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt vừa thấy Hàn Vĩ đi vào, an phận ở trên giường banh thẳng thân mình.

“Anh tối hôm qua không phải nói có đề toán muốn hỏi tôi sao?”

“A?”

Đối với vấn đề của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt tựa hồ không có thể lập tức phản ứng lại, một hồi lâu dường như mới nhớ tới cái gì, bắt đầu ở tủ đầu giường liềm mạng địa tìm kiếm. Tìm một hồi, cậu rốt cục trở mình tới rồi mang theo tư liệu học.

“Đề này không quá khó, thử dùng vài loại phương pháp đi, cũng không cần phải kết quả chính xác.”

Hàn Vĩ tiếp nhận sách trong tay Vi Dịch Kiệt, nhìn vài phần chung liền lộ ra vẻ mặt thoải mái mỉm cười, Vi Dịch Kiệt vừa thấy biểu tình của Hàn Vĩ liền biết hẳn đã giải được, nếu hẳn nhẹ nhàng nhún mày chứng tỏ giải đề có chút khó khăn.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Hàn Vĩ liền cười đối cậu nói: “Bài này không khó, bắt quá không biết anh hiện tại có lạnh không?”

Hiểu được ý Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt có chút thẹn thùng cúi dấp để ở dưới thảm sau đó chui vào, Hàn Vĩ cũng rất nhanh tiến vào, hai người bắt đầu bọc chăn nói về bài. Từ khi thời tiết ấm lại, hai người đã lâu không cùng nằm bọc chăn giải đề như vậy. Thừa dịp tốt này, một bài chấm dứt, Vi Dịch Kiệt lại tiếp tục hỏi thêm mấy bài.

Cuối cùng, Vi Dịch Kiệt mệt có chút không mở được mắt.

“Hôm nay tới đây, ngủ đi.”

Hàn Vĩ cất sách cho Vi Dịch Kiệt, để ở đầu giường, sau đó tắt đèn rồi chui lại vào trong chăn.

Vốn Vi Dịch Kiệt là có chút buồn ngủ, chính là cảm thấy Hàn Vĩ tiến vào trong chăn theo sau lưng ôm lấy thắt lưng cậu, buồn ngủ liền giảm hơn phân nửa. Vi Dịch Kiệt vốn tưởng rằng Hàn Vĩ nhất định sẽ có hành động, nhưng hồi lâu Hàn Vĩ cũng không làm gì ngoài ôm cậu.

“Đã bắt đầu tuyển sinh.” Hàn Vĩ nói cũng thực bình thường.

“Ừ.”

“Tôi hôm nay giúp anh đi cố vấn một chút.”

“Thế nào?”

“Ngày mai anh phải tự mình đi mới được.”

“Được không? Hộ khẩu cùng chứng minh nhân dân của tôi đều là nông dân, không có quan hệ với cậu có sao không?”

“Tôi hỏi, bọn họ nói không quan hệ cũng đăng ký được.”

“Thật sự quá tốt, cảm ơn cậu.”

“Hôm nay... Tôi vốn định giúp anh đăng ký... Nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Tôi mới phát hiện... Tôi không biết tên của anh.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt thật lâu không nói gì, lâu đến mức làm cho Hàn Vĩ nghĩ cậu đã ngủ.

“Cậu thật sự phiền toái.” Chờ đợi hồi lâu, lại nghe trả lời như vậy.

“Anh tên là gì?”

Hàn Vĩ rất cục nịnh không được hỏi.

“Tôi tên là gì có quan trọng với cậu không?”

Lần này, đến phiên Hàn Vĩ cạ lời. (=)))

“Nói cho tôi biết tên của anh, nếu không tôi về sau đều gọi anh là dân công.”

“Gọi tôi là dân công cũng được.”

Không ngờ Vi Dịch Kiệt lại nói tự nhiên như vậy, Hàn Vĩ có chút nóng nảy.

“Tôi muốn biết tên của anh, mau nói cho tôi biết.”

Vi Dịch Kiệt vẫn chậm chạp không đáp.

“Anh nói mau nha!”

“Vi... Dịch Kiệt.”

Nghe được Vi Dịch Kiệt trả lời, Hàn Vĩ đột nhiên đứng dậy mở tủ đầu giường, sau đó lấy giấy cùng bút đưa cho cậu.

“Anh viết tên mình đi.”

Vi Dịch Kiệt do dự một chút mới tiếp nhận giấy cùng bút viết xuống 3 chữ “Vi Dịch Kiệt”.

...

Ngày hôm sau, Vi Dịch Kiệt theo Hàn Vĩ đến đại thương viện X khoa kinh tế quản lý báo danh.

Hàn Vĩ không toàn bộ đi cùng Vi Dịch Kiệt, sự tình làm được một nửa đột nhiên nhận được điện thoại từ Hạ Tử Kiệt. Hạ Tử Kiệt muốn mời Hàn Vĩ đi xem phim, Hàn Vĩ cũng đồng ý.

Nhưng cuối cùng lại bị Hạ Tử Kiệt đưa tới một quán bar đồng tính luyến ái mở 24/24, Hàn Vĩ mới phát hiện chính mình bị lừa, ghê tởm cùng tức giận, Hàn Vĩ xoay người rời khỏi, Hạ Tử Kiệt cũng không đuổi theo.

Nhưng chỉ chốc lát sau Hạ Tử Kiệt lại gọi tới, hắn mở miệng liền hỏi Hàn Vĩ có hay không đem nam nhân kia đuổi đi, thậm chí uy hiếp nếu Hàn Vĩ nếu không đem tên nam nhân kia đuổi đi sẽ đem hắn lừa đến quán bar kia làm tiếp viên biểu diễn.

Nghe Hạ Tử Kiệt nói xong, Hàn Vĩ thất lạnh cả sống lưng. Hắn quả thật không chịu hết tính toán với Vi Dịch Kiệt, hắn cũng có tự tin bảo vệ chu toàn cho an toàn của Vi Dịch Kiệt.

Buổi tối trở về, mở cửa phòng khách một người cũng không thấy, phòng ngủ truyền đến vài tiếng động, Hàn Vĩ chạy nhanh vào liền thấy Vi Dịch Kiệt đang tự mình giặt quần áo ở ban công.

Hàn Vĩ lặng lẽ tới gần cậu, sau đó ôm lấy tấm lưng gầy còm của cậu. Vi Dịch Kiệt sợ tới mức cả người nhảy dựng lên, quần áo trên tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

“Anh tại sao lại tự mình giặt quần áo?”

“Thói quen của tôi.”

“Hiện tại thời tiết còn có chút lạnh đi?”

Hàn Vĩ nói xong nắm lấy bàn tay Vi Dịch Kiệt vì ngâm nước mà lạnh ngắt.

“Thời tiết rất tốt a.”

Mới nói Vi Dịch Kiệt đã bị người nắm cầm, sau đó dùng lực hôn lên. Vi Dịch Kiệt muốn giãy dụa lại bị Hàn Vĩ dùng sức ôm chặt sau lưng, không thể động đậy.

Ngay tại lúc Vi Dịch Kiệt không biết làm sao thì tay Hàn Vĩ đã bắt đầu cởi quần áo cậu, lập tức nút áo đã toàn bộ bị cởi ra, làn da tiếp xúc với không khí lạnh ban đêm làm cho thân thể Vi Dịch Kiệt không ngừng run rẩy. Cảm nhận được Vi Dịch Kiệt run rẩy, Hàn Vĩ ôm chặt cậu hơn một chút.

“Này, nơi này... sẽ bị thấy.”

Vi Dịch Kiệt nói xong gắt gao giữ lấy cổ áo đã mở rộng của mình.

“Có người thấy, coi như tốt cho hắn.”

“Không cần!”

“Anh a, da mặt như thế nào lại bạc như vậy.”

Hàn Vĩ nói xong, một phen cởi quần áo Vi Dịch Kiệt, sau đó bế cậu lên.

“Chúng ta đi vào làm, anh không ý kiến đi?”

Vi Dịch Kiệt không trả lời, Hàn Vĩ biết cậu cũng không thể kháng nghị, vì thế ôm cậu đặt ở trên giường, sau đó đè lên.

Bên trong tối đen không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngân bạc xuyên thấu qua chiếu xuống đất thủy tinh, lại phản chiếu không tới người trên giường.

Bởi vì không thấy, cho nên Vi Dịch Kiệt cảm thấy chính mình không giống trước kia cảm thấy thẹn, chính là thân thể xúc giác ngược lại càng thêm miễn cảm.

Quần áo hai người nhanh chóng bị bỏ, da thịt trần trụi ở trời lạnh như nước ban đêm gắt gao cùng dán lấy nhau, loại xúc cảm độ ẩm này như có thể tổn thương lẫn nhau. Một cái thấp hoạt mềm mại vật thể càng không ngừng ở trên người di chuyển, Vi Dịch Kiệt biết đó là môi Hàn Vĩ.

Ngực bị lưỡi Hàn Vĩ khiêu khích đứng lên, khiến cho Hàn Vĩ càng làm càn khê cắn liếm lộng. Bị tập kích đồng thời, hạ thể cũng bị cầm, thủ pháp quen thuộc làm cho phân thân Vi Dịch Kiệt không bao lâu gắng gượng đứng lên.

Vật thể kia bắt đầu không ngừng xuống phía dưới, tới bụng cậu, sau đó liếm lộng một phen quanh rốn cậu lại tiếp tục xuống phía dưới.

“A... Cậu!...”

Phân thân của mình đột nhiên bị một vật thể ướt át nóng bỏng vây quanh, Vi Dịch Kiệt đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng.

“Ngô... a a a...”

Hàn Vĩ từ trên xuống dưới không ngừng liếm phân thân, cuối cùng đem nó đưa vào miệng, dùng lưỡi không ngừng kích thích phần đỉnh.

“Ừ a a a...” Vi Dịch Kiệt không khỏi phát ra tiếng rên rỉ khó nhận.

Hàn Vĩ liếm càng thêm sức, liếm chảy cả nước miếng làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy vừa thẹn vừa thích.

Vi Dịch Kiệt thất lưng bị hàn vĩ nâng lên, lấy phương tiện động tác. Hàn Vĩ không ngừng phun ra nước vào Vi Dịch Kiệt phân thân, chịu không nổi kích thích như vậy, Vi Dịch Kiệt rất nhanh bắn trong miệng

khoang miệng ẩm áp của Hàn Vĩ.

“Kỹ thuật của tôi không tồi đi?”

Khi nghe lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt còn đắm chìm ở dư vị vừa rồi.

“Nột, anh cũng nên phục vụ tôi một chút đi?”

Nghe Hàn Vĩ tiến đến bên tai nói câu này, Vi Dịch Kiệt rốt cục phục hồi tinh thần lại, cậu sợ tới mức không để ý toàn thân hư nhược lùi về phía sau.

Tuy rằng đã quen với tính nết của Hàn Vĩ, nhưng cũng không biết hẳn thích loại hành vi này, thậm chí một nam nhân như Hàn Vĩ lại nguyện ý hàm trụ chỗ kia của nam nhân, thậm chí để cho đối phương cắn ở trong miệng mình.

“Anh sợ cái gì? Tôi không phải vừa rồi mới giúp anh sao?”

Hàn Vĩ một chút liền nhìn thấu Vi Dịch Kiệt tâm tư, bắt lấy mắt cá chân của cậu kéo xuống dưới thân mình.

“Còn hơn miệng, tôi còn thích phía dưới hơn.”

Hàn Vĩ nói xong ngón tay băng lạnh trượt xuống bắt đầu xâm nhập bên trong Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt theo phản xạ muốn chống lên vai Hàn Vĩ.

“Đừng sợ, thả lỏng.”

Hàn Vĩ hôn lên, Vi Dịch Kiệt còn có thể ở trong miệng Hàn Vĩ cảm thấy mùi tinh dịch của cậu (-.). Vi Dịch Kiệt cảm thấy trong lòng vừa động, vốn nghĩ muốn chống lên tay Hàn Vĩ, chậm rãi biến thành leo lên trên vai Hàn Vĩ.

Vi Dịch Kiệt chủ động mở ra thân mình, so với dĩ vãng thì rất dễ tiến vào, chỉ chốc lát sau Hàn Vĩ liền theo mặt sau xuyên qua cậu, sau đó giữ chặt chân cậu trụ ở thắt lưng của mình.

“Anh hôm nay thật chủ động.”

Hàn Vĩ cao hứng nói xong bắt đầu luật động, sáp nhập hung khí không ngừng ở trong cơ thể va chạm, giao hợp thân thể càng không ngừng thăng ôn, còn có thể nghe thấy tiếng ma sát. Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy chính mình giống như rơi vào biển dục vọng, nặng nề đi đi, cũng không tìm thấy bến bờ. Rốt cục có một cánh tay kiên cố hướng tới gần cậu, cậu vui vẻ dùng sức ôm người kia, cùng hẳn tới bờ thiên đường

đối diện.

...

“A Khoan, nam nhân của thiếu gia nhà ông ở trường học hiện tại thế nào?”

“Hạ thiếu gia, người kia đã bị thiếu gia đuổi đi.”

“Thật sự?”

“Thiên chân vạn xác.”

“Dám gạt tôi!”

Hạ Tử Kiệt phần nộ đưa tay hất toàn bộ ly Absolut Vodka vào Trương Khoan.

“Ngày hôm qua người của tôi về nói, nam nhân kia vẫn còn.”

Trương Khoan lần này không trả lời.

“Tôi nói, ông tốt nhất thành thật, nếu không tôi không biết đối Đào Mộng Lâm làm ra chuyện gì đâu.”

Hạ Tử Kiệt vỗ vỗ tay, vài người áp ngăn chặn miệng Đào Mộng Lâm đi ra, lúc này Đào Mộng Lâm không có đeo kính mắt, mặt vẫn là trước sau bình thường, chỉ hơi trầy xước.

“Buổi tối hôm nay phải mang tên nam nhân của Hàn Vĩ đến đây, nếu không Đào Mộng Lâm sẽ là diễn viên ở nơi này.”

Hạ Tử Kiệt nói, chợt nghe sân khấu cách đó không xa vang lên tiếng hoan hô. Trên sân khấu là một thiếu niên thanh tú trắng nõn đang bị các tên đàn ông to lớn khác dùng mọi kiểu tra tấn, Trương Khoan cúi đầu nắm chặt tay.

10. Quyển 1 - Chương 10

Thời điểm nhìn thấy Trương Khoan, Vi Dịch Kiệt tựa như gặp được cứu tinh.

Sau một đêm ôn tồn kia, ngày hôm sau tỉnh lại Vi Dịch Kiệt liền phát hiện trên cổ chính mình có một khóa

xích hình chữ nhật khóa cậu trên giường. Cậu cảm thấy chính mình tựa như gia súc, bị hoàn toàn khóa ở trong phòng. Mấy ngày nay, cậu đã rất nghe lời thuận theo, cậu thậm chí còn đối Hàn Vĩ sinh ra một chút tốt cảm, chính là hết thấy đều bởi vì cái xích này tiêu diệt, Hàn Vĩ cũng không có giải thích.

Sau ngày đó Hàn Vĩ rất ít khi xuất hiện, mỗi lần xuất hiện cũng chỉ là ôm Vi Dịch Kiệt ngủ, cũng không có làm chuyện gì.

Vi Dịch Kiệt không hiểu mục đích của Hàn Vĩ, cũng không muốn mở miệng hỏi nhiều. Tuy phạm vi hoạt động trở nên nhỏ, nhưng ít nhất không gây khó khăn cho cậu ôn thi.

Khi Trương Khoan xuất hiện nói là đến giúp cậu, Vi Dịch Kiệt dễ dàng liền tin...

“Hàn Vĩ, cậu yêu tôi không?”

Hạ Tử Kiệt dựa lên bả vai Hàn Vĩ ngồi trên đùi hắn, làm nũng nói.

“Yêu, tôi đương nhiên yêu.”

“Tôi hỏi lại cậu một lần cuối cùng, nam nhân kia cậu thật sự đã đuổi hắn đi sao?”

“Cậu vì cái gì để ý hắn như vậy?”

“Tôi nói rồi, đồ vật của tôi này nọ không thể cùng người khác dùng chung.”

“Bầu bạn cũng không được?”

“Hàn Vĩ! Cậu!”

“Đừng tưởng rằng tôi không biết, cậu bắt quá coi trọng tôi là vì mặt cùng Hàn Du bộ dạng có vài phần tương tự mà thôi! Lúc làm cậu mấy lần có thể kêu chuẩn tên của tôi?”

Hàn Vĩ đẩy Hạ Tử Kiệt đang ôm chính mình ra, lại bị Hạ Tử Kiệt gắt gao ôm lấy.

“Cậu để ý sao? Cậu ngay từ đầu không phải nên biết sao? Cậu căn bản không biết tôi đã thực cố gắng thử quên đi Du ca.”

Hạ Tử Kiệt điềm điềm đáng yêu khóc lên, Hàn Vĩ cũng không tính toán.

“Quên? Cậu như thế nào có thể coi tôi là vong được!”

“Hàn Vĩ, giúp tôi... Tôi cần cậu giúp ta, chỉ cần cậu toàn tâm toàn ý với tôi, tôi thật sự sẽ cố gắng quên Du ca. Nhiều năm như vậy, tôi rất rõ ràng, Du ca đã chết, anh ấy sẽ không nói chuyện với tôi nữa, sẽ không nở nụ cười với tôi, anh ấy thậm chí sẽ không chỉ trích lỗi của tôi nữa. Nhưng cậu là rõ ràng a, anh ấy không làm được những gì cậu đều có thể làm cho tôi, không phải sao?”

Những năm gần đây sau khi Hàn Du mất, Hàn Vĩ lần đầu tiên nghe Hạ Tử Kiệt thản nhiên thừa nhận chuyện Hàn Du đã chết như vậy, Hàn Vĩ rất cực nhuyển hạ tâm. Hắn do dự một chút, rất cực vẫn là đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hạ Tử Kiệt.

“Hôn tôi.”

Hạ Tử Kiệt nói, Hàn Vĩ liền chủ động hôn hắn, sau đó xoay người đem hắn áp lên giường.

“Nhớ rõ nhất định phải mang mũ, bằng không phiền toái lại là tôi.”

Cùng Hạ Tử Kiệt làm, luôn không tự nhiên như vậy.

Trở về nhà ở trường học, Hàn Vĩ ở trong phòng Vi Dịch Kiệt phát hiện xích bị người chém đứt, sách của cậu rơi dưới đất, trong phòng một người cũng không có.

Một dự cảm xấu dâng lên trong lòng Hàn Vĩ, phản ứng đầu tiên của hắn là gọi điện cho Hạ Tử Kiệt.

“Cậu đem hắn đi đâu?”

“Hắn? Hắn là ai?”

“Cậu không cần giả ngu!”

“Cậu không cần lo lắng, cậu nếu không tha đặc tôi liền giúp cậu xử lý.”

“Cậu nói cái gì?!”

“Cậu đúng là đau lòng cho hắn, cậu yên tâm đi, hắn không có chuyện gì, người gặp chuyện không may là Đào Mộng Lâm, tên Trương Khoan chết tiết kia cứ nhiên giúp nam nhân kia không để ý tới Đào Mộng Lâm sống chết. Chẳng lẽ mị lực của nam nhân kia thật sự lớn như vậy? Các người một đám vì hắn, người trong lòng mình cũng có thể không cần.”

“Cậu nói cái gì? Đào lão sư làm sao vậy?”

“Cậu còn nhớ câu lạc bộ lần trước tôi dẫn đến chứ?”

Nghe vậy, Hàn Vĩ phần nộ lao ra cửa chạy đi.

Hàn Vĩ không nghĩ nhiều lái xe thẳng đến nhà trọ cũ nát của Trương Khoan, căn nhà kiểu cũ lâu năm thiếu tu sửa có vẻ thấp bé ẩm ướt, đi trên cầu thang còn có thể nghe đến tiếng cota két, đây là nơi ở của Trương Khoan.

Đứng trước cửa phòng Trương Khoan, Hàn Vĩ thuận thuận khí, bình tĩnh gõ cửa, người mở cửa chính là một lão bà gần tám mươi tuổi.

“Là A Vĩ sao?” Trương bà hí mắt cách cửa sắt nhìn người ngoài cửa.

“Trương bà, A Khoan có ở nhà không?”

“Nó a, buổi sáng đi ra ngoài vẫn chưa về, cháu tìm nó có chuyện gì không? Cháu cứ nói với ta, ta giúp cháu chuyển lời lại cho nó.”

“Cháu có chuyện quan trọng nhất định phải trực tiếp nói, cháu có thể đi vào chờ anh ta trở về được không?”

“Ta mới vừa dọn dẹp nhà, thực sự bừa bộn, có chuyện gì vẫn là ngày mai đi a.”

“Cháu nhất định phải đợi anh ta mới thôi, Trương bà không cho cháu vào cháu sẽ chờ ở cửa.”

“Này...” Trương bà lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Bà, bà không cần phải xen vào, cháu sẽ đứng ở đây chờ A Khoan, chờ đến khi anh ta xuất hiện mới thôi.”
Hàn Vĩ nói cố ý hướng phòng ở la lớn.

Chỉ chốc lát, liền thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Bà, cháu nghĩ không cần trốn.” Người nói chính là Vi Dịch Kiệt.

“Tiểu Vi, cháu...”

“Bà, cảm ơn bà quan tâm.”

Trương bà bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mở cửa sắt sau đó đi vào trong phòng.

“Anh không có... chuyện gì chứ?”

Hàn Vĩ vừa vào cửa liền tiến lên ôm lấy Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt cuống quýt lui về phía sau từng bước sau đó lắc lắc đầu cùng với khuôn mặt mếu.

“A Khoan đâu?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt chỉ vào một căn phòng.

“Đào... lão sư anh ấy...”

“Tôi không biết lại như vậy...”

Hàn Vĩ không nhiều lời vén rèm lên đi vào phòng, cảnh tượng trong phòng cũng không giống như hần tưởng tượng.

Chỉ thấy Trương Khoan trán bị thương, trên đầu còn quần đầy băng gạc, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, Đào Mộng Lâm bình yên vô sự ngồi ở trên giường chăm sóc Trương Khoan. Hàn Vĩ nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“A Khoan bị như thế nào?”

“Toàn thân nhiều chỗ gãy xương, nội tạng vỡ...” Đào Mộng Lâm vẻ mặt khổ sở nhìn Trương Khoan nằm trên giường.

“Tại sao không đi bệnh viện?”

“Đi, rồi trở về, chúng tôi không có tiền.”

“Không có tiền vì cái gì còn không nguyện gặp tôi?”

“Những kẻ có tiền như các người có gì đặc biệt hơn người? Vì cái gì người nghèo chúng tôi sếp bị các người vũ nhục cùng tra tấn? Chúng ta cũng là có tự tôn! Chúng tôi tâm cũng là thịt lớn lên, chúng tôi bị thương cũng sẽ cảm thấy đau.”

Đào Mộng Lâm luôn luôn ôn hòa như nước nổi điên quát to lên về phía Hàn Vĩ, Hàn Vĩ dùng sức ngăn anh lại.

“Tôi biết lần này Hạ Tử Kiệt làm quá phận, anh không cần suy nghĩ nhiều quá, có chuyện gì tôi sẽ giúp các anh.”

Đào Mộng Lâm không thềm nói lại, nhâm Hàn Vĩ đưa hân ôm vào trong ngực. Lúc này đây, hân có lẽ thật sự nên đối Hạ Tử Kiệt hết hy vọng.

Đưa Trương Khoan vào bệnh viện, Hàn Vĩ dẫn Vi Dịch Kiệt về nhà, Vi Dịch Kiệt vẫn không nói được một lời.

“Người tên Hạ Tử Kiệt có phải hay không rất xấu?” Vi Dịch Kiệt rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên lại làm cho Hàn Vĩ giật mình.

Nhìn bóng dáng Vi Dịch Kiệt đơn độc ngồi ở bên giường, Hàn Vĩ đi qua ôm lấy lưng cậu.

“Không, người xấu kỳ thật là tôi. Mấy ngày nay, cổ rất đau phải không?”

Hàn Vĩ nói xong hôn lên vết hằn của Vi Dịch Kiệt.

“Tôi đã nghĩ, vì sao người nghèo lại nhất định bị người giàu có ức hiếp? Tôi vẫn suy nghĩ tôi rất cuộc làm sai cái gì? Rõ ràng... Rõ ràng... xuất thân của tôi cũng tốt, nhưng ở trong mắt mọi người, sự ra đời của tôi cũng trở thành một tội tày trời, tôi làm sai cái gì? Có phải sự sống của tôi là sai lầm? Vì cái gì tôi cuối cùng là lần lượt nhấm nháp quả đắng do chính mình mang lại thế này.”

Hàn Vĩ không thể lý giải cảm xúc đột nhiên phát ra của Vi Dịch Kiệt như vậy, hân chỉ biết là hiện tại Vi Dịch Kiệt thực yếu ớt.

“Nếu có thể, tôi muốn bảo vệ anh.”

Đối với lời nói của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt cương thân mình ngồi không có phản ứng.

“Mấy ngày nay, tôi đều nghĩ như thế nào mới có thể bảo vệ anh, bảo vệ mọi người. Nhưng tôi đã thất bại, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Vi Dịch Kiệt biết, Hàn Vĩ giải thích cho cậu cũng như cho Đào Mộng Lâm, cũng có cho Trương Khoan.

“Tôi... bắt quá là một con chó của cậu để cậu nuôi dưỡng, không phải sao? Cậu không cần bảo hộ tôi, tôi chỉ muốn cậu trả nợ cho tôi...”

“Anh đừng vọng vọng tưởng!”

Hung hăng đánh gãy lời Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ dùng sức hôn cậu đem cậu đẩy ngã lên giường.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào? Tôi... tôi... không bao giờ... muốn sống những ngày như vậy, tôi không bao giờ... muốn ở cùng cậu nữa, tôi quá đau khổ.”

Vi Dịch Kiệt thống khổ nói xong lấy tay che mặt mình.

“Kỳ hạn hai năm không phải còn chưa tới sao? Anh đừng mong nhanh như vậy có thể tự do.”

“Buông tha tôi đi, cầu cậu.”

“Quá muộn.”

Hàn Vĩ nóng bỏng lại hôn Vi Dịch Kiệt, sau đó nhanh chóng bắt đầu cởi quần áo trên người cậu.

...

Chỉ cần Tử Kiệt cùng Dịch Kiệt đứng cùng một chỗ sẽ không có ai phân biệt được ai là Tử Kiệt ai là Dịch Kiệt.

“Ca ca là Tử Kiệt, đệ đệ là Dịch Kiệt. Tử Kiệt cùng Dịch Kiệt vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất trên thế giới.” Cậu còn nhớ rõ trước đây, mẫu thân thường xuyên nói như vậy.

“Tử Kiệt đi theo cha, Dịch Kiệt đi theo mẹ, cuộc sống chúng ta từ nay không còn quan hệ.” Cậu cũng nhớ rõ, thời điểm phụ thân cùng mẫu thân ly hôn, mẫu thân nói như vậy.

Sau đó, cậu vẫn đi theo phụ thân, nhìn phụ thân chưa gượng dậy nổi, nhìn phụ thân say rượu thành nghiện, vì thế cậu còn nhỏ đã bắt đầu học an ủi phụ thân. Cậu cố gắng, phụ thân rốt cuộc cũng thoát khỏi đau buồn, một lần nữa là phụ thân chăm sóc cho cậu, phụ thân mỗi tối đều âu yếm đưa con nhỏ.

Năm mười tuổi kia là một năm mưa tới đặc biệt sớm, đệ đệ song sinh nhiều năm không gặp lại xuất hiện ở phòng cậu.

“Ca ca, cứu em! Em chán ghét ở nông thôn! Chán ghét người đàn ông nông thôn họ Vi kia! Cũng chán ghét mẹ!”

Quần áo trên người đệ đệ bẩn rách, còn bị mưa gió làm ướt hết, cậu đau lòng, ôm đệ đệ song sinh giống mình như đúc vào lòng, không ngừng an ủi.

“Dịch Kiệt không phải sợ, ca ca sẽ vĩnh viễn yêu em, vĩnh viễn bảo vệ em.”

Đêm hôm đó cậu lén dẫn đệ đệ trốn từ nông thôn lên đi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, sau đó cùng đệ đệ ôm nhau nằm trên giường lớn ấm áp.

“Ca ca là Tử Kiệt, đệ đệ là Dịch Kiệt, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ tốt.”

Đệ đệ không ngừng lặp lại những lời này, sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, cậu bắt đầu cùng đệ đệ không ngừng trao đổi thân phận xuất hiện ở nhà, phụ thân quá bận rộn công tác thủy chung không phát hiện, cho đến khi mẫu thân từ nông thôn tìm lên.

“Ca ca, em không muốn trở về! Em phải vĩnh viễn ở cùng anh!”

Ngày mẫu thân tìm tới, đệ đệ ôm lấy thắt lưng cậu đau khổ cầu xin.

“Chúng ta bỏ trốn đi, trốn tới nơi bọn họ không thể tìm thấy, khi đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Cậu nói xong liền dẫn theo đệ đệ trốn đi từ Hạ gia.

Nhưng không có tiền không thức ăn bọn cậu căn bản không đi xa, cuối cùng kiệt sức trốn vào một hầm trú ẩn từ chiến tranh.

Khi lạnh khi đói bọn họ đều gắt gao ôm nhau, nhưng vẫn không thể thay đổi chuyện cậu và đệ đệ ngày càng suy yếu.

“Ca ca, em muốn ăn cái gì, em muốn trở về.” Đệ đệ bắt đầu không ngừng khóc.

“Ca ca, em không muốn chịu cảnh đói khổ khốn cùng. Em muốn quay về nhà ba ba, ca ca, ca ca...”

Ngay khi đệ đệ khóc không ngừng, bên ngoài hầm trú ẩn đột nhiên vang lên tiếng bước chân, cậu dùng hết cuối cùng một chút khí lực chạy ra hầm trú ẩn tìm người xin giúp đỡ.

Thời điểm tỉnh lại, cậu cùng đệ đệ đều nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, đệ đệ ngay giường bên cạnh vẫn đang hôn mê bất tỉnh, mặt đệ đệ không có một chút huyết sắc, cậu cảm thấy đau lòng vô cùng.

“Con... là Tử Kiệt hay Dịch Kiệt?”

Cậu cùng đệ đệ rất giống, ngay cả cha mẹ cũng không thể nhận ra. Nghe câu hỏi của phụ thân, cậu nhìn đệ đệ vẫn hôn mê bất tỉnh bên cạnh.

“Con không phải Tử Kiệt, con là Dịch Kiệt.”

Từ khi đó, tên của cậu đã trở thành Vi Dịch Kiệt, không lâu sau, cậu đi theo mẹ về nông thôn.

Vô luận nhiều năm trôi qua, cậu vẫn còn nhớ rõ lúc cậu cùng đệ đệ nắm tay nhau đi dưới ánh hoàng hôn, bọn họ không ngừng nói, “Ca ca là Tử Kiệt, đệ đệ là Dịch Kiệt, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ tốt.”

Mặc kệ là Tử Kiệt là Dịch Kiệt, cậu chỉ hy vọng có thể làm cho đệ đệ hạnh phúc...

(Hoàn thượng bộ)

11. Quyển 2 - Chương 1

“Nè, A Vĩ, con thật lâu không về nhà, gần đây đều ở trường học vì cái gì?”

“Cuộc thi tháng chín sắp đến, con phải tập luyện.”

“Con thật đúng là... Lam Hình nha đầu này ngày hôm qua lại thăm mẹ, mua cho mẹ một cái áo khoác, con xem xem nó vẫn chưa làm đám cưới mà đã đối tốt với mẹ ngư vậy, luôn dành thời giờ đến thăm mẹ, mua này mua kia, thật sự là rất khó có được một cô gái tốt a. Từ nhỏ cũng chỉ có nó không chê chúng ta không phải mẹ con ruột...”

“Mẹ, yên tâm con nhất định sẽ đối tốt với Lam Hình.”

“Con không tốt hảo đối nó, mẹ nhất định không để yên cho con. Tuy rằng Lam Hình là chạy không thoát khỏi con, (ý là sớm muộn cũng cưới nhau í), cha con lại phải tại đầu tháng tổ chức cho các con tiệc đính hôn, ông ấy thật đúng là.”

“Tiệc đính hôn?”

“Đúng vậy, cha con không nói với các con sao? Ông ấy còn nói muốn làm thật long trọng, tốt nhất làm cho tất cả mọi người đều biết.” Mẹ Hàn Vĩ nói lử đầu dây bên kia khanh khách cười.

“Ông ấy còn không có nói qua cho mẹ, hiện tại đã trễ, mẹ đi ngủ.”

“A Vĩ con sớm một chút nghỉ ngơi đi, cuối tuần này rảnh về nhà xem.”

“Đã biết, mẹ, ngủ ngon.”

Hàn Vĩ cúp điện thoại, đi vào phòng ngủ, nam nhân nằm trên giường toàn thân trần trụi, như toàn thân Hàn Vĩ đang leo trên giường ôm lấy lưng nam nhân kia.

“Anh đã ngủ chưa?”

“Rồi...” Nam nhân thanh âm mơ mơ màng màng, tựa hồ là bị Hàn Vĩ đánh thức.

Hàn Vĩ cũng không tính toán để cho nam nhân tiếp tục ngủ, vì thế không ngừng ở cổ cậu cọ xát hôn, hai tay cũng chỉ ở nách cậu sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng mà đùa bỡn núm vú nam nhân đích.

“Không, không cần... Tôi muốn ngủ... ần!”

Không đợi nam nhân nói xong, Hàn Vĩ liền chuyển qua hung hăng hôn trên thân thể cậu.

“Cho tôi làm thêm một lần đi.”

Hàn Vĩ không chút khách khí đưa tay vói vào mật huyết nam nhân vẫn đang thấp hoạt mềm mại, tùy ý lấy tay làm một hồi, Hàn Vĩ đem phân thân chính mình dính ở huyết khẩu, một cái động thân, thấp hoạt đích dừng đạo đã đem hấn gì đó toàn bộ nhét vào.

Hàn Vĩ đem nam nhân trở mình dựa lên thành giường, sau đó chính mình bao trùm ở trên thân nam nhân bắt đầu rồi mãnh lực làm.

“A a... a...” Nam nhân phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Hàn Vĩ dục hỏa lại tăng vọt, không ngừng tăng nhanh tốc độ, đồng thời tay cũng cầm phân thân của nam nhân bắt đầu ma sát.

Bị nam nhân vách ngăn lửa vây quanh khiến mất hồn tư vị, Hàn Vĩ nhắm hai mắt lại hưởng thụ khoái cảm rong ruổi trong thân thể của nam nhân.

Lần sắp nhập cuối cùng, Hàn Vĩ cùng nam nhân đồng thời bắn ra.

Bắn xong, Hàn Vĩ không có rút phân thân ra, ghé vào trên thân nam nhân cùng hấn đang thờ đốc hưởng thụ dư vị.

...

Ngày cuối tuần, Vi Dịch Kiệt thật sự thoải mái, bởi vì Hàn Vĩ vẫn lôi kéo cậu ‘vận động’ trên giường đã đi mất.

Giữa trưa, Đào Mộng Lâm lại đến kèm cậu học. Từ sau khi Trương Khoan mạo hiểm tính mạng không màng nguy hiểm cứu anh ra khỏi quán bar đồng tính luyến ái kia, anh một nửa là xuất phát từ tuyệt vọng, một nửa là xuất phát từ áy náy nên chiều cố Trương Khoan vì anh mà bị thương. Sau khi thân thể Trương Khoan khôi phục xuất viện, Đào Mộng Lâm liền đến ở cùng Trương Khoan.

Tuy rằng Đào Mộng Lâm tốt nghiệp trường sư phạm nhưng không có đi học giáo mà đã bắt đầu dạy, toàn bộ thời gian anh đều ở bên cạnh Hàn Du.

Hạ Tử Kiệt, người anh yêu rất nhiều năm nhưng lại toàn mang đến thương tổn. Năm đó Đào Mộng Lâm ở cùng Hàn Du, chính là xuất phát từ thương tiếc cùng đồng tình, Hạ Tử Kiệt tùy hứng vô lý kia mới là đối tượng làm cho anh rung động, nhưng Hạ Tử Kiệt trong mắt chỉ có một người tên Hạ Du.

Cái chết của Hàn Du thật sự là chuyện ngoài ý muốn.

Mùa xuân năm ấy sau giờ ngo, ánh nắng tươi sáng, hoa nở trong đình viện lý thật tươi đẹp. Hàn Du đột nhiên nói muốn hái một hoa hồng đưa cho Đào Mộng Lâm, Đào Mộng Lâm không ngăn cản ngược lại còn giúp anh rời xe lăn đi, chậm rãi đi vào bụi hoa.

Đi vài bước cảm thấy trái tim có chút không thể Hàn Du nói phải dừng lại nghỉ ngơi, vì thế Đào Mộng Lâm liền giúp anh ngồi xuống ở bụi hoa nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời dịu nhẹ, hương hoa thích ý sau giờ ngo, Đào Mộng Lâm cùng Hàn Du ôm nhau nằm ở bụi hoa.

“Em nghĩ thời gian còn lại của em thật sự không nhiều lắm.”

“A Du em đừng nói như vậy, tất cả mọi người tin tưởng em sẽ khỏe lên, bá phụ vẫn cố gắng tìm cho em người hiến tim.”

Hàn Du mỉm cười lắc lắc đầu.

“Em gần đây thường xuyên nghĩ thế giới bên kia là thế như nào? Là đen tối không tiếng động, hay là đa sắc như bây giờ? Nề hà kiểu thượng tam sinh thạch bạn có không theo giúp em.”

“A Du em ở nói bậy bạ gì đó.”

“Mộng Lâm em sợ, sợ về sau sẽ không còn được gặp lại anh...”

Hàn Du nói xong ôm chặt Đào Mộng Lâm thân mình mảnh khảnh.

“Em sẽ không có việc gì.”

“Mộng Lâm, anh đi theo em đi, anh đi cùng em, như vậy em sẽ không sợ hãi, sẽ không tịch mịch.”

Hàn Du nói xong bắt đầu liều mạng dán chặt miệng mình lên miệng Đào Mộng Lâm, Đào Mộng Lâm ngay từ đầu cũng không có phản ứng lại đây là Hàn Du đang làm cái gì, chính là càng ngày càng nhiều viên thuốc bị Hàn Du (phần này QT ghi Hàn Vĩ, mà tớ nghĩ HV thì xuất hiện tdn ở đây được, nên tớ sửa lại nhé) nhét vào miệng Đào Mộng Lâm, Đào Mộng Lâm có không dự cảm chẳng lành, anh ra sức đẩy Hàn Du.

Thân thể Hàn Du vốn suy yếu căn bản không chịu nổi lực đẩy mạnh như vậy của anh, chỉ chốc lát đã bị Đào Mộng Lâm đẩy ra. Đào Mộng Lâm chỉ cảm thấy thực sợ hãi, anh muốn chạy trốn, chính là khi anh đứng dậy đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển, sau đó trước mắt tối sầm liền ngất đi.

Ba ngày sau, Đào Mộng Lâm mới từ trong bóng đêm tỉnh lại, mặt Hạ Tử Kiệt tái nhợt hé ra ở bên giường nhìn anh.

“Đào lão sư, từ nay về sau anh được tự do.” Hạ Tử Kiệt nói như vậy.

Chính là sau ngày đó, anh lại lâm vào bên trong thống khổ vô tận.

Anh rõ ràng biết Hạ Tử Kiệt không thương anh, thậm chí còn cho rằng là do anh hại chết Hàn Du, chính là bởi vì yêu, anh vẫn ở bên cạnh Hạ Tử Kiệt, mặc kệ Hạ Tử Kiệt chưa từng thật sự đối anh sống khá giả.

Lại thấy được người con trai này, anh cảm thấy rất giống, quả thực rất giống. Thế giới này có một người giống Hạ Tử Kiệt đến thế chỉ có thể có một.

“Tôi lần trước đã nghĩ, cậu có phải là Hạ Dịch Kiệt?”

Vốn Vi Dịch Kiệt đang chuyên chú đọc sách nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Đào Mộng Lâm.

“Tôi tên là Vi Dịch Kiệt.”

Vi Dịch Kiệt đem ánh mắt quay lại trên sách giáo khoa..

“Cậu sửa lại họ?”

Vi Dịch Kiệt gật gật đầu.

“Cậu còn nhớ tôi không? Tôi trước kia vẫn ở tại Hàn gia, sau lại làm gia sư cho người con cả của Hàn gia. Anh em các cậu trước đây tôi còn dẫn đi chơi.”

Nghe Đào Mộng Lâm nói như vậy, Vi Dịch Kiệt có chút ấn tượng, vì thế gật gật đầu.

“Cậu cùng mẫu thân cậu rời đi lúc mới 4 tuổi, tôi còn nghĩ chắc cậu không nhớ rõ tôi.”

Đào Mộng Lâm đương nhiên không biết Vi Dịch Kiệt kỳ thật cho đến khi 10 tuổi mới rời khỏi Hạ gia.

“Lúc cậu rời đi Hàn Vĩ còn chưa sinh ra, cậu ta cũng không biết con của Hạ gia là song bào thai huynh đệ. Cậu ta hiện tại biết thân phận của cậu không?”

Vi Dịch Kiệt không nói gì lắc lắc đầu.

“Cậu không tính cho cậu ta biết sao?”

Vi Dịch Kiệt tiếp tục lắc lắc đầu.

“Cậu cùng Hàn Vĩ là như thế nào nhận thức? Quan hệ của cậu với cậu ta không chỉ... mà còn tinh khiết đi?”

Đào Mộng Lâm vẻ mặt nhìn thấu hết thấy biểu tình, làm cho Vi Dịch Kiệt không được tự nhiên đứng lên.

“Có thể đừng nói những chuyện này nữa được không?”

“Cậu tự nguyện sao?” Đào Mộng Lâm tựa hồ không có ý định đình chỉ đề tài này.

“Àn.” Vi Dịch Kiệt lên tiếng.

“Tôi không phải cố ý vẫn nhắc tới Hàn Vĩ, có lẽ cậu không muốn nghe, nhưng tôi là cảm thấy vẫn phải nhắc nhở cậu tuyệt đối không nên yêu Hàn Vĩ, ngàn vạn lần không được cùng cậu ta có tình cảm sẽ tốt hơn.”

Nghe vậy, ánh mắt Vi Dịch Kiệt có chút ảm đạm.

“Tôi đã biết. Còn anh? Anh hận Tử Kiệt không?”

Lần này là Đào Mộng Lâm về mặt ẩm đạm quay đầu đi không dám đối mặt Vi Dịch Kiệt, dù sao người trước mặt cũng là đệ đệ của Hạ Tử Kiệt.

Nghĩ đến đây, Đào Mộng Lâm không khỏi rùng mình.

Hạ Tử Kiệt chẳng lẽ không nghĩ người rất giống hắn là đệ đệ của hắn? Nếu Hạ Tử Kiệt trong lòng hiểu được đối lại phải như vậy đối đãi chính mình đích đệ đệ, như vậy Hạ Tử Kiệt chẳng phải là so với ác ma còn đáng sợ hơn?

Chính là này nam nhân này cái gì cũng không biết đi, bởi vì Trương Khoan khẳng định là không nói rằng anh ta muốn dùng cậu đi đối với Đào Mộng Lâm, mà ngày đó Trương Khoan cứu Đào Mộng Lâm ra sau cũng không có nói rõ sự tình. Cho nên Vi Dịch Kiệt chỉ biết Hạ Tử Kiệt bức bách Đào Mộng Lâm biểu diễn ở quán bar đồng tính đó.

“Không cần nhắc về người tên Hạ Tử Kiệt này.”

Đào Mộng Lâm là vì chính mình, cũng là vì Vi Dịch Kiệt.

Sau khi tiễn Đào Mộng Lâm, Vi Dịch Kiệt trong lòng có chút loạn, đọc sách không vào cậu đành phải ngồi trên sofa ở phòng khách xem TV.

Thẳng đến hơi muộn một giờ rưỡi tối, nghe thấy cái âm thanh chìa khóa mở cửa, Vi Dịch Kiệt nhìn về phía đại môn, chỉ chốc lát sau cửa mở, Hàn Vĩ hai tay chống lên khung cửa, cúi đầu lung lay một chút sau đó mới đi vào rồi đóng cửa lại.

Hàn Vĩ vừa vào không liếc mắt qua Vi Dịch Kiệt một cái, chỉ thấy hắn lắc lư đi qua phòng khách vào phòng tắm, không bao lâu chợt nghe gặp trong phòng tắm truyền đến âm thanh nôn mửa. Vi Dịch Kiệt có chút ngồi không yên, tắt TV đi vào phòng tắm.

Vi Dịch Kiệt đi vào liền thấy Hàn Vĩ ghé mặt ngay bồn cầu, lưng thỉnh thoảng lại cao thấp phập phồng. Vi Dịch Kiệt đi qua, nhẹ nhàng giúp hắn vỗ lưng.

Vừa tới gần, Vi Dịch Kiệt đã nghe dày đặc mùi rượu cùng nôn.

Hàn Vĩ phát hiện Vi Dịch Kiệt tới gần nhanh đem cậu đẩy ra, sau đó dội nước.

“Anh đừng ở trong này, mau tránh ra.” Hàn Vĩ thanh âm có chút khàn khàn.

“Tôi sẽ đi ra ngoài.”

Vi Dịch Kiệt cũng không tính ở lại lâu, thật sự xoay người đi, lần này Hàn Vĩ tựa hồ không tha được, vì thế nhanh xoay người sang chỗ khác muốn nắm lấy Vi Dịch Kiệt. Chính là hắn cương trực đứng dậy liền cảm thấy một trận mê muội, thân mình không xong sẽ ngã về phía trước thật đi.

Trong nháy mắt, Vi Dịch Kiệt vốn chuẩn bị rời đi lại quay đầu lại đỡ lấy thân mình Hàn Vĩ.

“Xem ra hôm nay tôi thực uống rượu.” Hàn Vĩ tự giễu nói.

“Người uống rượu sẽ không thừa nhận mình say, cho nên cậu còn thực thanh tỉnh.”

Hàn Vĩ cười lắc lắc đầu.

“Tôi thật sự say, cũng mệt mỏi, anh đừng đi được không?”

“Nhưng...”

“Anh tắm rửa không?”

Tay Hàn Vĩ đột nhiên vói vào vạt áo Vi Dịch Kiệt, sau đó hướng lên trên lạp rất giống tư thế giúp cậu cởi quần áo.

“Tôi đã tắm rồi.”

Vi Dịch Kiệt cố gắng kéo quần áo chính mình, không cho Hàn Vĩ cởi.

“Tắm lại một lần có làm sao?”

Hàn Vĩ nói xong hôn Vi Dịch Kiệt, thừa dịp cậu chưa chuẩn bị tiếp tục đưa quần áo cậu quần áo hướng lên trên.

“Cậu vẫn là tự mình tắm đi.”

Vi Dịch Kiệt rốt cục nhìn không được đẩy Hàn Vĩ một phen, trước đây cậu tuyệt đối không thể địch lại Hàn Vĩ, nhưng hôm nay cậu vô dụng nhiều ít lực đã đem Hàn Vĩ đẩy ngã trên mặt đất. Hàn Vĩ bị đẩy ra cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chính là nhắm mắt lại dựa vào tường ốp gạch men lạnh như băng.

“Cậu không sao chứ?” Vi Dịch Kiệt lo lắng Hàn Vĩ có phải hay không hôn quá khứ, không khỏi thật cẩn thận nhìn Hàn Vĩ trên mặt đất hỏi.

Hàn Vĩ không nói gì, dựa vào tường nhẹ nhàng lắc đầu, phản ứng này của Hàn Vĩ làm cho Vi Dịch Kiệt nhất thời không biết làm sao

“Dịch Kiệt, giúp tôi đi.”

Nghe Hàn Vĩ gọi đích tên cậu, Vi Dịch Kiệt cả kinh một chút, suy nghĩ một mảnh hỗn loạn.

“A?” Vi Dịch Kiệt phát ra không rõ cho nên đơn độc âm tiết.

“Giúp tôi tắm rửa a, tôi thật sự có điểm trạm không được.”

“A!” Lần này, Vi Dịch Kiệt phát ra chính là kinh dị đơn độc âm tiết.

“Chẳng lẽ anh còn có thể thẹn thùng sao? Tôi nói cho anh, bao nhiêu người mơ ước thân thể bổn thiếu gia... Ngoại trừ anh, người khác đừng nghĩ chạm vào bổn thiếu gia, ngay cả nhìn tôi cũng không cho đâu!” Hàn Vĩ nói, thoát nhìn tựa như một tiểu hài tử đáng yêu.

Vi Dịch Kiệt biết, Hàn Vĩ thật sự say, nếu không sẽ không có biểu hiện đáng yêu như bây giờ.

Vi Dịch Kiệt không khỏi bật cười, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt Hàn Vĩ, bắt đầu giúp hắn cởi bỏ quần áo trên người. Tây trang này vừa thấy chỉ biết là hơn mười vạn đích sa hoa hóa, chính là bị ướt nên bết lại trên người, đã muốn có chút nhăn biến hình.

Cảm nhận được động tác của Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ lộ ra nụ cười hà lòng, nhuyển thân mình giúp Vi Dịch Kiệt cởi quần áo của hắn.

Nếu nói Vi Dịch Kiệt không khẩn trương không thẹn thùng thì đó là gạt người, dù sao cậu cùng nam nhân trước mắt từng có vô số lần thân thể cùng nhau tiếp xúc thân mật. Nếu nói ban đầu cảm giác đối với Hàn Vĩ này là hoàn toàn chán ghét, còn hiện tại cái nhìn của cậu đối Hàn Vĩ đã có chuyển biến vi diệu. Đồng tính luyến ái vẫn là lĩnh vực cậu không thể lý giải, cho dù trường kỳ cùng đồng tính có tính tiếp xúc, cậu cũng không cho rằng mình sẽ đi vào thế giới đồng tính luyến ái này. Đối với quan hệ với Hàn Vĩ mang tính chất bắt buộc này, có một ngày cậu nhận ra mình ngay cả chán ghét nó còn không còn. Tuy rằng không thích nhưng chính là không thể chán ghét, thậm chí cậu có khi còn có thể đối Hàn Vĩ tốt một chút, cùng Hàn Vĩ tái nhiều tiếp cận một chút, giống bằng hữu có cùng địa vị với Hàn Vĩ.

Đầu tiên cởi áo khoác Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt bắt đầu cởi dây lưng của Hàn Vĩ. Hàn Vĩ vẫn là nhắm mắt lại, vẻ mặt ý cười mặc cậu làm. Vi Dịch Kiệt khẽ cắn môi, rút dây lưng ra, ném lên trên một đồng quần áo cao, sau đó xoay người lại bắt đầu kéo khóa quần Hàn Vĩ, thời điểm kéo ra, quần lót màu trắng liền loáng thoáng lộ ra. Lúc này Hàn Vĩ thoát nhìn có chút gợn cảm, Vi Dịch Kiệt nuốt nước miếng, sau đó giúp Hàn Vĩ đem quần kéo xuống dưới, tiếp tục ở một bên đáp hảo.

Hàn Vĩ mặc một quần lót tam giác màu trắng ngồi dưới đất, quần lót bó sát người buộc vòng quanh phần

dưới cửa Hàn Vĩ ẩn ẩn hở ra hình dạng vật thể.

Vi Dịch Kiệt không tiếp tục cởi quần lót Hàn Vĩ, chính là kéo một cánh tay Hàn Vĩ đưa thân mình hẳn lên, đem hẳn đến bên bồn tắm lớn xong để hẳn tiếp tục dựa vào tường nghỉ ngơi. Sau đó Vi Dịch Kiệt mở vòi hoa sen, bắt đầu tẩy rửa thân thể Hàn Vĩ.

“Còn quần lót? Quần lót vì cái gì không cởi?”

Đã bị Hàn Vĩ nghi ngờ, Vi Dịch Kiệt dừng động tác.

“Không cởi cũng không sao đi?”

“Là anh thẹn thùng? Anh thẹn thùng cái gì? Rõ ràng đều đã qua hai mươi, tuổi so với tôi còn lớn hơn, như thế nào lại như ông già thích nhẩn nhó? Là nam nhân tự giữ gìn điểm! Vật của tôi cũng chẳng phải anh chưa thấy qua sao? Điều bị thân thể của anh nhiệt tình nuốt vào nhiều lần như vậy, còn xấu hổ cái gì?”

Bản tính Hàn Vĩ lại lộ ra, Vi Dịch Kiệt cũng lười cùng hẳn so đo, nắm lấy quần lót hẳn kéo xuống rồi ném sang một bên.

“Ngoan.”

Hàn Vĩ vươn tay cánh tay trụ cổ Vi Dịch Kiệt, đem cậu kéo qua sau đó dụng lực hôn cậu. Khí lực Hàn Vĩ giống như lại đột nhiên trở về, Vi Dịch Kiệt chỉ là bị hẳn trụ liền cảm thấy một trận thiếu dưỡng khí. Vòi hoa sen cũng bởi vì động tác Hàn Vĩ mà đột nhiên mở ra, nước liền hướng về phía dưới dội xuống, làm cả người Vi Dịch Kiệt ướt.

Rốt cục được đến tự do Vi Dịch Kiệt, khó xử nhìn chính mình quần áo bị ướt nhẹp.

“Anh cũng cởi đi, đến tắm lại một lần.”

Hàn Vĩ tiếp tục chứa bộ dáng xụi lơ, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt cảm thấy được có chút chịu không nổi ánh mắt hẳn, vì thế thật sự bắt đầu thành thật cởi quần áo. Lúc Vi Dịch Kiệt cởi đương nhiên không nhìn thấy Hàn Vĩ lộ ra vẻ mặt chảy nước miếng như đói lang bàn.

Cởi quần áo phóng đi, Vi Dịch Kiệt mới bắt đầu một lần nữa giúp Hàn Vĩ tắm rửa, Hàn Vĩ vẫn đang một bộ dáng “tôi không có khí lực anh phải giúp tôi tắm” thư thái.

Tóc, tứ chi, thân thể nhất nhất tắm xong, đối với vậy dưới cửa Hàn Vĩ Vi Dịch Kiệt chậm chạp không hề động thủ. Vì thế Hàn Vĩ rốt cục nhịn không được, kéo tay Vi Dịch Kiệt trụ chính mình khổ hạ gò đó.

“Nơi này rất trọng yếu nga.”

Hàn Vĩ càng quá phận bắt lấy tay Vi Dịch Kiệt cầm phân thân của mình, Vi Dịch Kiệt hơi cương một chút vẫn là nhận mệnh lệnh bắt đầu giúp Hàn Vĩ chà xát.

“Anh không cần lo lắng, đêm nay tôi thật sự sẽ không đổi với anh như vậy.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng là tay Hàn Vĩ đã muốn nhiều tới cái môn quang lõa của Vi Dịch Kiệt nhẹ nhàng vuốt ve. Vi Dịch Kiệt không khỏi cảm thấy thẹn nhéo nữ thân mình, sau đó bắt lấy tay Hàn Vĩ không an phận.

“Ngồi lên.”

Hàn Vĩ cầm tay Vi Dịch Kiệt đưa cậu lạp hướng chính mình, chân cắm vào giữa hai chân, sau đó để cho Vi Dịch Kiệt ngồi trên đùi hắn.

Hai môn bị tách ra có một vật cứng chen vào giữa, Vi Dịch Kiệt có thể dự đoán đến kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

12. Quyển 2 - Chương 2

Tắm rửa, sấy tóc xong hai người đều nằm lên giường ngủ. Cả hai đều có vẻ kiệt sức.

Một mỗi cả ngày nên Hàn Vĩ cơ hồ vừa đặt đầu xuống liền ngủ, trước đó còn không quên ôm Vi Dịch Kiệt vào trong lòng ngực, trên đỉnh đầu cậu nhẹ nhàng hôn lên.

Tuy rằng tháng năm thời tiết đã có chút nóng, nhưng Hàn Vĩ ôm cực nóng lại khiến cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy thực thoải mái.

“Tử Kiệt...”

Nghe Hàn Vĩ trong mộng kêu tên này, Vi Dịch Kiệt đột nhiên có cảm giác bị người hất một chậu nước lạnh lên đầu. Lời nói của Đào Mộng Lâm quanh quẩn bên tai, Vi Dịch Kiệt đẩy Hàn Vĩ ra chạy về phòng mình. (Ghen rồi =))

Buổi chiều ngày hôm sau lúc huấn luyện chấm dứt, Hàn Vĩ thu nhật đồ đạc của chính mình chuẩn bị quay về chỗ ở.

Ra sân thể dục, Hàn Vĩ liền thấy cách đó không xa một chiếc xe quen thuộc. Muốn về nhà nhất định phải

đi qua chiếc xe kia, Hàn vĩ trong lòng có chút không hờn giận, nhưng vẫn là mặt không chút thay đổi tiêu sái.

Thấy một nam nhân ăn mặc kỳ quái dựa lên chiếc xe màu đỏ, hắn chính tựa vào xe giữ yên, Hàn Vĩ lại làm bộ như không phát hiện, tự nhiên đi qua người kia.

“Hàn Vĩ!”

Nghe nam nhân hoàng phát kia gọi tên hắn, Hàn Vĩ cũng không dừng lại.

Sau vụ việc lần trước Hàn Vĩ cũng gặp lại hắn một lần, mà lần đó chẳng qua là để chấm dứt quan hệ với hắn thôi. Sau đó Hàn Vĩ cũng không còn gặp lại hắn, cũng không biết hắn đột nhiên thay đổi thật lớn như vậy.

Tuy rằng biết sở thích của Hạ Tử Kiệt đều có chút khác loại quý dị, nhưng trước kia có Đào Mộng Lâm đi theo, Hạ Tử Kiệt ăn mặc vẫn là thập phần thành thật, còn hiện tại Hàn Vĩ thấy hắn cũng không khác tiểu lưu manh là bao.

“Công trình thiên cảnh không được quản lý kiến thiết ngành thi công cấp giấy tờ thật sự là đáng tiếc a.”

Nghe Hạ Tử Kiệt nói, Hàn Vĩ rốt cục dừng cước bộ.

Hàn Vĩ vọt đi lên, nắm lấy vạt áo Hạ Tử Kiệt áp hắn lên xe.

“Cậu làm cái gì?”

“Tôi? Tôi có thể làm cái gì? Cậu chẳng lẽ không biết tôi từ trước đến nay là con quan chỉ biết sống phóng túng, cha làm ăn hợp tác cùng nhà các cậu tôi bắt quá hời thôi.”

Hàn Vĩ hiểu rất rõ Hạ Tử Kiệt quả thật cho tới nay đều chỉ ăn chơi trác táng không hơn không kém.

“Bắt quá hời? Vậy cậu lại như thế nào sẽ biết công trình thiên cảnh uyển không được phê duyệt?”

“Cậu muốn biết sao? Vậy thành thật theo tôi lên xe, để tôi chậm rãi nói cho cậu đi.”

Hạ Tử Kiệt dùng song chưởng nắm lấy bả vai Hàn Vĩ sau đó thân thể hướng Hàn Vĩ dựa vào, môi hắn cũng nháy mắt chạm vào môi Hàn Vĩ.

Ở trường học trên đường đông người qua lại làm loại sự tình này, Hàn Vĩ chán ghét đẩy thân thể Hạ Tử

Kiệt ra. Hạ Tử Kiệt cười cười, lau môi sau đó mở cửa lên xe, lập tức Hàn Vĩ cũng leo lên phía bên kia xe.

Hạ Tử Kiệt lái xe ra khỏi trường học, liền hướng vùng ngoại thành chạy tới. Xe chạy đến vùng ngoại thành một mảnh trống trải bên vệ đường không có một người mới ngừng lại, dọc đường đi trên xe không khí thật phần nặng nề.

Xe tuy rằng đã ngừng, hai người lại không xuống xe. Lúc này màn đêm đã buông xuống, bốn phía một mảnh tối đen, chỉ có thể nghe được tiếng nước sông chảy vang nhỏ.

“Việc phê chuẩn công trình thiên cảnh uyển rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hàn Vĩ trực tiếp mở miệng, hẳn tuyệt không muốn cùng Hạ Tử Kiệt lãng phí thời gian.

“Cha cậu lần đầu tiên cho cậu cơ hội tham gia hạng mục xí hoa, cậu đúng là ra sức thật.” Hạ Tử Kiệt không trả lời câu hỏi.

“Cậu rốt cuộc làm cái gì?”

Hàn Vĩ thái độ cường ngạnh nghiêng thân mình, nắm lấy chỗ ngồi Hạ Tử Kiệt. Nhưng vào lúc này lưng ghế đột nhiên đẩy ra sau, Hàn Vĩ liền cùng Hạ Tử Kiệt thuận thế ngã xuống, Hạ Tử Kiệt bị Hàn Vĩ đặt ở dưới thân.

“Cậu nghĩ muốn theo tôi làm không? Không cần chuẩn bị cứ thế làm đi?” Hạ Tử Kiệt cười vịnh lấy cổ Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ cũng không đẩy hắn ra, mà thuận thế ủng hắn.

“Gần đây không ai cùng cậu chơi sao?”

Hàn Vĩ nói xong bàn tay nắm lấy hạ bộ Hạ Tử Kiệt cao thấp xoa xoa.

“Tôi muốn cậu, chúng ta làm đi.”

Hạ Tử Kiệt vịnh lấy cổ Hàn Vĩ đem thân mình chặt chẽ dán lên.

“Lâu như vậy không thấy, cậu trở nên thực nhiệt tình.”

Tay Hàn Vĩ bắt đầu giải khai quần Hạ Tử Kiệt, sau đó vói vào cầm hắn phân thân.

“Ân... Ân...”

Hạ Tử Kiệt phát ra tiếng rên rỉ say mê, Hàn Vĩ càng thêm ra sức bộ lộng khởi phân thân Hạ Tử Kiệt. Theo động tác trên tay Hàn Vĩ nhanh hơn, Hạ Tử Kiệt thở dốc cũng ngày càng dồn dập, khoái cảm không ngừng đánh sâu vào đại não Hạ Tử Kiệt, ngay tại khoảnh khắc hắn chuẩn bị đạt tới cao trào, ngay đỉnh đột nhiên bị ngón tay Hàn Vĩ đè lại, khuôn mặt Hạ Tử Kiệt thống khổ vặn vẹo vì không thể bắn ra.

“Cậu... Cậu. Mau... Phóng..”

Hạ Tử Kiệt thống khổ nắm lấy tay Hàn Vĩ, nhưng là có kéo như thế nào cũng vô pháp kéo tay Hàn Vĩ ra.

“Muốn bắn sao? Muốn bắn thì phải nói cho tôi biết, công trình thiên cảnh uyển phê duyệt rồi cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Hạ Tử Kiệt nhắm hai mắt lại cắn môi, mờ ám như vậy làm cho Hàn Vĩ nghĩ tới Vi Dịch Kiệt, trong lòng lại có chút không tha.

“Cậu còn nhớ rõ lần đó... Buổi tối ngày hôm đó... Cậu vì cứu tôi... Mà đánh người chứ?” Thống khổ không thể bắn ra, Hạ Tử Kiệt phải dùng hết sức mới nói chuyện được.

“Đêm hôm đó tối như vậy, bọn họ như thế nào hội nghị là tôi?”

“Hắn, bọn họ vốn đương nhiên... không nghĩ là cậu... là tôi... là tôi nói cho cái Nghiêm Mậu Thanh...”

“Cậu cứ nhiên còn dám cùng Nghiêm Mậu Thanh gặp mặt?”

“Là hắn quần quít lấy tôi... Tôi chưa từng đáp ứng hắn... Chính là các người đều bỏ tôi mà đi... Chỉ còn lại một mình tôi... Tôi hảo tịch tịch... thật cô đơn...”

Hạ Tử Kiệt thống khổ trên mặt trượt xuống vài giọt nước mắt trong suốt, tư thái này tương tự Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ rốt cục mềm lòng buông ngón tay. Một cỗ nhiệt lưu nháy mắt đánh vào tay Hàn Vĩ, mới vừa bắn nên Hạ Tử Kiệt hư nhược vô lực nhưng lại khởi động thân mình khấn trương dùng góc áo chà lau tay Hàn Vĩ bị thứ của hắn bắn lên, tựa như con chó nhỏ đáng thương sợ bị chủ nhân vứt bỏ.

“Ngày đó Nghiêm Mậu Thanh đột nhiên mời tôi ăn cơm, tôi không đáp ứng, hắn lại ngạnh lời kéo tôi lên xe hắn. Bởi vì khi đó mới vừa chia tay với cậu, tôi muốn lợi dụng hắn trả thù cậu, liền nói cho hắn biết buổi tối hôm đó là cậu đánh hắn. Người nhà của hắn đối với người đánh hắn cực kỳ tức giận, cha hắn là thị trưởng, chú hắn lại là kiến thiết bộ, biết là cậu làm cư nhiên sẽ không cấp phép cho nhà các cậu.”

Nghe Hạ Tử Kiệt nói, Hàn Vĩ cũng cảm thấy sự tình thật khó giải quyết. Trước kia nhà hắn có mời bọn quan viên, lễ quả thật không ít, nhưng làm bọn họ tức giận sẽ không chỉ có thể tặng quà cùng mời ăn cơm

là có thể giải quyết.

Nhìn Hàn Vĩ lộ ra biểu tình phức tạp, Hạ Tử Kiệt đem mặt gục đầu vào vai hắn.

“Nghiêm Mậu Thanh đã nói muốn giải quyết chuyện này cũng không phải là không có cách.”

Nghe được Hạ Tử Kiệt nói, Hàn Vĩ có chút dự cảm không lành.

“Hắn muốn cùng tôi lên giường.”

“Cậu sẽ không...”

“Phiền toái này là do tôi gặp phải! Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi từ nhỏ chỉ biết ngoạn nhạc, ỷ vào cha làm quan, lẩn lộn tốt nghiệp đại học cũng không đi ra ngoài làm việc, mỗi ngày chỉ biết là tiêu xài tiền của cha. Lần này lại chọc tên phiền toái lớn như vậy, tôi biết cha vẫn là cùng các Hàn gia các cậu đầu tư bất động sản đi? Chuyện này không chỉ liên quan đến nhà các cậu cũng có liên quan đến nhà chúng tôi, cha hiện tại mỗi ngày đều chung quanh bên tàu tìm người giúp, đêm khuya bất quy, tôi thật sự áy náy.”

Hạ Tử Kiệt đêm nay đột nhiên thay đổi tính tình, hắn dựa vào vai Hàn Vĩ yên lặng khóc.

Lòng Hàn Vĩ có chút rối loạn, dù sao người hắn yêu cho tới nay đang ở trước mắt gục trong lòng ngực hắn khóc, về phần Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ cảm giác như chính mình cảm thấy thấy vọng với Hạ Tử Kiệt nên mới đem toàn bộ tình cảm đặt lên người cậu.

Hạ Tử Kiệt cùng Vi Dịch Kiệt, chẳng những khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc, động tác, sở thích đồ hội thỉnh thoảng có nét tương tự, thậm chí ngay cả tên đều cùng một chữ Kiệt, nhưng là tính cách bọn họ lại hoàn toàn bất đồng. Nếu so sánh thì tính Vi Dịch Kiệt làm cho mọi người cảm thấy thoải mái, mà Hạ Tử Kiệt mặc dù có chung tính cách, nội tâm hắn lại cất giấu làm cho người ta thực đau lòng.

Hàn Vĩ đột nhiên cảm thấy chính mình giống như chiếc quả lắc đồng hồ, ở Hạ Tử Kiệt cùng Vi Dịch Kiệt không ngừng lắc lư. Nhưng mà cuối cùng, tâm hắn vẫn là dừng lại tại phía Vi Dịch Kiệt, khi hắn đưa ra lựa chọn như vậy, Hàn Vĩ cũng hiểu được có chút bất khả tư nghị.

“Cậu đã giác ngộ là tốt rồi, Hạ bá bá mấy năm nay cũng không dễ dàng, cậu nên hiếu thuận với ông một ít. Thi công cho phép chứng chuyện tình của chúng ta hội nghị phải tìm biện pháp khác giải quyết, không cần cậu... Đi làm mấy loại sự tình này.”

“Hàn Vĩ, cậu không muốn tha thứ tôi đúng không? Tôi chỉ là muốn giúp cậu làm điểm sự a, đối với sự tình lần trước tôi thật sự thực hối hận, thực có lỗi, chính là các người toàn bộ đều bỏ tôi mà đi, không để cho tôi cơ hội. Tôi nghĩ chuyện tôi còn có thể làm chính là...”

“Câm mờm! chúng ta làm đích sinh ý sau lưng rớt cuộc có bao nhiêu bản, chúng ta đều rất rõ ràng, không cần cậu tái tiến vào sấp một cước.”

“Dù sao đối với cậu mà nói tôi không phải là hạng người dơ bẩn đê tiện sao?”

“Cậu đừng nói như vậy.”

“Cậu nhất định vì yêu tôi mà cảm thấy hối hận đi? Cậu đã muốn yêu nam nhân có cùng bộ dáng của tôi đi?”

“Mặc kệ cậu muốn nghĩ như thế nào, tôi phải đi về.”

Hàn Vĩ nói xong, giúp Hạ Tử Kiệt sửa sang lại quần áo một chút đứng lên, trở về ghế phụ lái. Hạ Tử Kiệt cũng đứng dậy ngồi xuống, nhưng không tính lái xe đi.

“Nếu cậu không muốn lái xe, tôi có thể tự đi.”

Hàn Vĩ ra tiếng nhắc nhở, Hạ Tử Kiệt liếc nhìn Hàn Vĩ một cái, muốn nói cái gì lại không nói gì nói ra, hần khởi động xe ly khai con đường trống trải này.

...

Hàn Vĩ xuống xe, một câu cũng chưa nói giúp Hạ Tử Kiệt cảm thấy tốt hơn thì xe đã chuẩn bị rời đi, lúc này Hạ Tử Kiệt gọi lại.

“Cậu có thể cho tôi một cơ hội nữa được không?”

“Cơ hội gì?” hàn vĩ khó hiểu.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Tôi sẽ không bao giờ... động vào nam nhân kia nữa đâu, cũng sẽ không bức cậu cùng hần cách ra, còn có lúc làm tôi nhất định sẽ không gọi sai tên của cậu, cậu tin tưởng tôi, cho... tôi một cơ hội nữa được không...”

“Đủ rồi, tôi phải đi về.”

“Hàn Vĩ! Cậu thật sự đối với tôi không có một chút cảm tình sao?”

Tuy rằng nghe Hạ Tử Kiệt khóc, nhưng Hàn Vĩ không quay đầu lại thẳng tắp ly khai.

...

Trở lại chỗ, vừa vào cửa Hàn Vĩ liền vội vã tìm kiếm thân ảnh Vi Dịch Kiệt, trong phòng giam giữ đàng, một mảnh hắc ám chỉ có một căn phòng tỏa ra ánh đèn mờ nhạt, Hàn Vĩ đi vào trong phòng kia, liền nhìn thấy Vi Dịch Kiệt tựa vào đầu giường dưới ngọn đèn đọc sách.

“Tôi đã trở về.” Hàn Vĩ không khỏi ra tiếng nhắc nhở nam nhân đang tập trung tinh thần đọc sách kia.

Chỉ thấy cậu ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hàn Vĩ một cái, sau đó lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Cậu đã trở lại.”

Một câu nói bình thường, lại làm cho Hàn Vĩ cảm thấy được thực thoải mái, tựa như hần mới gặp được Hạ Tử Kiệt trước đây. Nghĩ đến Hạ Tử Kiệt, tâm trạng Hàn Vĩ bịt kín một tầng bóng ma, đồng hồ quả lắc cân bằng lại bắt đầu tả hữu hiện lên.

Ngày hôm sau, Hàn Vĩ trở nên dị thường bận rộn, huấn luyện chuyện cùng chuyện phê duyệt đủ để lấy hết tinh lực của hần.

Vì giấy cấp cho phép thi công, Hàn Vĩ cùng phụ thân và Hạ Dài Đình, Cao Trước Lễ đều thử rất nhiều biện pháp, chấp nối, mời khách, tặng lễ, chính là cũng không thuận lợi tầng tầng chịu trở, mà chỉ có mỗi Hàn Vĩ là biết rõ lực cản đến từ đâu.

Tuy rằng không có giấy cấp thi công, nhưng công trình thiên cảnh uyển đã sớm phải bắt đầu khởi công rồi, mất thấy nền công trình đã hoàn thiện, đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn khởi lâu, tiến độ thi công sẽ nhanh hơn, đến lúc đó không có phê duyệt, như vậy vật kiến trúc tùy thời đều có thể bị thị chính ngành tránh thượng.

Một khắc cũng không có thể chờ, Hàn Vĩ cảm thấy hần có lẽ nên tự mình đi tìm Nghiêm Mậu Thanh.

Buổi tối thứ sáu, Hàn Vĩ mời Nghiêm Mậu Thanh đến Hằng Thiên ăn cơm, Nghiêm Mậu Thanh đến so với giờ hẹn chậm hơn hai tiếng, Hàn Vĩ vẫn không gọi đồ ăn trước, chính là chịu đói chờ Nghiêm Mậu Thanh xuất hiện.

Lúc Nghiêm Mậu Thanh tới trong lòng ngực còn ôm một nữ nhân trang điểm đậm tươi đẹp, khi thấy Hàn Vĩ Nghiêm Mậu Thanh lộ ra vẻ mặt mỉm cười, cùng Hàn Vĩ hàn huyên một trận. Lúc sau, Nghiêm Mậu Thanh vội vàng cùng cô gái trong lòng tìm vị trí ngồi xuống, hoàn toàn không để ý tới Hàn Vĩ đối diện bọn họ. Hàn Vĩ im lặng nhìn đôi nam nữ đang tự nhiên tình chàng ý thiếp, chờ bọn họ tán tỉnh xong.

Hàn Vĩ rất rõ ràng chính mình gặp Nghiêm Mậu Thanh sẽ không không cúi đầu, đối với toàn bộ hành vi của Nghiêm Mậu Thanh hết thấy hần đều không thể hiện dị nghị.

Nghiêm Mậu Thanh ôm cô gái trong lòng, ghé vào bên tai cô nói chuyện gần hai giờ, cũng không thấy Hàn Vĩ liếc mắt một cái. Cho đến khi phục vụ đến bàn bọn họ, nói nhà hàng sắp đến giờ đóng cửa, Nghiêm Mậu Thanh mới vẻ mặt mất hứng buông ra nữ nhân trong lòng nhìn về phía Hàn Vĩ.

“Thực ngượng ngùng, đã mười giờ mất rồi, xem ra tôi chỉ lo cùng tiểu Thiển nói chuyện không chú ý tới cậu, thật sự ngượng ngùng.”

“Không sao.” Hàn Vĩ nghiêm mặt cười nói.

“Kỳ thật tôi cùng tiểu Thiển đã dùng bữa rồi, còn cậu? Không ăn có sao không?” Nghiêm Mậu Thanh lộ vẻ mặt biết rõ cố tình.

Hàn Vĩ khẽ cắn môi, đáp: “Không có, tôi không đói.”

“Thật sao? Thật sự là thật có lỗi.”

“Không sao.”

“Tôi thấy đã gần nửa đêm, chúng ta nên về đi. Hiện tại không còn sớm, cậu sớm một chút trở về nghỉ ngơi.” Nghiêm Mậu Thanh nói xong quay đầu đi nhìn thấy nữ nhân bên người, nói: “Tiểu Thiển, chúng ta trở về đi, đêm nay anh cam đoan cho em thoải mái đến chết.”

“Thật đáng ghét, Mậu ca thật là xấu.”

Cô gái tên Tiểu Thiển kia ra vẻ thẹn thùng trung lòng ngực Nghiêm Mậu Thanh, Nghiêm Mậu Thanh tay mát lạnh lẹ cầm tay lấy tay cô.

“Chúng ta đi thôi.”

Nói xong hai người liền đứng dậy rời đi.

“Xin đợi một chút.” Hàn Vĩ không khỏi ra tiếng gọi bọn họ lại.

Nghiêm Mậu Thanh quay đầu lại vẻ mặt khó hiểu nhìn Hàn Vĩ.

“Có chuyện gì sao?”

“Đêm hôm đó...”

Hàn Vĩ còn chưa nói xong đã bị Nghiêm Mậu Thanh chen ngang.

“Giấy cho phép thi công, các cậu thứ Hai đến thị kiến ủy lấy là được, mặt khác chuyện gì cũng đừng đến phiền tôi, OK?”

Hàn Vĩ vẽ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Nghiêm Mậu thanh, trong lòng có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Nghiêm Mậu Thanh đột nhiên đến bên tai Hàn Vĩ nói: “Hương vị Hạ Tử Kiệt cũng không quá như thế, vẫn là không bằng nữ nhân a, cậu nói có phải hay không?”

Nói xong, Nghiêm Mậu Thanh cười lớn vỗ vỗ bả vai Hàn Vĩ (sao QT lại cho Hạ Tử Kiệt xuất hiện ở đây nhỉ?..), ôm nữ nhân đi khỏi nhà hàng, chỉ để lại Hàn Vĩ cương tại chỗ không nhúc nhích.

Rời khỏi nhà hàng, Hàn Vĩ lái xe cấp tốc đến Hạ gia, người hầu nhà Hạ đã quá quen thuộc với Hàn Vĩ, Hàn Vĩ chỉ cần tiếp đón có thể tùy ý ra vào Hạ gia. Đỗ xe ở garage, Hàn Vĩ hùng hổ đi vào biệt thự nhà Hạ, thẳng hướng đệ phòng Hạ Tử Kiệt, người hầu Hạ gia một cái cũng không dám ngăn cản.

“Hạ Tử Kiệt!” Hàn Vĩ rống giận đẩy cửa phòng Hạ Tử Kiệt.

Lúc này trong phòng Hạ Tử Kiệt một mảnh hắc ám, Hàn Vĩ bật đèn sau đó đóng cửa mới đi vào trong phòng.

Trên giường dưới lớp chăn hiện ra một người, bởi vì bị âm thanh của Hàn Vĩ làm giật mình, sau đó bắt đầu hướng về bên giường đứng lên. Hàn Vĩ bước nhanh đi qua đi, tay nắm lấy chăn muốn xốc lên, chăn lại bị người nằm dưới gắt gao nắm lấy.

“Tử Kiệt.” Hàn Vĩ có chút đau lòng, phóng nhuyển thanh âm.

Nhưng là Hạ Tử Kiệt không để ý đến hắn.

“Tử Kiệt cậu vì cái gì muốn đi làm loại chuyện này?”

Hạ Tử Kiệt vẫn trốn ở trong chăn không muốn nói chuyện.

“Cậu cho là như vậy chúng ta thật sự sẽ vui vẻ sao?”

“Tha thứ cho tôi đi.”

Hạ Tử Kiệt rốt cục nói chuyện, vươn tay từ trong chăn ra nắm lấy tay Hàn Vĩ.

“Cậu làm chuyện này bảo tôi như thế nào tha thứ cậu?”

Hàn Vĩ quay lại ngồi xuống bên giường nắm lấy tay Hạ Tử Kiệt, sau đó kéo chăn dùng để trùm đầu Hạ Tử Kiệt.

Hạ Tử Kiệt mặt trắng bệch, trên mặt tràn đầy nước mắt. Hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn Hàn Vĩ, sau đó dùng thân mình tới gần Hàn Vĩ, ôm lấy thắt lưng hắn.

“Hàn Vĩ, tôi là vì cậu a! ta toàn bộ đều là vì ngươi, ngươi không cần vứt bỏ ta được không? ta hiện tại phải sợ... thật sự thật đáng sợ, hơn nữa đau quá... toàn thân đều đau...”

Hàn Vĩ đau lòng lấy tay xoa đầu Hạ Tử Kiệt.

“Không có việc gì, về sau... tôi sẽ không để cho cậu tái bị thương tổn.”

“Hàn Vĩ cậu tha thứ tôi sao? Chúng ta một lần nữa bắt đầu lại được không?”

Hạ Tử Kiệt vẻ mặt cầu xin nhìn Hàn Vĩ, làm cho Hàn Vĩ nói không nên lời cự tuyệt.

...

“Gần đây Hàn Vĩ bề bộn nhiều việc sao?”

“Đầu tháng trong nhà nảy sinh ra chút vấn đề, cũng không thấy bóng dáng của cậu ấy.”

“Tôi nghe A Khoan nói Hàn gia có chuyện gì không thuận lợi a.”

“Phải không? Tôi không rõ lắm... Hàn Vĩ cũng... à cũng không quan trọng đâu.”

Ngữ lạc, hai người trong lòng đều nghĩ ra Hàn Vĩ gần đây đều vội vàng là vì cái gì.

“Sau khi cùng Hàn Vĩ chia tay cậu có tính toán gì không?”

Vi Dịch Kiệt cười khổ lắc lắc đầu.

“Chỉ cần cậu cần, tôi tùy thời có thể trợ giúp cậu.”

Đào Mộng Lâm nói xong, đẩy xe đẩy đi về phía trước, Vi Dịch Kiệt không rõ cho nên đuổi theo.

Đào Mộng Lâm vào tháng năm bắt đầu thông qua sự hỗ trợ của Hàn gia vào trường trung học trọng điểm dạy, môn chính là Toán học, công tác tự nhiên không thoải mái, nhưng là đãi ngộ đặc biệt so với trường học khác tốt hơn, hiện tại Đào Mộng Lâm đã muốn chính mình tìm phòng ở bên ngoài nhà Trương Khoan. (Đôi khi edit mà không hiểu mình đang edit cái gì...)

Đào Mộng Lâm chỉ cần rảnh sẽ đến nhà Hàn Vĩ ở trường học tìm Vi Dịch Kiệt, chủ yếu là vì giúp Vi Dịch Kiệt phụ đạo, ngẫu nhiên hai người cũng cùng nhau nấu cơm, nói chuyện phiếm, đi ra ngoài mua sắm, vân vân. Cuối tuần này là đề nghị của Đào Mộng Lâm, Vi Dịch Kiệt cùng anh đến siêu thị mua thêm một ít đồ dùng cùng thực phẩm.

Sau khi thanh toán, Đào Mộng Lâm cùng Vi Dịch Kiệt cùng nhau đi ra siêu thị cầm theo mấy túi đồ lớn. Đào Mộng Lâm dáng người vốn nhỏ, nếu so sánh, khí lực cũng không lớn, còn Vi Dịch Kiệt tuy rằng thoát nhìn có chút gầy yếu nhưng từng ở công trường làm năm năm nên thể trạng cùng khí lực so với Đào Mộng Lâm tốt hơn nhiều.

“Mấy thứ này để tôi cầm đi.”

Vi Dịch Kiệt nói xong liền cầm lấy một túi nylon lớn trong tay Đào Mộng Lâm, toàn bộ gì đó đều từ hân một người nhắc tới.

“Xấu hổ quá.”

“Không sao, tôi trước kia ở công trường thường xuyên phụ trách khiêng vật liệu xây dựng.”

“Cậu... Cư nhiên...!”

Đào Mộng Lâm quả thực không thể tin được, nam nhân này vốn nên giống Hạ Tử Kiệt là thiếu gia sống an nhàn sung sướng nhưng lại ném qua không ít khổ.

“Mẹ tôi tái giá rồi tới nông thôn, tuy rằng điều kiện gia đình gian khổ, nhưng một nhà chúng ta vẫn rất hợp mục. Tôi học xong trung học trong nhà không tiền cho tôi học đại học, tôi chỉ có đi làm công.”

Vi Dịch Kiệt nói được vân đạm phong khinh, Đào Mộng Lâm thực cảm thấy đau lòng, vận mệnh của cậu vốn không nên như thế, nếu cậu không cùng mẹ đến nông thôn, mà vẫn ở Hạ gia, như vậy cậu hội giống thiếu gia nhà giàu như Hạ Tử Kiệt, nhưng cậu nhất định sẽ không giống Hạ Tử Kiệt chỉ biết là sống phóng túng ăn chơi trác táng.

“Khó trách cậu muốn tham gia thành khảo, Dịch Kiệt, cậu... không muốn đi tìm cha cậu sao? Cậu không nghĩ tới việc quay về Hạ gia sao? Rõ ràng cậu đã gần bọn họ như vậy.”

“Tôi không muốn quấy rầy cuộc sống của bọn họ, tôi... đã sớm không phải người nhà họ Hạ, không phải sao?”

“Tại sao không?! Cậu chính là đứa con của Hạ Dài Đình, là đệ đệ ruột của Hạ Tử Kiệt a, là thân nhân của bọn họ a! Bọn họ khẳng định sẽ nhận cậu.” Đào Mộng Lâm gấp đến độ nắm lấy cánh tay Vi Dịch Kiệt.

“Không, tôi sẽ không trở về, tôi không quay về.”

“Vì cái gì?”

Vi Dịch Kiệt quay đầu đi.

“Không vì cái gì.”

Đèn neon trên đường chiếu vào mặt Vi Dịch Kiệt, làm cho Đào Mộng Lâm cảm thấy một trận hư không, không nói nên lời.

Vi Dịch Kiệt giúp Đào Mộng Lâm xách đồ vào nhà. Phòng trọ của Đào Mộng Lâm rất nhỏ, không đến hai mươi mét vuông, bài trí bên trong cũng rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một tủ quần áo, một bàn học và một ghế dựa là tất cả đồ đạc.

Đào Mộng Lâm nhất định phải đưa Vi Dịch Kiệt uống gì đó, cậu đành phải đáp ứng anh. Ngồi trên chiếc giường nhỏ của Đào Mộng Lâm, Vi Dịch Kiệt nhìn quanh phòng, tuy rằng đơn sơ, nhưng một người ở đã là dư dả.

“Nơi ở của tôi hơi nhỏ, lại có chút bẩn, thật ngượng ngùng a.”

Đào Mộng Lâm nói xong đưa Vi Dịch Kiệt một ly cà phê, Vi Dịch Kiệt cầm lấy nhưng không lập tức uống.

“Kỳ thật thiết kế không tồi, nếu một người ở hảo thích hợp.”

Đào Mộng Lâm cười cười.

“Uống thử cà phê của tôi đi.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt bưng cái ly lên.

“Hương vị thế nào?”

“Uống ngon lắm.” Vi Dịch Kiệt vừa lòng cười nói.

“Tôi nghe nói song thai có rất nhiều yêu thích cùng thói quen tương tự, xem ra quả nhiên đúng vậy.”

“Là, phải không?”

“Ừ... Hạ Tử Kiệt cậu ấy cũng thích uống cà phê tôi pha.” Đào Mộng Lâm đẩy mắt một mảnh ưu thương nhìn lên trần nhà.

Vi Dịch Kiệt nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Tôi nói đều không hề hề hấn.”

Đào Mộng Lâm tự giấu cười rộ lên, sau đó một trận luống cuống tay chân, chân lại đột nhiên vấp vào chân giường của, mắt thấy sẽ té ngã. Vi Dịch Kiệt nhanh buông cái ly, tay nắm thắt lưng Đào Mộng Lâm, nhưng hai người nhất thời đều mất đi thăng bằng ngã lên giường.

Đào Mộng Lâm bị Vi Dịch Kiệt đặt ở dưới thân, Vi Dịch Kiệt kích động muốn đứng dậy, lại bị Đào Mộng Lâm giữ cổ lại.

“Dịch Kiệt.”

Đào Mộng Lâm không biết khi nào đã tháo kính mắt xuống, con ngươi đen có chút ảm đạm gắt gao nhìn chăm chăm Vi Dịch Kiệt, hơn nữa không ngừng kêu tên của cậu.

“Chúng ta làm đi.”

Nghe Đào Mộng Lâm mời, thân thể Vi Dịch Kiệt liền cứng lại, trong đầu trống rỗng.

Hiện tại đây là tình huống gì? Cậu đột nhiên nhớ tới Hàn Vĩ đối cậu đã làm việc này, nhưng lại ần ần lại cảm thấy không đúng chỗ nào, trước mắt Đào Mộng Lâm bị cậu đặt ở dưới thân nhắm hai mắt lại, bộ dáng mặc cậu bài bố.

Cậu không phải đồng tính luyến ái, vô luận ở trên mặt vẫn là tại hạ mặt hấn cũng không thích cùng đồng tính phát sinh nét tốt vi.

Vi Dịch Kiệt nhanh đứng lên khỏi người Đào Mộng Lâm.

“Tôi phải đi về.”

Kéo quần áo, Vi Dịch Kiệt quay đầu bước đi.

“Dịch Kiệt!”

Đào Mộng Lâm không ngừng ở đằng sau gọi tên cậu, Vi Dịch Kiệt mở cửa chạy nhanh thoát khỏi nơi này.

13. Quyển 2 - Chương 3

Bởi vì đã khuya, nên Vi Dịch Kiệt đành phải bắt một chiếc tắc xi về nhà Hàn Vĩ ở trường học.

Khi leo lên tầng ba, Vi Dịch Kiệt đột nhiên phát hiện một bóng đen ngồi chắn mấy đường lên lầu. Vi Dịch Kiệt có chút khần trương lại gần bóng đen kia, bóng đen đó tựa hồ cũng cảm thấy được cậu tới gần, vì thế giật mình.

“Kiệt... ca?”

Nghe được giọng nữ quen thuộc, Vi Dịch Kiệt liền hiểu được người ngồi chặn ở thang lầu kia là ai.

“Lam Hình?”

Cậu đi qua, ngồi xổm xuống bên cô.

“Anh Dịch Kiệt, cứu tôi! Cứu tôi!”

Lam Hình đột nhiên khóc lên, gấu gao ôm cổ cậu.

“Cô làm sao vậy?”

“Tôi đã mang thai! Tôi đã mang hài tử của nam nhân khác! Tôi phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hàn Vĩ, Hàn Vĩ nhất định hội hận chết tôi.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt khiếp sợ không có phản ứng.

Vi Dịch Kiệt đối mặt với Lam Hình luôn dễ dàng mềm lòng, đưa cô về chỗ ở của mình.

Vào cửa mở đèn, Vi Dịch Kiệt mới thấy rõ sự chật vật của Lam Hình. Tóc cô rối tung, lớp trang điểm trên mặt đã muốn trôi hết, trên người tuy rằng mặc một chiếc áo khoác màu đen nhưng vẫn có thể ẩn ẩn nhìn

thấy quần áo bên trong đã rách mướp, chân không mang giày, ngón chân còn có chút vết máu.

“Cô trước tắm rửa một chút đi.”

Vi Dịch Kiệt nói xong đưa Lam Hinh vào nhà tắm, sau đó tìm cho cô vài bộ quần áo của mình, nhưng tốt nhất vẫn là mặc áo sơ mi.

Lam Hinh tắm rửa xong đi ra, chính là chiếc áo sơ mi kia đối với cô mà nói có chút quá lớn quá dài, đùi trắng nõn toàn bộ đều lộ ra.

Vi Dịch Kiệt dẫn cô vào phòng của mình nghỉ ngơi, sau đó cho cô một ly sữa nóng. Cô cầm ly sữa ngồi trên giường, nước mắt tựa như tuyến trên châu không ngừng chảy xuống.

“Cô... như thế nào lại khóc?” Vi Dịch Kiệt ngốc hỏi.

Lam Hinh uống một ngụm sữa, sau đó đặt ly sữa xuống, tiếp tục khóc.

“Đứa nhỏ... kia, rốt cuộc mang thai?”

Nghe vậy, nước mắt Lam Hinh chảy càng nhiều.

“Tôi vẫn đều thực chú ý, tôi, tôi không nghĩ tới sẽ có con, tôi phải giải thích với Hàn Vĩ như thế nào? Anh ta tuy rằng chưa bao giờ hạn chế tôi lui tới cùng nam nhân khác, chính là tôi có đứa con sẽ bôi nhọ anh ta, không riêng gì anh ấy còn có cha tôi, bọn họ nhất định càng thêm hận tôi, tôi phải làm sao bây giờ?” Lam Hinh khóc nói, dùng hai tay che kín mặt.

Vi Dịch Kiệt căn bản không biết mình có thể nói gì, cuối cùng đành phải nhẹ nhàng vỗ về vai cô. Cảm nhận được động tác của Vi Dịch Kiệt, Lam Hinh liền nhào vào lòng ngực Vi Dịch Kiệt.

“Kiệt ca, cho tôi mượn tiền, sẵn tiện giúp tôi đến bệnh viện được không?”

“Bệnh viện?”

“Tôi... tôi muốn đi phá thai, Kiệt ca, van cầu anh giúp tôi!”

Vi Dịch Kiệt có chút khiếp sợ, cậu vì cô có thể dễ dàng muốn giết chết một sinh mệnh như thế mà cảm thấy khiếp sợ.

“Tôi thật sự không thể lưu lại đứa nhỏ này, nó làm cho mọi người lâm vào bất hạnh, Kiệt ca, giúp tôi! Tôi

biết sự tình trước kia là do tôi, thực xin lỗi anh, chính là hiện tại tôi cũng chỉ có thể đến cầu anh, anh muốn tôi báo đáp anh như thế nào cũng có thể, giúp tôi!”

“Chuyện này ngày mai nói sau, đêm nay cô trước hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Vi Dịch Kiệt nói xong đẩy Lam Hình ra, giúp cô đắp chăn sau đó đi ra khỏi phòng.

Cả một đêm, Hàn Vĩ cũng không trở về, Vi Dịch Kiệt một mình nằm ở trên giường hần lặn qua lộn lại cũng khó có thể đi vào giấc ngủ.

Tuy rằng đến khuya buổi tối hôm qua mới ngủ, nhưng ngày hôm sau mới sáng sớm Vi Dịch Kiệt đã tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy thì chuyện đầu tiên cậu làm là đi vào phòng của mình xem Lam Hình như thế nào, Lam Hình còn đang ở trên giường ngủ say, Vi Dịch Kiệt lén lút rời khỏi phòng rồi đến phòng bếp làm điểm tâm.

Vi Dịch Kiệt làm đều hai phần cho hai người, vừa chia xong thì cửa ngoài liền mở, Hàn Vĩ vẻ mặt mệt mỏi đi vào. Vừa vào cửa đã nghe thấy mùi thức ăn, trên mặt lập tức tươi cười.

“Anh dậy rồi? Vừa lúc tôi đói bụng.”

Hàn Vĩ tự giác đi đến trước bàn cơm ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa. Vi Dịch Kiệt cũng không có ngăn cản, cậu nghĩ thầm rằng Lam Hình hẳn là chưa có rời giường, trước hết để cho Hàn Vĩ ăn no rồi nói sau.

Chính là ngay lúc đó, cửa phòng ngủ cậu đột nhiên mở ra, Lam Hình mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình dụi mắt từ trong phòng đi ra.

“Kiệt ca, tôi ngủ được có mùi...”

Lam Hình vừa thấy Hàn Vĩ trong một khắc liền dừng lại, cô vừa thấy Hàn Vĩ liền chột dạ cúi đầu xuống, Hàn Vĩ cao thấp đánh giá cô một phen, lại quay đầu lại nhìn Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt cũng lộ ra vẻ mặt bối rối.

Hai người kia, thấy thế nào cũng như là đôi cầu nam cầu nữ!

Trong lồng ngực Hàn Vĩ nhất thời dấy lên một cỗ lửa giận, trừng mắt nhìn hai người kia một cái, sau đó đứng dậy, phần nộ bỏ đi.

• • •

Đưa Lam Hinh đến bệnh viện phá thai là tiền của Vi Dịch Kiệt xuất ra, kỳ thật Vi Dịch Kiệt trên người căn bản không có bao nhiêu tiền, cuối cùng còn không còn cách nào đành mượn tỷ tỷ một ít.

Trong quá trình giúp Lam Hinh, Vi Dịch Kiệt vài lần bị người ta cười nhạo thậm chí chán ghét nhìn chằm chằm cậu. Tiến vào phòng giải phẫu, bác sĩ còn yêu cầu đi mua một miếng băng vệ sinh, Lam Hinh không muốn đi, vì thế năn nỉ Vi Dịch Kiệt giúp cô đi mua, cuối cùng Vi Dịch Kiệt không thể không đồng ý, Lam Hinh còn yêu cầu nhất định phải mua loại băng Mỗ Mỗ.

Đi đến tiệm tạp hóa ngoài bệnh viện, Vi Dịch Kiệt cả buổi mới dám mở miệng nói chính mình muốn mua băng Mỗ Mỗ, bà di bán tạp hóa bắt đầu nhìn cậu với ánh mắt chán ghét, sau đó mới nói bọn họ không bán. Chịu thẹn đi hỏi thêm mấy chỗ khác không có, Vi Dịch Kiệt đành phải chạy tới một siêu thị phụ cận khá lớn, lúc thanh toán, một đại nam nhân cầm một bịch băng vệ sinh ở trước mắt bao người đành trả tiền chạy lấy người.

Băng vệ sinh mua xong chuẩn bị vào phòng giải phẫu, Lam Hinh thậm chí còn muốn lôi Vi Dịch Kiệt cùng vào, may mắn bị bác sĩ cản lại. Tiến hành giải phẫu thật sự nhanh, lát sau Lam Hinh được một người y tá còn trẻ tuổi đỡ đi tới.

Trong lúc giải phẫu bác sĩ đã nói, sau khi giải phẫu phải nghỉ ngơi nhiều, không thể vận động, ăn nhiều món ăn bổ dưỡng cơ thể, bởi vậy sau khi Lam Hinh đi ra Vi Dịch Kiệt liền giúp cô bắt một chiếc tắc xi đi về.

Vào buổi chiều, Vi Dịch Kiệt dẫn Lam Hinh đi ăn cơm mới trở lại chỗ ở.

Lúc về thì trời đã tối rồi, mở cửa chỉ thấy phòng ngủ của Hàn Vĩ tỏa ra ánh đèn, Vi Dịch Kiệt giúp Lam Hinh lên giường nghỉ ngơi xong, mới dám đi vào phòng Hàn Vĩ.

Vừa vào cửa Hàn Vĩ cái gì cũng chưa nói liền từ trên giường nhảy dựng lên nắm lấy quần áo Vi Dịch Kiệt, đem cậu áp lên tường mãnh liệt hôn một phen, sau đó bắt đầu cởi quần áo cậu.

Vi Dịch Kiệt một chút cũng không chống cự, để Hàn Vĩ thô bạo xé rách quần áo cậu đến khi toàn bộ bị cởi hết.

Hàn Vĩ đem Vi Dịch Kiệt đã lộ ra trọn vẹn đẩy ngã lên giường, sau đó chen vào giữa hai chân cậu, ngón tay không hề báo trước sáp nhập vào dững đạo khô khốc.

Vi Dịch Kiệt cảm thấy một trận đau nhức giãy dụa đẩy thân mình Hàn Vĩ một phen, mà Hàn Vĩ một chút cũng không bị ảnh hưởng tiếp tục đẩy ngón tay, hơn nữa thô bạo ở bên trong khuếch trương.

“Không cần...” Vi Dịch Kiệt rốt cục nhịn không được ra tiếng.

“Không cần? Tôi không ở đây mấy ngày nay anh cùng Lam Hinh rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện? Thế nào? Anh hiện tại nhất định cảm thấy chính mình thật sự giống nam nhân đi? Tư vị nữ nhân có phải tốt lắm

hay không? Nơi này của anh vẫn là còn là của tôi không?”

Hàn Vĩ nói xong lại đẩy thêm một ngón tay, Vi Dịch Kiệt cảm thấy một trận xé rách đau đớn, đối với cậu đau như vậy đã sớm không xa lạ, cậu biết chính mình nơi đó nhất định chảy máu. Nhưng máu lại làm cho ngón tay Hàn Vĩ thật sự thuận lợi ra vào, cảm thấy khuếch trương đã đủ Hàn Vĩ không chút nào thương tiếc rút ngón tay ra đem phân thân chính mình đỉnh vào huyết khẩu bị thương.

Máu tươi đỏ dính lên phân thân thô to, động tác Hàn Vĩ không vì vậy mà chậm lại, ngược lại càng hung mãnh ra vào. Vi Dịch Kiệt nhắm chặt hai mắt, dùng hai tay che miệng lại, không cho chính mình phát ra bi thảm âm thanh. Như vậy thô bạo tình ái hoàn toàn không có khoái cảm, tính khí Vi Dịch Kiệt vẫn xui xẻo giữa hai chân.

Hàn Vĩ thấy bên dưới Vi Dịch Kiệt có tơ máu, rốt cục thả chậm động tác. Hàn Vĩ vươn tay nghĩ muốn kéo tay Vi Dịch Kiệt ra, nhưng cậu chính là giữ chặt tay không muốn bị bắt lấy.

“Buông ra.” Hàn Vĩ phe phẩy cậu nói, “Nhanh buông ra có nghe không!”

Vi Dịch Kiệt rốt cục thỏa hiệp thả lỏng tay, Hàn Vĩ không chút cố sức kéo tay cậu lên. Lúc này Hàn Vĩ mới chú ý tới Vi Dịch Kiệt vừa rồi cũng không phải đơn giản che miệng như vậy, cậu cắn ngón tay chính mình, máu tươi đầm đìa, làm cho Hàn Vĩ thấy một trận lo lắng.

“Anh điên rồi sao?”

Hàn Vĩ nói xong, cầm lấy ngón tay bị thương của Vi Dịch Kiệt bỏ vào trong miệng không ngừng liếm mút vào, cho đến khi máu không còn.

“Rất đau sao?”

Hàn Vĩ cúi xuống, hôn lên môi Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt vẻ mặt biểu tình đại ra không có phản ứng gì. Hàn Vĩ không khỏi tăng thêm tốc độ, Vi Dịch Kiệt đau có chút vặn vẹo, rốt cục có một chút phản ứng.

“Rất đau thì nên nói ra.”

“Nói ra rồi thì phải làm sao?” Vi Dịch Kiệt thù hằn ánh mắt.

Hàn Vĩ không nói gì, đột nhiên dừng động tác, sau đó rút ra phân thân đã dính máu. Vi Dịch Kiệt kinh ngạc nhìn Hàn Vĩ, Hàn Vĩ cũng không quay đầu lại lập tức đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Hàn Vĩ rốt cục trở về, đem Vi Dịch Kiệt trên giường bê lên đi vào phòng tắm.

Tiến vào phòng tắm Hàn Vĩ liền đóng cửa lại sau đó cởi quần áo chính mình, tiếp theo lại bắt đầu giúp Vi Dịch Kiệt tắm rửa.

“Tôi muốn ra... chính mình ra.”

Vi Dịch Kiệt nghĩ muốn đẩy Hàn Vĩ ra, lại bị Hàn Vĩ gắt gao lăm vào trong ngực.

“Không phải lần trước anh giúp tôi sao? Lần này tay anh bị thương, để cho tôi giúp anh đi.”

Hàn Vĩ đem tay bị thương của Vi Dịch Kiệt khoát lên vai mình, lấy sữa tắm chà lên người cậu. Hàn Vĩ nói giúp cậu tắm rửa, thì đúng là tắm rửa không làm chuyện dư thừa, chính là khi tắm xong nửa người, Hàn Vĩ đột nhiên nói muốn nhìn vết thương của cậu khiến cho cậu cảm thấy thẹn dựa vào bồn tắm lớn bên cạnh nhếch mông lên để hẩn xem xét. Miệng vết thương bị rách, nước tẩy qua có chút đau đớn, Hàn Vĩ thật cẩn thận giúp cậu tẩy rửa nơi tư mật.

Tắm rửa xong, Hàn Vĩ không để cho Vi Dịch Kiệt phản kháng đường sống lại hoành ôm cậu trở lại phòng. Giúp Vi Dịch Kiệt ở trên giường an trí hảo xong, Hàn Vĩ đi đến tủ quần áo mặc vào quần vào.

“Cậu muốn đi đâu?” Vi Dịch Kiệt rốt cục tò mò hỏi.

“Anh nên ngủ đi, tôi ra ngoài một chút sẽ trở về.”

Hàn Vĩ mặc quần áo xong liền ly khai, Vi Dịch Kiệt cũng hiểu được vậy lại mệt, chính là càng vậy càng mệt càng khó đi vào giấc ngủ.

Gần một giờ cũng không ngủ được nên Vi Dịch Kiệt đành phải chán nản đứng lên xem tư liệu ôn tập, rốt cục mí mắt dính lại với nhau thì Hàn Vĩ đã trở về.

Lần này Hàn Vĩ vừa tiến vào, Vi Dịch Kiệt liền phát hiện ra Hàn Vĩ, trên tay hẩn tựa hồ cầm cái gì đi đến trước mặt cậu.

Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút khấn trương, Hàn Vĩ vẻ mặt tự nhiên, lúc đi đến bên giường chân Hàn Vĩ tựa hồ đá vào quần áo của Vi Dịch Kiệt để phía trước, vì thế hẩn cầm quần áo dưới chân lên, một thứ đột nhiên từ trong quần áo rơi ra, Hàn Vĩ có chút tò mò cầm thứ kia lên xem.

Nhìn thấy hai chữ “Phá Thai” cùng chữ kí của Lam Hình, mặt Hàn Vĩ lập tức vắn vẹo.

“Đây là có chuyện gì?”

Hàn Vĩ phẫn nộ run lên cầm tờ giấy trong tay, đi đến trước mặt Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt đã hiểu được nguyên nhân làm cho sắc mặt Hàn Vĩ đại biến, cậu chỉ có thể kinh hoàng nhìn Hàn Vĩ.

“Đứa con đó là của anh phải không?”

Đối mặt Hàn Vĩ chất vấn, Vi Dịch Kiệt nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Lần này nói không chừng là một cơ hội tốt, Hàn Vĩ hội vì hiểu lầm này mà giận dữ đuổi đi cậu đi, cậu sẽ không cần chịu uy hiếp của hắn.

Nhìn thấy ánh mắt lóe ra lại không nói lời nào của Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ trực tiếp coi là cậu đang cam chịu.

“Giỏi, các người thật giỏi a! Thừa dịp tôi không ở, ngay cả tiểu hài tử cũng muốn làm ra! Anh có loại trách nhiệm a, để cho Lam Hinh đem tiểu hài tử sinh ra, anh liền là nam nhân! Còn đi phá thai làm cái gì? Anh thích Lam Hinh như vậy, anh nói cho tôi một tiếng, cùng lắm thì tôi đem cô ta tặng cho anh! Tôi thật sự quá coi thường anh! Ha ha, đúng vậy, anh khi đó vì Lam Hinh ngay cả nữ sinh ký túc xá ban đêm cũng dám xông vào, anh còn có cái gì không làm được?”

“Như vậy, xin mời cậu đuổi tôi đi đi, Lam Hinh... tôi biết tôi trào cao không dậy nổi.”

“Anh cho là làm lớn của bụng của cô ta, mang cái thai đi phá có thể xong việc?”

Hàn Vĩ phẫn nộ ném tờ giấy trong tay gì đó, bước nhanh lên nắm áo Vi Dịch Kiệt sau đó nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng Hàn Vĩ vẫn là để cậu trở lại giường, không quay đầu lại mở cửa đi.

Bị đẩy về nên va chạm mạnh mà cả người Vi Dịch Kiệt đau nhức, chỗ bị xé rách một trận đau đớn. Một lúc lâu sau cậu mới có thể đứng lên nhặt đồ của mình, nhặt cả quần áo rơi dưới đất lên. Đột nhiên cậu phát hiện ra một bọc nylon, bên trong có thứ gì đó.

Vi Dịch Kiệt tò mò nhặt gói to lên, mở ra xem bên trong có cái chai thuốc màu trắng nhỏ còn có một tờ hóa đơn. Mở hóa đơn ra xem, thời gian là vào 9 giờ 23 phút đêm qua, đang đọc hướng dẫn sử dụng thì cậu mới phát hiện ra đây là lọ thuốc Hàn Vĩ mua cho mình để trị thương.

• • •

Ngày hôm sau, vi dịch kiệt đến trường giáo chợ bán thức ăn mua một con ô kê trở về đơn cấp lam hinh bổ thân mình.

Vào giữa trưa, Vi Dịch Kiệt bưng một chén canh gà vào phòng gian cho Lam Hinh. Lam Hinh lúc này đã tỉnh, thấy Vi Dịch Kiệt đi vào liền dùng tay chặn bụng chậm rãi ngồi tựa vào đầu giường.

Uống canh gà xong, Lam Hình đầu dựa vào thành giường nhắm mắt một hồi, sau đó dường như đột nhiên nhớ tới cái gì bất dậy.

“Túi của tôi đâu?”

Lam Hình hết nhìn đông tới nhìn tây tìm túi của mình, tối hôm qua bọn họ sợ dĩ về trễ như vậy là vì Lam Hình nói phải về ký túc xá thu thập vài thứ lại đây.

Vi Dịch Kiệt thấy cô thân thể không tốt, không cho đứng lên, chính mình đi đến sofa đối diện giường tự giúp cô lấy túi da.

Lam Hình cầm lấy túi, lập tức lục lung tung trong túi một trận, cuối cùng lấy ra một chai thuốc màu trắng, chữ viết trên cái chai không phải tiếng Trung cũng không phải tiếng Anh mà là một loại tiếng hoàn toàn không biết, chỉ thấy Lam Hình mở cái chai ra rồi dốc lấy một vài viên thuốc, để lại hai viên còn lại đổ trở về.

“Này, đây là thuốc gì?”

Vi Dịch Kiệt nhớ rõ ngày hôm qua bác sĩ cũng không có cấp cho Lam Hình, sau đó hẳn cũng không có cùng Lam Hình đi tới hiệu thuốc.

“Thân thể không thoải mái, chỉ cần uống nó sẽ tốt, đây chính là thuốc vạn năng.”

“Thật sự có thuốc vạn năng sao?”

“Anh muốn thử hay không? Cho dù người không bị bệnh uống cũng sẽ cảm thấy thực thoải mái.”

Lam Hình đưa tay cầm viên thuốc màu hồng nhạt đưa đến trước mặt Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt không chút suy nghĩ liền đẩy tay cô ra.

“Tôi không cần.”

“Thuốc tốt như vậy, anh không thử thực đáng tiếc a.”

Lam Hình nói xong nuốt hai viên thuốc hồng nhạt.

...

Những ngày kế tiếp, Hàn Vĩ trừ bỏ buổi tối ngẫu nhiên trở về ngủ thì những ngày khác cũng không thấy

đầu. Vi Dịch Kiệt dành phòng của mình tặng cho Lam Hình, cũng không muốn vào phòng Hàn Vĩ nên cậu ngủ tại sofa trong phòng khách luôn.

Vi Dịch Kiệt mỗi ngày đều có thể thấy Lam Hình uống một loại thuốc kỳ quái, nhưng sau khi cô uống xong thì vô luận là thân thể hay tinh thần trạng thái đều khôi phục, Vi Dịch Kiệt cũng cũng từ từ yên lòng.

Tới cuối tuần, Hàn Vĩ bình thường là sẽ không ở nhà nơi trường học, cuối tuần này cũng không ngoại lệ, trong phòng chỉ còn lại Vi Dịch Kiệt cùng Lam Hình.

Giữa trưa thứ sáu, Vi Dịch Kiệt đang nấu cơm trưa đột nhiên nghe được tiếng đập cửa, cậu nhìn chung đã nghĩ ra là ai.

Mở cửa, quả nhiên, người ngoài cửa chính là Đào Mộng Lâm.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Đào Mộng Lâm đứng ở ngoài cửa cầm giơ lên chiếc bánh kem, bộ dáng có chút sợ hãi không dám đi vào.

Nghe Đào Mộng Lâm nói tổ chức sinh nhật, Vi Dịch Kiệt có chút kinh ngạc, cậu đã rất nhiều năm không có buổi sinh nhật, thậm chí đã không nhớ rõ sinh nhật của mình là ngày bao nhiêu.

14. Quyển 2 - Chương 4

“Đào lão sư anh vào đi.”

Không ai nhớ rõ ngày sinh nhật mà ngay cả chính Vi Dịch Kiệt còn quên, Vi Dịch Kiệt vẫn là cảm thấy thật cao hứng, cậu nhanh tay tiếp nhận bánh kem trong tay Đào Mộng Lâm rồi mời anh cửa. Thấy Vi Dịch Kiệt cao hứng nghênh đón mình, Đào Mộng Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi theo cậu vào trong.

Đem bánh kem bỏ vào tủ lạnh, hai người cứ theo lẽ thường bắt đầu buổi học cuối tuần như bình thường. Bởi vì Đào Mộng Lâm còn đang đi học, chương trình trung học có điều, so sánh khắt khe, buổi sáng thứ sáu Đào Mộng Lâm còn phải đi học, chỉ có thứ sáu buổi chiều mới có thể nghỉ ngơi và kiên trì tới dạy cho Vi Dịch Kiệt học.

“Buổi tối hôm đó thật sự xin lỗi, tôi không nên hướng cậu đưa ra yêu cầu như vậy.”

Nghe Đào Mộng Lâm đột nhiên giải thích chuyện tối đêm đó, Vi Dịch Kiệt có chút luống cuống tay chân.

“Chuyện hôm đó vẫn là không nên nói ra.”

“Tôi cảm thấy thực sự rất lo lắng, sau tối hôm đó tôi thật sự thực hối hận cũng thực sợ hãi, hôm nay tôi thậm chí sợ đến đây sẽ bị cậu đuổi đi. Dịch Kiệt, chúng ta còn có thể như bây giờ được không?”

“Đương nhiên có thể, Đào lão sư tôi thật sự thực cảm tạ anh đã phải đi làm (?) còn rút ra thời gian đến dạy tôi, anh phụ đạo cũng tốt lắm. Chỉ là... tôi không phải đồng tính.”

Nghे vậy, Đào Mộng Lâm cúi đầu đem ánh mắt di chuyển sang cuốn sách giáo khoa nằm trên bàn, không trả lời. Vì Dịch Kiệt thấy thế cũng không muốn nói thêm, đem chú ý trở lại sách giáo khoa.

“Kiệt ca, tôi mang tới phụ thủy được thích cậu thấy được không?”

Lam Hinh đột nhiên hét lớn từ trong phòng đi ra, tầm mắt Vì Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm đồng thời đều hướng về phía Lam Hinh vẫn còn mặc váy ngủ cùng đầu tóc rối tung.

“Có khách sao? A — đây không phải Đào lão sư sao?”

Lam Hinh nhìn một chút liền nhận ra Đào Mộng Lâm, Đào Mộng Lâm đành phải đối Lam Hinh cười cười lễ phép gật đầu. Theo ấn tượng của Đào Mộng Lâm, Lam Hinh trừ bỏ việc đối Hàn Vĩ đặc biệt tốt khi ở ngoài, những người khác đều coi như không lọt vào mắt, làm cho người ta cảm thấy được cô tùy hứng lại điều ngoa.

“Tôi là gia sư dạy Dịch Kiệt.” Đào Mộng Lâm giải thích nói.

“Gia sư?”

“Dịch Kiệt phải thi vào trường cao đẳng.”

“Thật sao?”

Lam Hinh đánh giá Vì Dịch Kiệt một hồi, cười cười đi vào phòng tắm.

“Cô ta vì sao lại ở chỗ này? Là Hàn Vĩ cho sao?” Lam Hinh vừa đi, Đào Mộng Lâm liền xoay người sang chỗ khác hỏi Vì Dịch Kiệt.

“Không phải, là... là tôi...”

“Là cậu cho?!”

“Cô, cô ấy nói như thế nào cũng là hôn thê của Hàn Vĩ, Hàn Vĩ cũng không có phản đối.”

Nghe vậy, Đào Mộng Lâm nghĩ muốn hỏi cái gì, thật lâu về sau mới mở miệng.

“Tôi đã sớm muốn hỏi cậu, cậu rốt cuộc là như thế nào với Hàn Vĩ? Cậu nói không thể nhận đồng tính, lại có thể cùng Hàn Vĩ làm, nếu nói cậu thích ‘thượng’ Hàn Vĩ, nhưng cậu đối với Hàn Vĩ tựa hồ không phải là để ý.”

“Anh hẳn là biết cùng Hàn Vĩ sống chung, có rất nhiều việc tôi đều là bắt đắc dĩ.” Trên mặt Vi Dịch Kiệt một chút cũng không có kiên nhẫn.

“Nếu...”

Đào Mộng Lâm đột nhiên hiểu được Vi Dịch Kiệt muốn nói cái gì, lại bị Lam Hinh từ trong phòng tắm đi ra đánh gãy.

“Tôi sẽ không quấy rầy, các người cứ tiếp tục a.”

Lam Hinh nhìn hai người đang nói vừa thấy cô đến thì ngưng bật, không khỏi mở miệng nhắc nhở, sau đó đi đến tủ lạnh.

“Tại sao lại có bánh kem?” Lam Hinh ngạc nhiên kêu lên.

“Hôm nay là sinh nhật Dịch Kiệt.” Đào Mộng Lâm nói.

“Hôm nay? Hôm nay không phải cũng là sinh nhật của Hạ Tử Kiệt sao?”

Lam Hinh nói xong ngạc nhiên nhìn về phía Vi Dịch Kiệt, đóng cửa tủ lạnh nhìn Vi Dịch Kiệt rồi đi qua luôn.

“Như thế nào lại trùng hợp như vậy? Chẳng những bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc mà ngay cả sinh nhật cũng cùng một ngày?”

“Hạ Tử Kiệt là ai?” Vi Dịch Kiệt trấn tĩnh hỏi lại.

Khuôn mặt cảm thấy hiếu kỳ Lam Hinh nhất thời có vẻ thất vọng.

“Tôi nghĩ anh vẫn là không nên biết Hạ Tử Kiệt là ai, nhưng, Đào lão sư anh nói phải không?” Lam Hinh liếc mắt nhìn Đào Mộng Lâm một cái.

“Đúng vậy.” Đào Mộng Lâm phản ứng lãnh đạm.

“Được lắm, tôi phải đi ra ngoài có chút việc, buổi tối trở về ba người chúng ta cùng nhau tổ chức một buổi tiệc đi!”

Lam Hình cười nói rồi đi vào phòng thay quần áo, lát sau bước ra cửa đi mất.

• • •

Buổi tối khi Lam Hình trở về, trên bàn cơm đã bày đầy một đồng thức ăn phong phú, đây là nhờ Đào Mộng Lâm dành cả buổi chiều mới làm được.

Tuy rằng ba người tổ hợp có chút kỳ quái, nhưng mà không khí trên bàn cơm phi thường hòa hợp. Tráng miệng sau bữa tối là bánh kem, ba người hợp lực thắp tất cả nến, sau đó bắt đầu hát bài Chúc mừng sinh nhật. Ánh sáng ấm áp – ánh nến chiếu vào khuôn mặt mọi người, làm cho không khí trở nên có chút phiến tình.

“Ước đi!” Lam Hình vui vẻ địa đề nghị.

“Đúng, Dịch Kiệt ước gì đi.” Đào Mộng Lâm cũng cười nói.

Vi Dịch Kiệt đứng trước bánh sinh nhật của mình có chút thất thần.

Ước? Cậu có nguyện vọng gì để ước đây?

“Vậy ước rằng cuối năm tôi thi được thuận lợi.”

Vi Dịch Kiệt nói mới nói ra liền bị hai người còn lại kháng nghị.

“Nguyện vọng nói ra sẽ không linh, một lần nữa đến một lần, một lần nữa đến một lần!”

Vi Dịch Kiệt đành phải một lần nữa tự hỏi một chút, sau đó yên lặng ở trong lòng ưng thuận ước rồi thổi tắt ngọn nến.

Khi ăn bánh kem, không biết là ai mở một lọ Hương Tân, vì thế ba người mà bắt đầu uống rượu, tất cả mọi người có men say lại bắt đầu ở phòng khách láo nháo. Khi đã quá mệt, tất cả đều tự ngã vào sofa cùng sàn nhà nằm ngủ luôn.

• • •

“Hàn Vĩ, hôm nay là sinh nhật của tôi, cậu không có gì muốn tặng cho tôi sao?”

Hạ Tử Kiệt ngồi ở trên đùi Hàn Vĩ, cầm một ly rượu ở trong tay lắc lư qua lại chậm rãi đứng lên. Hàn Vĩ đành phải lấy cái ly ở trong tay hắn, sau đó nâng lên mặt Hạ Tử Kiệt lên.

“Cậu muốn cái gì?”

“Tôi hôm đó không phải đã nói rồi sao? Chẳng lẽ cậu nhanh quên như vậy?”

Hàn Vĩ không trả lời, từ trong quần lấy ra một hộp làm từ vải nhung màu đỏ, mở ra liền thấy một chiếc nhẫn bạch kim sáng bóng được khắc tinh xảo ở trong.

“Ngay cả Lam Hình cậu cũng chưa từng tặng một món quà như vậy ha?”

Hạ Tử Kiệt cười đặc biệt vui vẻ, lấy chiếc nhẫn từ trong hộp tinh tế nhìn qua.

“Cậu đeo cho tôi đi.”

Hạ Tử Kiệt đem nhẫn đưa lại cho Hàn Vĩ, Hàn Vĩ tiếp nhận rồi đeo chiếc nhẫn đó vào ngón giữa của tay Hạ Tử Kiệt.

Hạ Tử Kiệt cười đưa tay đến trước mắt say mê thưởng thức, nhưng mà Hàn Vĩ một chút cũng không cảm thấy vui vẻ nổi.

• • •

Sáng ngày hôm sau, Hàn Vĩ trở lại chỗ ở, nhìn thấy cảnh Lam Hình ngủ ở trên sofa, mà Đào Mộng Lâm gối lên cánh tay của Vi Dịch Kiệt cùng cậu ngủ ở trên mặt đất.

Thấy cảnh Vi Dịch Kiệt nằm trong lòng Đào Mộng Lâm, trong lòng Hàn Vĩ đột nhiên có loại dự cảm bất hảo.

Hắn như thế nào lại quên mất Vi Dịch Kiệt cùng Hạ Tử Kiệt cơ hồ giống nhau như đúc, Đào Mộng Lâm lại thích Hạ Tử Kiệt, mà tính cách Vi Dịch Kiệt cũng rất tốt, rất khó nói Đào Mộng Lâm có thể hay không...

Càng nghĩ càng phần nộ, Hàn Vĩ đi tới chỗ hai người đang nằm, sau đó dùng chân đá lên thân mình Vi Dịch Kiệt.

“Đứng lên.”

Hàn Vĩ mang theo tức giận đánh thức cả hai người, bọn họ nhanh chóng tỉnh giấc. Nhưng Vi Dịch Kiệt

mới ngồi dậy liền cảm thấy cánh tay đau nhức, đầu cũng còn chút men say, may mà có Đào Mộng Lâm ở một bên đỡ cậu.

“Nơi này như thế nào lại trở nên loạn như vậy?” Hàn Vĩ không kiên nhẫn nhìn toàn bộ phòng khách hỗn độn, vẻ mặt bất mãn nhíu mày.

“Tối hôm qua chúng tôi có uống chút rượu, thật sự xin lỗi, chúng tôi sẽ dọn ngay.” Đào Mộng Lâm kéo cánh tay Vi Dịch Kiệt, tựa vào bên người cậu hướng Hàn Vĩ giải thích.

Hàn Vĩ nhìn thấy Đào Mộng Lâm cùng Vi Dịch Kiệt mơ hồ thân mật với nhau, trong lòng rất là khó chịu. Trước đây nhìn thấy Đào Mộng Lâm đi theo Hạ Tử Kiệt bên người, Hàn Vĩ cũng không sản sinh ra đổ kỵ với Đào Mộng Lâm mãnh liệt như bây giờ.

Có lẽ là bởi vì bên trong nội tâm Hàn Vĩ rất rõ ràng, Hạ Tử Kiệt là không có khả năng sinh tình cảm đối với Đào Mộng Lâm, mà Vi Dịch Kiệt cũng không phải là người hèn có thể nắm giữ.

Hàn Vĩ không muốn nhìn hai người ngồi thân mật trên mặt sàn nữa, quay mặt đi nhìn người còn lại đang ngủ say trên ghế sofa.

“Các người dọn nhanh lên.”

Hàn Vĩ nói xong đi tới chỗ Lam Hinh, sau đó bế thẳng cô đi vào phòng.

Đem Lam Hinh ôm thả lên giường, Hàn Vĩ cũng không đi ra ngoài, đóng cửa lại ngồi ở bên giường.

“Thật khó để anh chủ động ôm tôi a.”

Nghe thấy giọng nói của Lam Hinh, Hàn Vĩ quay đầu lại, lúc này Lam Hinh đã ngồi dậy.

Hàn Vĩ cười khẽ một tiếng.

“Cô đã sớm tỉnh đi?”

“Tôi còn trò gì hay hơn để làm đâu.”

“Thật có lỗi, làm cô thất vọng rồi. Tôi muốn hỏi cô, rốt cuộc còn muốn ở đây bao lâu?”

“ Bao lâu? Tôi tính ở lại nơi này như thường ở.” Lam Hinh cười nói với vẻ mặt như muốn nói rằng: ‘Anh có thể làm gì được tôi?’.

“Không, không can thiệp chuyện của nhau, mời cô nhanh rời đi.”

“Tôi không cứng rắn như anh a, tôi chỉ là mượn chỗ ở của anh thôi, anh có thể coi như tôi không tồn tại, các người muốn làm gì tôi cũng không nhìn thấy.”

“Đi! Cô rời đi ngay lập tức cho tôi!”

Hàn Vĩ đột nhiên bắt được cánh tay Lam Hình, Lam Hình ra sức giãy dụa đẩy hắn ra.

“Hàn Vĩ anh làm cái gì! Anh dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy!”

Lam Hình kêu lên, Hàn Vĩ nhanh chóng bịt kín của miệng cô, đem cô đè ở trên giường, hung hăng trừng mắt nhìn.

“Cô cho là những chuyện cô làm tôi không biết sao?”

Nghe vậy, Lam Hình thân mình chấn động, ánh mắt lóe ra.

“Chuyện gì? Anh muốn nói về chuyện gì a?”

“Chuyện cô đi phá thai tưởng có thể giấu được tôi?”

“Anh nói bậy bạ gì đó! Căn bản không có chuyện này!”

Lam Hình dùng sức đẩy Hàn Vĩ ra, nhưng hắn một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“Đơn của bệnh viện tôi cũng xem rồi! Cô đã làm gì rồi lại không dám nói ra? Tại sao không dám sinh đứa nhỏ ra?”

“Không có! Tôi không có! Tôi không làm gì cả!” Lam Hình liều mạng phủ nhận.

“Nói cho tôi biết, ai là cha đứa bé?” Hàn Vĩ căn bản không tin lời của cô.

“Không có! Không có đứa bé nào cả!”

“Nói! Nói mau... Có phải là tên... là Vi Dịch Kiệt hay không?”

Nhìn Hàn Vĩ cà lăm nói, Lam Hình tựa hồ hiểu ra cái gì, vì thế đột nhiên khóc lên.

“Đúng... chính là anh ta! Tôi vốn là tới tìm anh, nhưng mà anh không có ở đây, tối hôm đó thừa dịp tôi uống rượu anh ta liền... liền đối tôi... Tôi thật sự không muốn cũng không biết kia lần đó lại có... Tôi thật sự không muốn cho anh biết chuyện này. Anh biết không? Sau lần giải phẫu thân thể của tôi vẫn không được tốt, điều kiện của ký túc xá lại kém như vậy, tôi lại không có khả năng về nhà, anh thật sự muốn đuổi tôi đi sao? Sau đêm đó tôi cũng không để anh ta chạm vào tôi, anh phải tin tôi!”

Nghe vậy, Hàn Vĩ buông lỏng tay ra, rời khỏi giường bước ra khỏi phòng.

Lúc này Vi Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm còn đang ở trong phòng khách dọn dẹp, Hàn Vĩ cũng không nhiều lời, kéo Vi Dịch Kiệt đi ra ngoài.

“Đi, đi đâu? Cậu muốn đi đâu?”

Vừa rồi tiếng cãi nhau mơ hồ trong phòng Vi Dịch Kiệt cũng không phải không nghe thấy, hành động bất thành hình của Hàn Vĩ càng làm cho Vi Dịch Kiệt thêm bất an.

“Anh hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Cậu có thể buông tay hay không?”

Vi Dịch Kiệt nói xong ra sức vặn cổ tay của mình.

“Anh khi nào lại dám bắt đầu phản kháng tôi?”

Hàn Vĩ cường thế nói xong kéo cổ tay Vi Dịch Kiệt bước đi, hai người cứ như vậy đi qua khu dân cư, xuyên qua sân bóng rổ, qua mấy trường học rồi tới trung tâm sân thể dục.

Bởi vì đang là sáng sớm, sân thể dục có rất ít người, chỉ có vài người đến tập thể dục buổi sáng, sân thể dục càng thêm quạnh quẽ.

Hàn Vĩ kéo Vi Dịch Kiệt đi vào, sau đó đi vào sân.

Bởi vì Hàn Vĩ là người đang được giáo luyện trọng điểm, nên được cấp cho một chiếc chìa khóa, để hắn có thể tùy lúc đến đây tập luyện.

Đem Vi Dịch Kiệt kéo vào phòng thiết bị, Hàn Vĩ từ bên trong khóa cửa lại, cả phòng lập tức tối lại.

Hàn Vĩ bước tới gần Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt theo phản xạ có điều kiện bước lui về phía sau, cuối cùng bị hàn Vĩ đẩy ngã ở trên một khối nhuyễn điểm thượng.

“Anh thích Lam Hình sao?”

Hàn Vĩ đè nặng thân mình Vi Dịch Kiệt, không ngừng xé rách quần áo đơn bạc trên người cậu, Vi Dịch Kiệt chống cự một chút cũng không được.

“Tôi đang nói chuyện với anh! Phản kháng gì a! Anh cả ngày ở trước mặt tôi tỏ ra tính cách yếu đuối làm cái gì?”

Vi Dịch Kiệt chỉ cười lạnh một tiếng.

“Này không phải của yêu cầu của cậu sao?”

Nghe Vi Dịch Kiệt nói, trong đầu Hàn Vĩ nhất thời trống rỗng.

Cho tới nay đều là hắn dùng viên ngọc đó không ngừng uy hiếp Vi Dịch Kiệt, nhưng gần đây mỗi khi Vi Dịch Kiệt quá mức nghe lời lại làm trong lòng hắn cảm thấy khó chịu. Rất nhiều lần hắn muốn cậu không phải nghe lời hắn, mà là — mà là cái gì đây?

“Tách chân ra, mở lớn chút.”

Hàn Vĩ cởi quần Vi Dịch Kiệt ra không chút khách khí mà yêu cầu. Sau đó đột nhiên tay kéo Vi Dịch Kiệt để cậu tự nắm lấy hai mắt cá chân của mình mà mở rộng ra. Vật màu đỏ sậm liền hiện ra ngay trước mặt Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ ngồi ở giữa hai chân Vi Dịch Kiệt, cúi người đè ép ở trên thân người cậu, môi từ trên người Vi Dịch Kiệt không ngừng di chuyển, lưỡi hắn linh hoạt thỉnh thoảng lại liếm lộng đầu vú, đùa bỡn một lúc sau, nhũ hoa nho nhỏ liền trở nên mướt mà găng gượng cứng lên.

Tay Hàn Vĩ cũng vói vào miệng Vi Dịch Kiệt hấp thu nước bọt của cậu, trở mình giảo một trận lúc sau, Hàn Vĩ rút ngón tay ra khỏi miệng cậu để tiến vào bộ phận bí mật bên dưới. Nước bọt có trơn nhưng cũng không hiệu quả, ngón tay đi vào cũng không thuận lợi, nhưng Hàn Vĩ không giống lần trước thô bạo mà là kiên nhẫn làm khuếch trương. Tay kia của Hàn Vĩ cũng không có nhàn rỗi, cầm phân thân Vi Dịch Kiệt không ngừng cao thấp bộ lộng lên.

Dưới sự khuếch trương của Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt mặt huyết dần trở nên mềm mại, Hàn Vĩ lúc này mới đem chính mình phân thân đỉnh lên, tuy rằng không đủ trơn nhưng phân thân Hàn Vĩ ngay trước vẫn là thuận lợi tiến vào, chính là dùng đạo khô khốc ngăn trở cự vật tiến thêm một bước xâm nhập, Hàn Vĩ đành phải lấy tay lau theo dịch trắng chảy ra từ phân thân Vi Dịch Kiệt bôi trơn cho phân thân của mình, khi đã đủ trơn, Hàn Vĩ rốt cục thuận lợi toàn bộ tiến vào.

Tuy rằng Hàn Vĩ đã làm rất nhẹ nhàng, chính là Vi Dịch Kiệt vẫn là cảm thấy có chút đau. Khi Hàn Vĩ bắt đầu động trong cơ thể cậu, khoái cảm liền dần thay thế cho đau đớn. Bị thương, chuyện như vậy đối với Vi Dịch Kiệt mà nói đã muốn có chút chết lặng.

Vi Dịch Kiệt cho tới bây giờ cũng không phủ nhận rằng cậu cùng Hàn Vĩ làm chuyện ấy vẫn cảm thấy khoái cảm, chính là tâm đã chết lặng, tình ái cũng trừ bỏ khoái cảm ở ngoài thì cái gì cũng không có.

• • •

“Thiếu gia, sáng hôm nay có người gửi hoa hồng tới.”

Nữ phó cầm một bó hoa hồng kiểu diêm trình đến trước mặt Hạ Tử Kiệt, Hạ Tử Kiệt căn bản không muốn xem liếc mắt một cái, vung tay lên, bó hoa hồng từ trong lồng ngực cô gái rớt xuống, cánh hoa hồng đỏ chói rơi rụng lả tả trên mặt sàn.

Hạ Tử Kiệt nhìn bó hoa hồng đã bị phá hư trên đất, thân mình không khỏi run rẩy.

Hắn chán ghét hoa hồng, phi thường phi thường chán ghét.

“Ném! Tất cả đều ném cho tôi! Tôi đã nói không được đem hoa hồng đến trước mặt tôi!”

Hạ Tử Kiệt điên cuồng mà rít gào, sau đó cầm lấy bó hoa trên mặt đất xông ra ngoài. Bỗng một lực lớn ôm giữ lấy hắn từ sau lưng, làm cho hắn vô lực phản kháng.

“Đưa tôi.”

Hàn Vĩ nói xong đoạt lấy bó hoa từ trong tay Hạ Tử Kiệt, giao cho nữ phó ở bên cạnh, nữ phó nhận được liền nhanh chóng lui xuống.

“Kỳ thật hoa hồng rất được, không phải sao?”

Nghe vậy, Hạ Tử Kiệt giống nhận ra được gì đó khẩn trương quay đầu lại, dụi vào lồng ngực Hàn Vĩ.

“Không phải... Tôi, tôi... tôi còn cần thời gian, cho... nữa, tôi cần thời gian.” Hạ Tử Kiệt run rẩy thanh âm càng nói càng nhỏ giọng.

Tâm Hàn Vĩ lại dị thường bình thản.

“Cho dù cậu không quên được, tôi sẽ không cưỡng cầu cậu.”

“Cậu sẽ không vứt bỏ tôi chứ? Tôi sẽ ở mãi trong tim cậu chứ? Trong lòng cậu ai cũng xếp sau tôi phải không?”

Gần đây Hạ Tử Kiệt thường xuyên lặp lại câu hỏi như vậy, lúc mới bắt đầu Hàn Vĩ còn cảm thấy câu hỏi của hắn làm cho Hàn Vĩ không trả lời được, nhưng số lần hỏi càng ngày càng tăng, Hàn Vĩ mỗi lần như vậy chỉ cười trừ.

• • •

“Người cậu thích tên là Hạ Tử Kiệt phải không?”

Ngày nào đó, sau khi chấm dứt chuyện ấy, Vi Dịch Kiệt còn trần trụi thân mình ngồi ở trên đệm đột nhiên hỏi như vậy.

Hàn Vĩ không có ngạc nhiên cho lắm, chính là tâm Hàn Vĩ đã không còn giống khẩu khí kiên định như vậy của Vi Dịch Kiệt, sự xuất hiện của Vi Dịch Kiệt tựa hồ ở bất tri bất giác trung chậm rãi thay đổi rất nhiều chuyện.

“Anh để ý sao?”

Hàn Vĩ đi đến sau lưng Vi Dịch Kiệt.

“Không... Tôi chỉ là muốn hỏi cậu...”

“Anh không cần vọng tưởng tôi sẽ buông tha anh.”

Hàn Vĩ cắt ngang lời Vi Dịch Kiệt, hơn nữa khế liếm vành tai cậu, từng đợt tê dại run rẩy xẹt qua toàn thân, Vi Dịch Kiệt cắn môi nhắm mắt lại không thèm nói nữa.

Đột nhiên nhớ tới Vi Dịch Kiệt, làm cho hàn Vĩ có chút khó chịu nhíu mi, sau đó ôm thân thể Hạ Tử Kiệt dịu dàng ngồi xuống sofa. An trí tốt Hạ Tử Kiệt, Hàn Vĩ tính đi rót cho hắn một ly nước, nhìn qua nơi vừa bị ném hoa hồng đến, Hàn Vĩ đột nhiên phát hiện ra một tấm thiệp nhỏ.

Hàn Vĩ nhặt tấm thiệp kia lên mở ra, Hàn Vĩ liền biết được người tặng hoa là người nào.

• • •

Ngày đó ân ái ở phòng thiết bị xong, vì quần áo bị xé quá nhiều, Vi Dịch Kiệt căn bản không có cách nào khác đi ra khỏi phòng. Chính là Hàn Vĩ đột nhiên bỏ đi, đưa quần áo của mình cấp cho Vi Dịch Kiệt mặc, hắn mặc kệ thân trên vẫn trần trụi quay về chỗ ở.

Lúc quay về, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng một người cũng không có, chỉ còn Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ, hai người không nói gì đối diện nhau.

Sau đó, số lần Hàn Vĩ trở về thay đổi nhiều hơn. Lam Hình tuy rằng vẫn còn ở lại, nhưng tu dưỡng gần một tháng sau thân thể dần khôi phục, cô thường xuyên ra ngoài đến tận khuya mới trở về. Không lâu sau, Lam Hình lại bắt đầu mở miệng hướng Vi Dịch Kiệt đòi tiền.

Vi Dịch Kiệt vốn dễ mềm lòng, đem sinh hoạt phí của mình đưa hết cho Lam Hình, chính là theo Lam Hình xin tiền ngày càng nhiều, Vi Dịch Kiệt cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Cuối tuần, khi Vi Dịch Kiệt tỉnh lại trong phòng một người cũng không có.

Hàn Vĩ cùng Lam Hình cứ mỗi tối thứ năm đều tự trở về bốn gia, trong phòng trống không làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút tịch mịch, lúc này cậu chỉ có thể chờ mong buổi chiều Đào Mộng Lâm sẽ đến đây giúp cậu học bổ túc.

• • •

Hai giờ chiều, tiếng đập cửa đúng giờ vang lên, Vi Dịch Kiệt đi ra mở cửa, Đào Mộng Lâm lễ phép gật đầu chào rồi bước vào cửa.

“Hôm nay nghỉ một buổi nhé.”

Nghe Đào Mộng Lâm nói như vậy, Vi Dịch Kiệt có chút giật mình.

“Vì sao?”

“Tối nay tôi muốn tham gia một... tiệc rượu quan trọng.”

“Thật sao?” Vi Dịch Kiệt có chút hụt hẫng cười cười.

“Đi cùng tôi đi!”

Nghe Đào Mộng Lâm nói, Vi Dịch Kiệt ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn anh.

“Không, không được, tôi ở đây đọc sách là được rồi.”

“Tôi thật sự hy vọng cậu có thể đi cùng tôi, cho nên tôi mới chạy tới đây.”

Ngẫm lại, nếu chỉ là muốn nói buổi chiều không thể tới giúp cậu học thì Đào Mộng Lâm chỉ cần gọi điện thoại đến là được, không cần phải... tốn công hoảng hốt chạy tới đây một chuyến.

“Vì sao lại muốn tôi đi cùng?”

“Cậu không muốn gặp gia đình của mình sao?”

Nghe Đào Mộng Lâm nhắc tới vấn đề này, Vi Dịch Kiệt sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

“Không, không cần.”

Đào Mộng Lâm ép sát đi lên.

“Cậu thật sự không muốn gặp sao? Trước đây tôi chợt nghe nói cha cậu vì làm lụng vất vả quá độ mà ngã bệnh, gần đây thân thể mới có chút khôi phục, chẳng lẽ cậu không lo lắng sao?”

“Tôi...”

“Tôi không rõ lắm vì sao mà cậu nhất quyết không quay về Hạ gia, nhưng tôi vẫn biết kỳ thực lòng của cậu vẫn là nhớ thương bọn họ, đúng không?”

“...”

“Cho dù từ xa xa nhìn cũng được, chẳng lẽ cậu thật sự không muốn sao?”

Những lời này của Đào Mộng Lâm rốt cục đã động Vi Dịch Kiệt. Tới thành phố sống đã năm năm, cậu rõ ràng chỉ cần nghỉ một chút là ra biện pháp có thể nhìn thấy cha cùng em trai của mình, nhưng là cậu thủy chung tránh ở góc thành thị, không phải không muốn gặp, chỉ là...

15. Quyển 2 - Chương 5

Đã nhiều năm không mặc tây trang, nên bây giờ khi mặc vào làm cho Vi Dịch Kiệt cảm giác có chút không được tự nhiên. Cậu nhớ rõ lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng mặc tây trang đã cách đây mười mấy năm, khi đó chỉ mới là một cậu nhóc mười tuổi không hiểu chuyện.

Khi bước vào tiệc rượu của Hàn gia, bọn họ không có gặp phiền toái gì, bởi vì Trương Khoan đã theo yêu cầu của Đào Mộng Lâm mà trộm lấy một tấm thiệp mời cho cậu. Vi Dịch Kiệt xem qua nội dung của tấm thiệp, cậu chỉ nghĩ nói bữa tiệc này là tiệc đính hôn còn đúng hơn là tiệc rượu.

Đi vào tòa nhà lớn của Hàn gia, Vi Dịch Kiệt cảm thấy nơi này tựa hồ cậu đã từng đến.

“Nơi này chính là Hàn gia.”

Nghe Đào Mộng Lâm nói như vậy, Vi Dịch Kiệt mơ hồ suy nghĩ một ít chuyện về Hàn gia.

Cậu còn nhớ rõ Hàn gia có một đứa con trai bị bệnh tim bẩm sinh, người nhà Hàn gia tuy rằng vẫn luôn dùng hết sức lực địa để chữa bệnh cho đứa con trai này, nhưng bởi vì không thể tìm thấy trái tim khác thích hợp để thay thế nên không thể làm phẫu thuật.

“Tôi nhớ Hàn gia có người con trai độc nhất tên Hàn Du phải không?”

Nghe vậy, Đào Mộng Lâm lộ ra vẻ mặt khó coi cười cười lắc đầu.

“Hàn Du đã mất nhiều rồi, hiện tại trong nhà này chỉ còn người con trai thứ tên Hàn Vĩ.”

“Tôi... không biết Hàn gia còn có Hàn Vĩ.”

“Cậu không biết? Hàn Vĩ kỳ thật là con của chủ nhân Hàn gia với một người hầu, khi Hàn Du chưa chết thì Hàn Vĩ ở Hàn gia căn bản không có địa vị. Hiện tại Hàn Vĩ tuy rằng được được Hàn gia thừa nhận, nhưng là phải thông qua đính hôn với con gái Lam gia mới được thừa nhận.”

“Cho nên tối nay là hôn yến của bọn họ sao?”

“Đúng vậy, mấy năm nay ở ngoài mặt thì Hàn gia cùng Lam gia ở chung thật sự hòa thuận, nhưng bên trong lại là hai đối thủ cạnh tranh. Lam gia lão gia tử căn bản không muốn gả con gái mình cho Hàn Vĩ, chính là năm đó mẹ của Hàn Du lại nói chỉ khi Hàn Vĩ cưới Lam Hình mới có thể thừa nhận địa vị của Hàn Vĩ. Cậu có biết vì sao không?”

Vi Dịch Kiệt lắc lắc đầu, Đào Mộng Lâm tiếp tục nói: “Bởi vì mẹ của Hàn Du và vợ của Lam lão gia Lam Côn là hai chị em, cũng là dì của Lam Hình, hai người là có quan hệ huyết thống. Mà Hàn Vĩ tuy rằng là con ruột của Hàn lão gia, nhưng không có quan hệ huyết thống với mẹ của Hàn Du, mẹ của Hàn Du coi trọng con dâu có cùng huyết thống, cho nên bà yêu cầu Hàn Vĩ phải đính hôn với Lam Hình mới thừa nhận cậu ta. Vợ của Lam Côn cũng chính là chị của mẹ Hàn Du cũng thực tán thành hôn sự này, hơn nữa Lam Hình cũng có tình cảm với Hàn Vĩ, Lam Côn cho dù trong lòng không muốn cũng không phản đối. Lam Côn trong lòng rất rõ ràng rằng, con gái mình về sau khi gả cho Hàn Vĩ, thì Lam gia tương đương với bị Hàn gia gôm thâu (thâu tóm chẳng?). Lam Côn tăng cũng không cam tâm, muốn tìm người thừa kế cho Lam thị, chính là lại tìm không thấy một ai có thể so sánh với. Cho nên nói khách quan, Lam Côn vẫn là đang thương thức Hàn Vĩ.”

“Hàn Vĩ tuy rằng là xuất thân không phải từ quyền quý, nhưng như bây giờ cũng không phải cũng tài giỏi sao? Chỉ cần cậu ta cùng Lam Hình kết hôn, sự nghiệp Hàn gia cùng Lam gia sớm hay muộn đều là của

cậu ta.”

Đào Mộng Lâm thở dài muốn nói thêm gì đó, một cô gái đột nhiên đụng vào Đào Mộng Lâm, ly rượu trên tay Đào Mộng Lâm toàn bộ đổ hết lên váy dạ hội xinh đẹp của cô gái đó.

“Váy của tôi! Váy của tôi!” Nữ nhân cao giọng thét chói tai, thu hút chú ý của mọi người.

“Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Rõ ràng không phải lỗi của Đào Mộng Lâm, anh ta lại không ngừng giải thích, rồi lấy chiếc khăn tay đi đến bên người cô gái giúp cô lau chiếc váy.

“Không sao, là do lỗi tôi.” Đối mặt Đào Mộng Lâm khiêm tốn, cô gái cũng phóng thấp thái độ.

“Để tôi giúp cô chùi đi.”

“Cám ơn anh.”

Nói xong hai người liền cùng rời đi, Đào Mộng Lâm trước khi đi cũng không quên quay đầu lại, nói Vi Dịch Kiệt ở tại chỗ chờ anh ta trở về.

Còn mỗi Vi Dịch Kiệt lạc lõng cảm thấy có chút không được tự nhiên, vừa rồi cô gái kia thét lớn khiến cậu cảm thấy có nhiều ánh nhìn đặt lên người mình. Không quen bị người chú ý nên cậu thật sự rất muốn rời khỏi đại sảnh này, đang nghĩ như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy một bàn tay chạm vào thắt lưng.

“Hoa hồng lần trước tôi gửi cậu, cậu có thích không?”

Cho dù không quay đầu lại, Vi Dịch Kiệt cũng có thể cảm thấy người đứng ở sau lưng đang giữ thắt lưng cậu là nam nhân nguy hiểm.

“Như thế nào? Cậu không hài lòng sao?”

Nam nhân nói lớn rồi kéo Vi Dịch Kiệt ra đại sảnh, đi lên sân thượng không người, sau đó đem thân mình Vi Dịch Kiệt áp lên lan can. Cùng nam nhân mặt đối mặt, Vi Dịch Kiệt nhận ra mình không hề biết người này.

“Anh, anh là... ai?”

“Hử? Không biết tôi? Đêm kia cậu không phải ở dưới thân tôi kêu thật dưng cảm ư?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt không rõ một đêm mà nam nhân đó nhắc tới là đêm nào, chẳng lẽ... là lần ở ký túc xá nam?

“Một lần không thỏa mãn được tôi, cậu biết không, tôi hiện tại thậm chí phải chi cậu mỗi ngày nằm ở dưới thân tôi thoải mái mà rên rĩ.”

“Tôi, tôi không biết anh! buông!”

Không có khả năng, tuy rằng khuôn mặt mấy nam sinh vào đêm ấy trong trí nhớ Vi Dịch Kiệt đều mơ hồ, nhưng cậu vẫn có thể xác định được người trước mắt tuyệt đối không phải một trong số đó, cậu không biết người này.

“Hạ Tử Kiệt, cậu không cần giả vờ! Cậu nghĩ tôi dễ dàng bỏ qua cho cậu sao?”

Nghe người trước mắt nhắc tới cái tên “Hạ Tử Kiệt”, Vi Dịch Kiệt chỉ biết chính mình là bị nhận nhầm rồi. Nhưng cậu lại do dự mình nên nói ra điều đó hay không, cho dù cậu nói thì chưa chắc gì người đàn ông này sẽ tin cậu.

“Tôi không biết anh! Buông tay!”

Vi Dịch Kiệt không thêm suy tính nữa, cậu bắt đầu phản kháng lại. Người đàn ông này tuy rằng so với cậu cao lớn một chút, nhưng Vi Dịch Kiệt cũng không cảm thấy mình so với hắn ta yếu hơn. Vi Dịch Kiệt nắm lấy cổ tay của người đàn ông, hơi dùng chút lực liền đẩy được người đang sờ mó loạn trên người cậu xuống đất.

Không nghĩ tới Hạ Tử Kiệt lại có khí lực lớn như vậy, Nghiêm Mậu Thanh có chút bất ngờ, khi phục hồi lại tinh thần lại thì hắn đã bị “Hạ Tử Kiệt” trước mắt một quyền đánh té trên mặt đất.

“Mẹ nó! Hạ Tử Kiệt cậu dám đánh tôi?”

Nghiêm Mậu Thanh rống giận đứng dậy, nắm tay phải thành nắm đấm hướng đến Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt còn chưa kịp phản ứng, một đại chưởng đã chặn lại nắm đấm của Nghiêm Mậu Thanh.

“Nghiêm công tử, người này không phải Hạ Tử Kiệt, vừa rồi anh ta không biết nên đã thất lễ, tôi thay anh ta xin lỗi anh.”

Nghiêm Mậu Thanh ngẩng đầu liền thấy Hàn Vĩ đang giữ nắm tay hắn cung kính cúi đầu, nghe Hàn Vĩ nói làm Nghiêm Mậu Thanh không khỏi hướng Vi Dịch Kiệt nhìn nhìn, rõ ràng bộ dạng giống nhau như đúc, làm sao lại nhầm được?

Hàn Vĩ dùng tay kia thì chỉ hướng bên trong cánh cửa đại sảnh, Nghiêm Mậu Thanh nhìn theo hướng tay

chỉ, quả nhiên thấy Hạ Tử Kiệt, chính là cái kia nam nhân nhiễm một đầu hoàng phát.

“Hạ Tử Kiệt nhiễm hoàng phát anh không biết sao không?”

Nghiêm Mậu Thanh thu tay lại, nhìn nhìn trong đại sảnh hoàng phát nam nhân lại nhìn nhìn dựa vào ban công đích lan can tròng mắt hắc đích tóc đen nam nhân, cuối cùng hắc vẫn là vẻ mặt không cam lòng địa ly khai ban công.

Nghiêm Mậu Thanh vừa đi, Hàn Vĩ cũng kéo Vi Dịch Kiệt lại ôm vào lòng ngực.

“Ai cho anh tới nơi này?”

“Buông.”

Vi Dịch Kiệt giãy dụa đứng lên.

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng như vậy bị anh đẩy ra?”

Hàn Vĩ nói xong dùng hai tay gắt gao cầm cổ tay Vi Dịch Kiệt áp lên lan can, cúi xuống gần mặt của Vi Dịch Kiệt, hai mắt nhìn thẳng cậu.

“Nói, anh vì cái gì tới nơi này.”

Không thích cùng Hàn Vĩ đối diện, Vi Dịch Kiệt quay đầu đi.

“Không vì cái gì.”

“Nơi này không thích hợp với anh, anh hiểu không? Nhanh rời đi, lập tức rời đi!”

Không khỏi phân trần, Hàn Vĩ thật sự giữ chặt tay Vi Dịch Kiệt muốn kéo cậu đi.

“Tôi không đi!”

Vi Dịch Kiệt phản ứng nhanh chóng nắm lấy lan can bên cạnh, bộ dáng thề sống chết không đi theo.

“Anh có biết đêm nay đang tổ chức buổi tiệc gì không?” Hàn Vĩ nói chuyện không muốn quay đầu nhìn cậu.

“Tôi biết.”

“Chẳng lẽ anh muốn nhìn sao? Nhìn Lam Hình yêu dấu của anh...”

Hàn Vĩ rút cục quay đầu giận trừng mắt Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt lại vẻ mặt không quan tâm cười làm cho hắn không thể nói, tiếp tục đi xuống.

“Vì tôi tò mò, muốn biết người tên Hạ Tử Kiệt giống mình như thế nào.”

“Anh để ý sao?”

Hàn Vĩ lại gần sát Vi Dịch Kiệt.

“Không thêm để ý, chỉ là tôi thắc mắc.”

Vừa nói xong, Hàn Vĩ liền hôn lên cậu.

Vốn đang tháng sáu nên tối có chút nóng, hiện tại cậu lại đang mặc tây trang cùng một nam nhân gắt gao cùng dính lấy, rõ ràng là chuyện rất khó chịu. Nhưng chiếc lưới linh hoạt của nam nhân đã tham tiến vào trong miệng cậu đang không ngừng khiêu khích cậu, cùng cậu giao triền, cậu nhưng lại cảm thấy có chút thoải mái.

“Đứng ở đây chờ tôi trở lại, ngàn vạn lần không được đi loạn, khi tiệc chấm dứt tôi sẽ cùng anh trở về.”

Hàn Vĩ nói lại những lời này, Vi Dịch Kiệt còn đang thở phì phò. Hàn Vĩ thuận tay giúp cậu chỉnh lại tóc bị rối, sau đó ở in lại trên trái cậu một cái hôn.

“Ngoan ngoan chờ tôi.”

Nhìn xuống phía dưới, Vi Dịch Kiệt đánh giá đại sảnh là một nơi xa hoa.

Vốn đang là ở đều tự hàn huyền nói chuyện phiếm đích nam nhân các nữ nhân, nhìn đến một đôi cùng dắt chậm rãi theo thang lầu thượng đi xuống tới bích nhân đích thời điểm đều im lặng xuống dưới, chỉ chốc lát sau liền vang lên từng trận vỗ tay.

màu trắng đích áo bành tô mặc ở cao lớn cao ngất đích Hàn Vĩ trên người làm cho Hàn Vĩ có vẻ càng thêm thành thực, hắn đối nhân đích thái độ là khiêm tốn có lẽ lại sống nguội đích, có loại làm cho người ta không thể tới gần đích lạnh lùng cảm, đây là một Hàn Vĩ mà Vi Dịch Kiệt hoàn toàn không quen biết

Vô luận thế giới của Hàn Vĩ là như thế nào, Vi Dịch Kiệt rất rõ ràng mình chẳng qua chỉ là một người đứng ở bên rìa thế giới đó.

Vi Dịch Kiệt ở đâu? Vì sao chẳng thể tìm thấy cậu ấy?

Đào Mộng Lâm giúp cô gái kia xong quay lại thì chẳng thấy Vi Dịch Kiệt đâu, đến khi bữa tiệc bắt đầu, Đào Mộng Lâm vẫn thực không yên lòng.

“Anh gần đây cũng không tệ lắm nhỉ.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Đào Mộng Lâm ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Tử Kiệt nhuộm tóc một màu chói mắt.

Mặt Đào Mộng Lâm nháy mắt có chút cứng ngắc, anh ta cười cười khó coi gật đầu muốn rời đi, Hạ Tử Kiệt lại kéo lấy tay anh.

“Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Không có.” Đào Mộng Lâm đáp rất kiên quyết.

“Có phải anh đã có người khác để thay cho tôi?”

Nghe vậy, Đào Mộng Lâm phần nộ trừng mắt nhìn Hạ Tử Kiệt.

“Cậu có biết không? Cậu có biết người bên cạnh Hàn Vĩ chính là anh em song sinh Hạ Dịch Kiệt không của cậu không?”

Hạ Tử Kiệt rốt cục chủ động thả tay Đào Mộng Lâm ra.

“Hạ Dịch Kiệt nào? Cha tôi cũng chỉ có một đứa con là tôi.”

“Hàn Vĩ không biết, cậu nghĩ rằng tôi và cậu cũng không biết sao? Cậu như thế nào có thể đối với em trai mình như vậy?”

“Câm mồm! Đào Mộng Lâm, tôi không biết anh đang nói cái gì!”

“Tôi hôm nay dẫn cậu ấy đến đây, tôi tin rằng Hạ Dài Đình sẽ nhận cậu ấy!”

Hạ Tử Kiệt nghe vậy kích động nhìn về bốn phía.

“Tốt! Anh có bản lĩnh thì mang anh ta đến đây! Cha ta chỉ có mỗi đứa con là ta thôi!”

Hạ Tử Kiệt ra vẻ trấn tĩnh nhìn Đào Mộng Lâm, bỏ lại lời nói liền kích động rời đi.

Hạ Tử Kiệt đi quanh đại sảnh một vòng, xem xét cẩn thận tất cả mọi người một phen, hắn không thấy có ai trông giống hắn cả. Có lẽ Đào Mộng Lâm chỉ là muốn dọa hắn, Hạ Tử Kiệt tự trấn an mình nghĩ, trong lòng vẫn một trận phiền toái, hắn cảm thấy mình cần hít thở không khí.

Lén lút mở ra một cánh cửa, đi lên trên sân thượng, ở đây đã có một người đi đến trước, người kia vừa thấy đến hắn liền khẩn trương đứng lên, nương theo ánh trăng, Hạ Tử Kiệt tinh tường có thể thấy được người nọ hé ra khuôn mặt cơ hồ giống mình như đúc.

Bọn họ lẫn nhau đối diện, lại nói không ra một câu.

“Anh.”

Hạ Tử Kiệt kêu ra một tiếng “Anh” mà đã lâu mình không nói ra.

“Dịch... Tử Kiệt...”

Vi Dịch Kiệt muốn gọi Dịch Kiệt, nhưng như vậy nghe như là tự gọi chính mình, cuối cùng cậu vẫn gọi Tử Kiệt.

“Anh.”

Hạ Tử Kiệt kêu nhào vào lòng ngực Vi Dịch Kiệt rồi ôm lấy thân thể cậu, đây là lần đầu tiên sau mười hai năm kể từ lúc hai anh em họ được gặp nhau. Chính là mười hai năm này, hay thậm chí ngắn hơn đã muốn làm cho tình anh em của họ phai mờ.

“Anh, không phải anh nói sẽ không trở về nữa không? Anh không phải nói vĩnh viễn sẽ không đã trở lại sao?”

Vi Dịch Kiệt không thể tưởng được đệ đệ tối nghĩ muốn đổi lời cậu nói, đúng là như vậy trách cứ.

“Anh, anh... chỉ là... chỉ là... muốn nhìn cha một chút.” Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy rất khó nói, nói cũng không được thuận lợi.

“Cha còn khoẻ lắm, có em ở bên cha, cha không có chuyện gì cả.”

“Chỉ là... là... Anh nghe nói cha tiền đoạn thời gian...”

“Cha thời gian này quả thật thân thể có chút không khỏe, cho nên hôm nay cũng không tới, nếu để cho cha thấy anh ông ấy nhất định sẽ mất hứng.”

Vi Dịch Kiệt trầm mặc không nói.

“Anh, anh vì cái gì đến đây? Có phải không đủ tiền? Em có thể cho anh một chút tiền, anh cầm rồi nhanh rời khỏi đây. Anh nhớ chăm sóc mẹ thật tốt, mà hiện tại mẹ có khỏe không?” Hạ Tử Kiệt khẩn trương cầm lấy cánh tay Vi Dịch Kiệt, nhìn mặt cậu.

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt khổ sở lắc đầu.

“Mẹ đã chết.”

Hạ Tử Kiệt cả kinh buông ra Vi Dịch Kiệt, thân mình về phía sau lui lại mấy bước.

“Còn người đàn ông kia...”

“Cũng đã mất.”

“Cho nên anh mới đến đây để tìm cha sao?”

“Không, không phải!” Vi Dịch Kiệt vội vàng phủ nhận.

“Vậy anh vì sao lại trở về?”

“Anh... trở về vì..., một hai năm trở về thăm thôi.”

Hạ Tử Kiệt đột nhiên ôm lấy thân mình Vi Dịch Kiệt khóc lên.

“Anh, em cũng rất muốn giúp anh. Chính là lần anh tới đòi tiền cha, đến bây giờ nhớ tới ông vẫn sinh khí, ông ấy thậm chí còn không cho em nhắc đến anh.”

Vi Dịch Kiệt thân thủ sờ sờ đầu em trai mình.

“Lần đó, anh đã nói khi cầm số tiền đó thì sẽ không còn là người nhà họ Hạ nữa.”

• • •

Ngồi ở trong xe Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt có vẻ thực không có tinh thần.

theo Hàn Vĩ tái kiến hân địch thời điểm, Hàn Vĩ liền cảm nhận được Vi Dịch Kiệt tựa hồ rất không vui vẻ. tuy rằng rất muốn hỏi hân vì cái gì không vui, khả Hàn Vĩ chung quy là không có hỏi nói ra, trong lòng lung tung đoán đích kết quả, ước chừng chính là Vi Dịch Kiệt bởi vì thấy được hân cùng lam hình đính hôn mà không vui.

xe chạy đến trường học chỗ ở đích dưới lầu, Hàn Vĩ ngừng xe, Vi Dịch Kiệt lại vẫn là vẫn không nhúc nhích.

“Tới rồi.” Hàn Vĩ không khỏi ra tiếng nhắc nhở.

Vi Dịch Kiệt mới hồi phục tinh thần lại xoay người đi mở cửa xe, khả mở nửa ngày cũng không mở ra, vì thế Hàn Vĩ theo sau lưng ủng ở hân đích thân mình.

“Anh tại sao lại trông không yên lòng như vậy?”

“Không, không có gì.”

Vi Dịch Kiệt kích động phủ nhận, sau đó giật mình muốn thoát khỏi cái ôm của Hàn Vĩ.

“Anh chắc chắn có chuyện gì đó, rốt cuộc làm sao vậy?”

Hàn Vĩ ôm lấy cơ thể Vi Dịch Kiệt, để cậu đối mặt với mình.

“Nói.” Hàn Vĩ khẩu khí cường ngạnh.

Vi Dịch Kiệt cúi đầu lắc lắc.

“Đám cưới của tôi và Lam Hình thật sự khiến anh đả kích như vậy?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt mới phát giác biểu hiện của mình làm cho Hàn Vĩ hiểu lầm, cậu cuống quýt muốn biện giải, nhưng khi mở miệng cũng chỉ là mấy móc lặp đi lặp lại “Không phải, không phải.”

“Vậy rốt cuộc là gì? Anh nói a, nói cho tôi biết, tôi nghĩ biết anh suy nghĩ cái gì, tôi thật sự hiểu anh đấy.”

Hàn Vĩ loạng choạng sờ thân người Vi Dịch Kiệt, dùng một loại hắc chưa từng có gặp qua đích còn thật sự đích ánh mắt theo dõi hắc xem. đương Vi Dịch Kiệt chống lại hắc đích ánh mắt đích thời điểm, tựa hồ đã bị nào đó hấp dẫn.

“Tôi... muốn về nhà.”

Nghe vậy, mặt Hàn Vĩ bỗng chốc đen như dát nôi.

“Không được, anh không cần vọng tưởng.”

Kỳ thật Hàn Vĩ căn bản không biết lời nói của Vi Dịch Kiệt lại có hàm nghĩa. Đó là lời nói phát ra từ chính sự thật tàn khốc luôn làm đau đớn đến tận đáy lòng của Vi Dịch Kiệt, nước mắt bỗng trào ra từ khóe mắt cậu.

Khi Hàn Vĩ nhìn thấy nước mắt trong hốc mắt Vi Dịch Kiệt có chút luống cuống tay chân, không nghĩ nhiều liền ôm lấy thân mình Vi Dịch Kiệt. Nhưng mà lúc này lại có gì đó khác trước, Vi Dịch Kiệt thể nhưng chủ động ôm lấy Hàn Vĩ.

“Anh làm sao lại chủ động như vậy?”

Hàn Vĩ nói xong, tay kéo áo sơ mi của Vi Dịch Kiệt kéo ra khỏi quần, sau đó trực tiếp vói vào trong thân thể cậu vuốt ve.

Tuy rằng trong xe mở điều hòa nên hơi lạnh, nhưng thân nhiệt hai người lại không ngừng nhanh chóng tăng lên.

Vi Dịch Kiệt chẳng những không chống cự lại còn chủ động ôm lấy cổ hắc, Hàn Vĩ vui vẻ hôn cậu, tay cũng rút ra khỏi quần của Vi Dịch Kiệt, hắc chậm rãi cởi bỏ tây trang, sau đó tháo cà vạt rồi cởi từng nút áo của Vi Dịch Kiệt.

Khi toàn bộ nút áo sơ mi bị cởi ra, Hàn Vĩ đem áo kéo sang hai bên để lộ ra bắp vai, buông ra cà vạt còn cong vẹo khoát lên cổ cậu, buộc chặt lấy thân mình cậu, làm hiện lên thân thể cường tráng cùng đường cong quyến rũ, trên da thịt trắng nõn điểm lên chấm đỏ bừng đặc biệt bắt mắt, Vi Dịch Kiệt như vậy thoạt nhìn hết sức gợi cảm và tràn ngập lực hấp dẫn.

Hàn Vĩ cúi xuống thân mình ngậm lấy một bên ngực, dùng răng nanh cùng lưỡi thay phiên liếm lộng. Một tay Hàn Vĩ chậm rãi vuốt ve từ xương quai xanh của Vi Dịch Kiệt xuống phía dưới, đầu tiên là xoa bóp một đầu ngực, tiếp theo đi xuống vùng bụng bằng phẳng, cuối cùng dừng lại ở trên quần của Vi Dịch Kiệt.

Chỉ nghe thanh âm kim loại va chạm, thắt lưng Vi Dịch Kiệt trên hông đã bị Hàn Vĩ tháo ra, không lâu sau dây khoá quần cũng bị kéo xuống, cho đến khi cả quần trong cũng bị cởi ra, Vi Dịch Kiệt mới cảm thấy thẹn thùng dường như muốn che phần giữa hai chân mình. Thấy vậy Hàn Vĩ nhanh chóng kéo tay cậu ra,

sau đó từ phía đuôi trong vuốt ve lên.

“Ngồi lên.”

Bên trong xe nhỏ hẹp, yêu cầu của Hàn Vĩ như vậy Vi Dịch Kiệt cũng không thỏa hiệp muốn đứng dậy, sau đó cảm thấy thẹn thùng nên ngồi luôn ở trên đùi Hàn Vĩ.

Giày không biết từ khi nào đã bị tháo ra, trên chân Vi Dịch Kiệt chỉ còn một đôi tất màu đen, cặp đùi trắng nõn lộ ra không thiếu một cái gì, Hàn Vĩ hưởng thụ dùng hai tay qua lại vuốt ve chân Vi Dịch Kiệt, cuối cùng tay hắn dừng lại ở cái mông rắn chắc của Vi Dịch Kiệt xoa bóp.

Cho dù dục hỏa đã sớm khó nhịn, Hàn Vĩ vẫn không quên lấy tay khuếch trương bên trong Vi Dịch Kiệt, cho đến khi huyết khẩu trở nên mềm mại Hàn Vĩ mới đẩy phân thân mình đi vào.

Dùng đạo nóng bức gắt gao bao lấy côn thịt thô to, âm hành ra vào không ngừng nhanh hơn, dùng đạo cũng như có ý thức phun ra nuốt vào. Đến khi Vi Dịch Kiệt nhịn không được trước kích thích phun ra bạch dịch nóng rực, sau huyết cũng có ý thức co rút lại, Hàn Vĩ phân thân cũng phóng ra.

Bắn ra, Vi Dịch Kiệt hư nhược dựa vào người Hàn Vĩ, hai người không ngừng thở dốc. Mà lúc này bên cạnh xe đột nhiên có hai người đi qua, Vi Dịch Kiệt sợ tới mức muốn thoát ra khỏi người của Hàn Vĩ, lại phát hiện phân thân của Hàn Vĩ còn ở trong cơ thể cậu chưa rút ra.

“Không sao, bọn họ không nhìn thấy đâu.” Hàn Vĩ ngăn Vi Dịch Kiệt lại.

Quả nhiên kia người kia đi qua xe cũng không ai chú ý trong xe có người.

Vi Dịch Kiệt thở dài nhẹ nhõm, muốn leo xuống người Hàn Vĩ, lại bị Hàn Vĩ gắt gao ôm lấy.

Tay Vi Dịch Kiệt bởi vì muốn đẩy Hàn Vĩ ra không cẩn thận đụng phải bạch dịch cậu bắn lên người Hàn Vĩ, cậu nâng cánh tay lên muốn nhìn xem mình bị dính cái gì, khi cậu nhận ra lại cảm thấy thẹn không biết nên.

Ngay khi Vi Dịch Kiệt còn chưa kịp phản ứng được, Hàn Vĩ đột nhiên nắm lấy bàn tay dính bạch dịch của cậu sau đó đưa vào miệng. Khi Vi Dịch Kiệt rút tay lại thì trên ngón tay chỉ còn lưu lại nướn bọt của Hàn Vĩ.

“Cậu...” Vi Dịch Kiệt nhìn Hàn Vĩ nửa ngày mà nói không nên lời.

“Bởi vì đó là của anh.”

16. Quyển 2 - Chương 6

Trong ánh mắt Hàn Vĩ có chút ý cười, Vi Dịch Kiệt cảm thấy thẹn thùng cúi đầu.

“Cái thai của Lam Hình không phải của anh phải không?”

Hàn Vĩ nâng cằm Vi Dịch Kiệt lên đối diện cùng hắn, Vi Dịch Kiệt lại nhanh chóng cầm tay hắn kéo ra... Không nói lời nào.

“Anh biết không? Nếu đứa nhỏ kia thật là của anh, căn bản không cần phải bỏ, tôi kỳ thật muốn nuôi con của anh.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt rốt cục mới dám nhìn trực tiếp Hàn Vĩ.

“Cậu điên rồi sao?”

Vi Dịch Kiệt cảm nắm lấy cổ áo Hàn Vĩ rồi nhìn thẳng vào hắn, trong ánh mắt Hàn Vĩ có chút gì đó khiến cho cậu không thể hiểu được.

“Đúng vậy, tôi điên rồi. Tôi gần đây suy nghĩ nếu đứa nhỏ là của anh, tôi nhất định không cho Lam Hình đi phá thai, tôi sẽ giúp anh nuôi lớn đứa nhỏ này.”

“Vì cái gì? Vì cái gì?” Vi Dịch Kiệt thật muốn lấy khai hàn vĩ đích đầu óc xem hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Không vì cái gì, tôi chỉ là muốn vậy.”

Về mặt Hàn Vĩ tuyệt đối không giống đùa giỡn, Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

“Không phải của tôi, tôi không có gì với Lam Hình cả.”

“Vậy anh có thích cô ta không?”

Hàn Vĩ nhìn cậu, Vi Dịch Kiệt do dự một hồi lâu mới rốt cục mới mở miệng.

“Đều là chuyện của quá khứ, không cần nhắc lại.”

Hàn Vĩ vừa lòng nở nụ cười, sau đó dùng lực hôn lên môi Vi Dịch Kiệt.

Sau khi cùng mẹ đến nông thôn, Vi Dịch Kiệt mới phát hiện mẹ cậu kỳ thật từ lúc cùng cha ly hôn đã mắc bệnh, mà chính là loại này bệnh khiến cho mẹ cậu quyết định ly hôn với cha – người mà bà vẫn rất yêu, chuyển đến nông thôn.

Bệnh của bà bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác, hơn nữa rất đột ngột, lúc phát bệnh bà đột nhiên ngã xuống đất, hai mắt đăm đăm, toàn thân run rẩy co rút, có khi thậm chí sùi bọt mép, sau này Vi Dịch Kiệt mới biết đó là bệnh động kinh.

Bởi vì bệnh có thể phát tác bất cứ khi nào, nên bình thường mẹ cậu không hay đi ra ngoài, nhưng mà cho dù ở trong nhà, bà cũng sẽ thường xuyên vì động kinh phát tác mà bị thương. Còn bình thường dù cho không phát bệnh, bà cũng thường xuyên cảm thấy đau đầu, bởi vì thôn trấn ở rất xa, nên việc lên thị trấn ở trên để khám bệnh cũng là một việc rất khó khăn, và quan trọng là họ không có đủ tiền để đi bệnh viện.

May mà người mẹ cậu tái giá là một người đàn ông thành thật chất phát, tuy rằng biết bệnh của bà nhưng vẫn cố gắng chăm sóc bà thật tốt, đối với đứa Vi Dịch Kiệt dù không phải con ruột nhưng vẫn đối xử rất tốt.

Ở nông thôn một thời gian Vi Dịch Kiệt mới biết được đệ đệ vì sao đột nhiên ngàn dặm xa xôi bỏ đi tìm cậu, vì sao không muốn sống ở nông thôn, khi cậu thay thế cho em ấy mới hiểu được.

Tuy rằng cuộc sống nghèo khó túng quẫn chút, nhưng người trong gia đình lại thân cận mà hài hòa, quan trọng là nếu không đến pử cùng mẹ thì có thể cậu đã oán hận mẹ cả đời, cậu biết cha là yêu mẹ như thế nào, bởi vì chuyện ly hôn đã khiến cha cậu gặp nhiều đả kích. Ngay cả cậu trong quá khứ cũng không biết mẹ cũng là vì yêu cha, không muốn làm cho cha mất mặt vì mình, không muốn liên lụy cuộc sống của cha, cho nên cậu cái gì cũng không nói cho cha biết, một mình mang danh phản bội yên lặng rời đi.

Trong một kỳ nghỉ hè, mẹ cậu bởi vì phát bệnh mà té vỡ đầu đổ máu không ngừng, người nhà nhần tâm rất cục đưa mẹ đến bệnh viện trấn trên. Lần này bệnh viện chẩn đoán bệnh của mẹ cậu đã đến giai đoạn cuối.

Thầy thuốc nói tuy rằng nham tế bào đã bắt đầu khuếch tán, nhưng phẫu thuật thì mẹ cậu sẽ kéo dài thêm được vài năm. Cả nhà đương nhiên đều hy vọng có thể phẫu thuật cho mẹ, nhưng tiền chữa trị lại quá cao.

Vì thế Vi Dịch Kiệt quyết định lên thành tìm cha cậu, ngay từ đầu cha nuôi cùng tỷ tỷ đều là không chịu, nhưng vì nhìn thấy bệnh tình của mẹ dần nặng thêm, thời gian phát tác động kinh ngày càng thường xuyên, thời điểm không phát bệnh không hôn mê bất tỉnh thì cũng đau đầu phải tiêm thuốc an thần.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể đồng ý đề nghị của Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt căn bản không đủ sức sắp xếp đủ hành lý, dựa vào trí nhớ tìm được Hạ gia.

Bởi vì cậu cùng đệ đệ giống nhau như đúc, nên rất thuận lợi đi vào Hạ gia gặp được cha.

Khi nhìn thấy cây cha rất là kích động, ba năm không thấy con mình, lại trở nên lại đen vừa gầy, cha cậu đau lòng không nói nên lời. Muốn hỏi cậu có sống được không, ở nông thôn có phải khổ sở lắm không, lại kích động không nói thành lời.

Đối với sự quan tâm của cha, Vi Dịch Kiệt cảm thấy rất cao hứng, cậu bất giác kể cho cha cậu nghe rất nhiều chuyện ở nông thôn, còn chuyện mượn tiền cậu lại chậm chạp không thể mở lời.

Cuối cùng, cha cho cậu ở lại Hạ gia, nhưng cậu vẫn chưa đề cập đến chuyện tiền nong. Phòng cậu từng là phòng của đệ đệ, đêm đó đệ đệ biết được cậu đến cũng cao hứng chạy vào phòng cùng cậu nói chuyện phiếm, cách biệt lâu ngày mới gặp lại, hai người vui vẻ hàn huyên rất nhiều, cậu cũng hướng nói cho đệ đệ biết mục đích của mình.

”Em biết cha bình thường để tiền đâu.” đệ đệ nói với cậu như vậy.

”Không cần, anh không thể trộm tiền của cha.”

”Chẳng lẽ anh không muốn mẹ chữa bệnh sao? Không có tiền chữa bệnh mẹ sẽ không chịu nổi nữa.”

Vi Dịch Kiệt suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là kiên định lắc lắc đầu.

“Mẹ chữa bệnh cần nhiều tiền như vậy, em nói thế nào với cha? Mẹ nếu biết em nói cho cha bệnh của bà thì chắc chắn sẽ không chữa bệnh tiếp, em sẽ nói sao với cha là em cần số tiền lớn như vậy? Cha như thế nào có thể cho em nhiều tiền như vậy được?”

“Không được, cho dù cha không muốn cho anh cũng không muốn trộm.”

”Vậy anh tới nơi này không phải vô ích hay sao? Bệnh của mẹ cũng tự hết được à?”

Cuối cùng Vi Dịch Kiệt vẫn là không chịu ý định trộm tiền của đệ đệ, nhưng mỗi lần Vi Dịch Kiệt nhìn thấy cha lại không biết nên nói như thế nào. Mắt thấy đã băng đi một thời gian, bệnh của mẹ cũng không đỡ được nữa, cậu vô luận như thế nào đều phải lấy tiền về cho mẹ chữa bệnh.

Bất đắc dĩ, Vi Dịch Kiệt đành phải đáp ứng ý tưởng của đệ đệ.

Ban ngày thừa dịp cha đi làm thời điểm, Vi Dịch Kiệt cùng đệ đệ vào thư phòng của cha. Thư phòng có mấy bức tranh chữ trương thanh đại, lật tranh lên đằng sau còn có tủ sắt bí mật.

Đệ đệ cầm một cái thanh sắt giống kim chúc vật cắm vào ổ khoá xoay một hồi, chỉ nghe cách cách một tiếng tủ sắt liền mở.

Tủ sắt có mấy sổ tiết kiệm, còn có không ít tiền mặt châu báu.

Vi Dịch Kiệt còn không kịp phản ứng, đệ đệ đã lấy hết những gì quý giá bỏ vào hành lí của cậu, một lúc sau đóng cửa tủ sắt sửa sang lại một chút đệ đệ liền kéo cậu về phòng.

“Anh, anh cầm tiền này nhanh rồi đi đi, vé xe em đã tìm người giúp anh, cho dù cha trở về phát hiện cũng tìm không thấy anh.”

Đệ đệ nói xong khẩn trương giúp cậu thu thập đồ đạc, xong xuôi, đệ đệ đem một cái bao lớn giao cho Vi Dịch Kiệt đeo lên lưng, sau đó giúp cậu đi ra ngoài. Khi đi ngang qua phòng khách dưới lầu, đệ đệ đột nhiên nói muốn đi vệ sinh vì thế để Vi Dịch Kiệt ở lại.

Chỉ chốc lát, cha lại đột nhiên trở về. Cha vẽ mặt kinh ngạc nhìn thấy Vi Dịch Kiệt vác một bao lớn trên lưng nhìn như muốn rời đi.

“Dịch Kiệt, con phải đi sao?”

Đối mặt với cha thân thiết hỏi, Vi Dịch Kiệt có chút chột dạ không nâng nổi đầu dậy, cậu yên lặng gật đầu.

Cha nhất thời đau lòng đưa con, từ áo khoác lấy ra xấp tiền hơn mười trương trăm nguyên tiền giá trị lớn đều nhét vào trong tay cậu.

“Chút tiền này con cầm, trên đường trở về phải cẩn thận một chút.”

Cha nói làm cho Vi Dịch Kiệt lại chột dạ, trong tay cầm tiền gật đầu.

“Để mua vé xe lửa đó. Đi thôi, cha dẫn con ra nhà ga.”

Cha vỗ vỗ bờ vai của cậu, sau đó kéo tay đưa con đi ra ngoài, nhưng vừa mới đi vài bước thì nghe vài loạt xoạt, nguyên lai là ba lô trên lưng Vi Dịch Kiệt bị rách, đồ bên trong đều rớt ra.

Tiền cùng châu báu rớt một chỗ, cha kinh ngạc nhìn thấy một xấp tiền không ngừng rớt từ ba lô Vi Dịch Kiệt.

“Chuyện này là sao?” Cha trở nên nghiêm mặt, khẩu khí tràn ngập trách cứ.

Vi Dịch Kiệt cảm giác như muốn khóc, vì thế cậu cắn chặt răng.

“Là do con lấy.”

Nghe vậy, cha cậu không nghĩ nhiều tiến lên liền tát Vi Dịch Kiệt hai cái tát.

“Con lấy nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

Vi Dịch Kiệt trong lòng hò hét nếu vì mẩu thân chữa bệnh, chính là ngoài miệng lại hoàn toàn đáp không được.

“Con thật sự cần tiền thì cứ nói với ta, con là con ta chẳng lẽ ta sẽ không cho con sao? Cố tình lấy trộm tiền, ta, ta không có loại con này!”

Cha phần nộ nói xong một phen đẩy Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt không đứng vững lui về phía sau vài bước, đứng vững xong Vi Dịch Kiệt do dự một chút mới đi tiến lên kéo tay áo cha cậu.

“Cha, thực xin lỗi.”

“Tránh ra! Mày cần tiền hết thấy đem đi đi, lấy đi số tiền đó thì ta sẽ coi Hạ gia không có đứa con như mày!”

Cha lại đẩy cậu ra, lần này cậu không đứng được ngã ngồi trên mặt đất, bên người rơi ra một ít tiền.

”Dịch Kiệt, anh không sao chứ?”

Lúc này đệ đệ đã trở lại, nhìn cậu bị cha đẩy xuống mặt đất liền chạy đến đỡ lấy cánh tay cậu.

Vi Dịch Kiệt lắc lắc đầu, đẩy đệ đệ ra, bắt đầu cúi xuống nhặt tiền rơi dưới đất.

“Dịch Kiệt, anh đừng lấy.”

Đệ đệ tiến lên ngăn cản Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt kéo tay của đệ đệ.

“Anh cầm số tiền này sẽ không còn là người Hạ gia, Hạ gia không có đứa con hư như anh.”

Cuối cùng, Vi Dịch Kiệt đem tiền mang về nông thôn, mẹ cậu giải phẫu tuy rằng thuận lợi, nhưng bà vẫn chỉ sống được một năm rồi qua đời.

Vào tháng 7, Hàn Vĩ bắt đầu nghỉ hè.

Bởi vì chiều nào giờ Ngọ đều phải đúng giờ đi tham gia huấn luyện, Hàn Vĩ phải ở lại trong trường học,

còn Lam Hình thì quay về nhà, Đào Mộng Lâm vì đã nghỉ hè nên có nhiều thời gian rảnh, nhưng vì bị Hàn Vĩ hạn chế chỉ có buổi chiều trong khoảng thời gian này mới có thể tới dạy học cho Vi Dịch Kiệt. Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ sống tựa hồ lại khôi phục như ngày xưa.

Hôm nay, sau buổi huấn luyện, Hàn Vĩ trở về chỗ ở, vừa vào cửa nhìn thấy Vi Dịch Kiệt đem một xấp tài liệu cùng sách giáo khoa đóng gói như muốn đem bỏ.

”Anh muốn làm gì?”

Hàn Vĩ chạy nhanh tới ngăn cậu lại.

“Tôi cùng Đào lão sư đã thương lượng, tôi không muốn đi thi nữa.”

Hàn Vĩ có chút không thể tin được, Vi Dịch Kiệt đã rất cố gắng cố gắng trong thời gian qua, vậy mà kỳ thi đã cận kề lại muốn bỏ?

“Còn tôi? Anh còn chưa thương lượng với tôi.”

“Chuyện này không liên quan đến cậu.”

Vi Dịch Kiệt giẫy tay Hàn Vĩ ra, tiếp tục nhặt tài liệu rớt dưới đất lên, Hàn Vĩ trong lòng nhất thời một trận phẫn nộ, bước nhanh tới nắm lấy tay Vi Dịch Kiệt sau đó hung hăng đá một cước chông tài liệu Vi Dịch Kiệt vừa xấp.

“Cái gì mà không liên quan đến tôi? Chuyện của anh đều là của tôi!”

Hàn Vĩ ngồi xổm xuống ôm lấy Vi Dịch Kiệt thân mình, sau đó dùng tay giữ lấy cằm cậu làm cho cậu phải nhìn hắn.

“Anh không phải vẫn thực dụng công hay sao? cũng đã báo danh, vì cái gì lại đột nhiên từ bỏ?”

”Mấy thứ này với tôi mà nói thật sự quá khó, tôi như vậy như thế nào cố gắng cũng học không hiểu.”

“Nói dối! Anh rõ ràng đã nắm rõ rất nhiều nội dung, anh rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Tôi không học! Tôi thật sự không muốn học lại!”

Vi Dịch Kiệt cố gắng giẫy dựa khỏi cái ôm của Hàn Vĩ, nhưng thể lực Hàn Vĩ cùng thể trạng đều so với cậu tốt hơn nhiều.

“Anh không phải muốn học đại học sao? Anh không phải nói học đại học là ước mơ của anh sao? Anh đã thực cố gắng, học được cũng tốt lắm a, vì cái gì lại buông bỏ?”

Hàn Vĩ loạng choạng thân mình Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt lại không động đậy.

“Tôi sau này muốn về quê, học đại học có ích gì?”

“Vậy không cần trở về, ở lại không tốt sao?”

“Không... tôi không muốn ở lại chỗ này.”

”Tại sao?”

“Tóm lại tôi chính là không muốn ở lại chỗ này.”

”Được rồi, nếu anh phải đi, khối ngọc kia anh vĩnh viễn đừng mong lấy lại.”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt rất cục phản ứng.

“Cậu không phải nói tốt nghiệp liền trả tôi sao? Cậu không phải phải cùng Lam Hình kết hôn sao?”

“Tôi hiện tại đổi ý không được sao?”

“Đê tiện!”

Vi Dịch Kiệt nâng tay hướng vào mặt Hàn Vĩ, Hàn Vĩ tay mắt lạnh lẽo bắt được tay cậu sau đó đem cậu đặt ở trên mặt đất.

“Tôi chính là loại người đê tiện đáng ghét, chẳng lẽ anh còn không hiểu sao?”

“Cậu cậu trả lại cho tôi đi... tôi van cầu cậu...”

Vi Dịch Kiệt nói xong đột nhiên ôm Hàn Vĩ, cúi xuống cổ hẩn.

“Không phải chỉ là một khối ngọc sao? Anh vì sao lại coi trọng nó tới vậy?”

“Nó với tôi mà nói thật sự rất quan trọng, cầu cậu trả lại cho tôi.”

“Nếu đúng là nó rất quan trọng vậy thì tôi sẽ giữ lấy nó.”

Vi Dịch Kiệt không thềm nói lại, buông ra hàn vĩ té trên mặt đất quyền đứng dậy tử đến.

“Cậu tại sao luôn nhằm vào tôi?”

Hàn Vĩ nằm xuống bên cạnh cậu, sau đó ôm cậu vào trong lòng ngực.

“Ai kêu anh trời sinh có bộ dáng làm cho người ta muốn khi dễ.”

Ngữ khí Hàn Vĩ mang theo chút sùng nịch, nghe vậy Vi Dịch Kiệt không khỏi có chút nổi da gà. Vì thế cậu đẩy Hàn Vĩ ra, đứng lên bước về phòng mình. Hàn Vĩ thấy vậy cũng không có đuổi theo.

Buổi tối sau khi Hàn Vĩ tắm xong, liền nhìn Vi Dịch Kiệt ở trong phòng chán đến chết nằm ở trên giường. Hàn Vĩ đem mấy xấp tài liệu vào phòng cậu, đưa cho Vi Dịch Kiệt.

“Không có gì làm thì học bài đi.”

“Tôi nói rồi không vào đại học cũng không muốn học.”

Vi Dịch Kiệt nói xong cầm lên đồng tài liệu bị ném lên giường.

“Thật sự?”

Nghe ngữ khí Hàn Vĩ không được tốt lắm, Vi Dịch Kiệt ngẩng đầu lên liền thấy viên ngọc trong tay hắn.

“Thật sự không muốn? Nếu anh đáp ứng tôi ngoan ngoãn đi thi, chờ có kết quả, rồi tôi tặng nó cho anh?”

Hàn Vĩ ngồi lên trên giường, một tay ôm Vi Dịch Kiệt bả vai, tay kia thì đem ngọc đặt trước mặt Vi Dịch Kiệt.

“Cậu nói một chút tin tưởng cũng không có.”

“Muốn không tôi tìm một luật sư viết bản cam kết?”

Vi Dịch Kiệt gất gao nhìn chăm chăm Hàn Vĩ, lại thấy hắn không hề có một ý đùa giỡn.

“Bỏ đi.”

“Anh đi thi đi?”

Vi Dịch Kiệt rất cục bất đắc dĩ gật đầu.

...

Buổi chiều sau khi huấn luyện chấm dứt, ra sân thể dục Hàn Vĩ lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, lần này hẳn không nhận sai người như trước.

“Hàn Vĩ, cậu gần đây thật sự bận rộn như vậy sao?”

Hạ Tử Kiệt đầu nhuộm vàng, mặc chiếc áo sơ mi thiết kế quý dị cùng quần bò, tựa vào một chiếc moto màu đỏ, Hàn Vĩ đi hướng tới chỗ hắn.

“Gần đây huấn luyện thực vất vả, tôi quả thật không có thời gian.”

“Cậu gạt tôi! Cậu...”

Hạ Tử Kiệt chưa kịp nói hết đã bị Hàn Vĩ cắt ngang.

“Cậu nhất định phải ở trong này bàn về chủ đề này sao?”

Nhìn xung quanh mọi người đi tới đi lui, Hạ Tử Kiệt thu hồi bộ dáng chuẩn bị thẩm vấn Hàn Vĩ.

“Tới nhà của tôi đi.”

Hạ Tử Kiệt quay đầu xe, sau đó Hàn Vĩ liền ngồi lên.

Đi theo Hạ Tử Kiệt đến Hạ gia, Hạ Dài Đình đã đi công tác nên Hạ gia biệt thự có vẻ dị thường trống trải im lặng. Hàn Vĩ cảm thấy có chút kỳ quái, vào biệt thự mới phát hiện bọn người hầu tựa hồ đã đi hết, trong nhà một người cũng không có. Vừa tiến vào lầu một đến phòng khách lớn, Hàn Vĩ liền nhìn thấy một đồng hồ ồn.

Đồng hồ ồn dơ bẩn này hơn phân nửa là do Hạ Tử Kiệt đem qua dẫn bạn bè về nhà mở party, cũng khó trách vì thế nên người hầu tất cả đều nghỉ.

“Tối hôm qua là sinh nhật bằng hữu nên mở một cái party nhỏ, chỗ này rất rối loạn chúng ta lên lầu đi.”

Hạ Tử Kiệt nói xong bắt lấy cánh tay Hàn Vĩ, Hàn Vĩ lại đẩy hắn ra.

“Không cần, tôi nghĩ ở đây nói rõ ràng được rồi.”

“Cậu muốn nói gì?” Hạ Tử Kiệt cảnh giác nhìn Hàn Vĩ, “Cậu muốn chia tay?”

“Chúng ta trong lúc đó vốn đã không là gì để chia tay, tôi chỉ là muốn chấm dứt quan hệ của chúng ta mà thôi.”

“Không có gì để chia tay? Cậu làm tôi ra bộ dạng này còn nói không có gì?”

Hạ Tử Kiệt phẫn nộ chiếc nhẫn trên tay trái đến trước mặt Hàn Vĩ, Hàn Vĩ cười cười cầm tay hắn kéo xuống.

“Chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi, cũng không có nhiều ý nghĩa lắm, coi như là tôi cảm tạ cậu sự việc lần trước đi. Khoảng thời gian cậu vì vài chuyện ngoài ý muốn hy sinh không ít, thân thể cùng tâm lý đều yếu ớt, nhưng hiện tại tôi thấy cậu cũng khôi phục rồi, tôi sẽ không làm ‘vật an ủi’ của cậu nữa đâu.”

“Vật an ủi?”

“Không phải sao?”

“Tôi từ khi nào thì đem cậu xem là vật an ủi? Tôi đối với cậu là còn thật lòng! Chẳng lẽ mấy ngày nay cậu không nhìn ra sao? Cậu không thích tôi liên tục tận lực không làm.”

Hàn Vĩ cười nhìn cách hắn ăn mặc, lắc lắc đầu.

“Cậu thật sự biết tôi thích cái gì sao?”

”Là bởi tên họ Vi kia đi? Nam nhân đó có cái gì tốt? Chẳng qua là bộ dạng cùng tôi rất giống mà thôi, như thế nào hắn hoàn toàn thế chỗ tôi trong lòng cậu? Hắn rốt cuộc có cái gì tốt? Vì cái gì mọi người đều thích hắn không thích tôi!”

Hạ Tử Kiệt rống giận vọt tới Hàn Vĩ muốn đánh hắn, lại bị Hàn Vĩ dễ dàng cản được.

”Anh ta có thứ mà cậu vĩnh viễn chẳng có được.”

Hàn Vĩ nói xong đẩy ngã Hạ Tử Kiệt một phen.

“Tôi đã giải thích xong, cậu về sau không cần...” Hàn Vĩ nhìn phòng khách hỗn độn sau đó cười lạnh một chút, “Tôi nghĩ cậu tự nhiên có thể tìm được rất nhiều người có thể ‘an ủi’ cậu.”

17. Quyển 2 - Chương 7

Nói xong Hàn Vĩ liền xoay người rời đi.

Hạ Tử Kiệt ngẩng đầu nhìn bóng dáng Hàn Vĩ kiên quyết rời đi, hắn bỗng đứng dậy, lại chỗ đồ đạc bừa bộn trên mặt sàn mà tìm thứ gì đó. Chỉ chốc lát, hắn lấy ra một lưỡi dao sắc bén cầm trước mặt.

Hạ Tử Kiệt nhìn dao lại nhìn Hàn Vĩ.

“Cậu đi đi! Cậu mà đi tôi sẽ chết cho cậu xem!”

Nghe vậy, Hàn Vĩ đứng lại, nhưng không hề quay đầu.

“Tùy cậu.”

“Hàn Vĩ cậu không tin sao? Tôi sẽ chết cho cậu xem!”

Một lúc lâu, cả phòng khách không có một chút tiếng vang, Hàn Vĩ đứng quay lưng về phía Hạ Tử Kiệt cũng không tiếp tục rời đi.

Hạ Tử Kiệt không do dự, tay phải cầm dao cắt mạnh vào tay trái, máu ngay lập tức chảy xuống, theo cổ tay không ngừng nhỏ.

“Cậu quay đầu lại!”

Hạ Tử Kiệt kêu xong lại cắt thêm một đường, Hàn Vĩ vẫn đứng bất động.

“Hàn Vĩ, cậu quay đầu lại cho tôi!”

Hạ Tử Kiệt lại cắt lấy một nhát, chỉ một lúc cả cổ tay Hạ Tử Kiệt đã nhuộm máu tươi đầm đìa.

“Cậu đi đi, chỉ cần cậu đi bao nhiêu bước tôi liền nhiều cắt bấy nhiêu lần.”

Nghe vậy, Hàn Vĩ hết cách xoay người lại, thấy cả cánh tay Hạ Tử Kiệt đã toàn máu là máu, thậm chí xung quanh người hắn máu cũng chảy đỏ thẫm.

Hàn Vĩ cả kinh nói không nên lời, chỉ mới ở chung một thời gian ngắn mà Hạ Tử Kiệt đã trở nên thế này.

“Hộp cứu thương ở đâu?”

Hàn Vĩ đi tới đoạt lấy con dao từ tay Tử Kiệt, Hạ Tử Kiệt lại mỉm cười nhìn cánh tay đầy máu của mình.

Hàn Vĩ thật sự không có cách nào đành phải đến phòng tắm tìm đến một cái khăn sạch sẽ để chặn miệng vết thương, Hạ Tử Kiệt sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt, cuối cùng hắn vì mất nhiều máu quá mà ngất đi.

Khi mang Hạ Tử Kiệt đi cấp cứu, thử máu lại phát hiện nhóm máu của hắn là nhóm máu RH hiếm, bệnh viện không đủ máu, mà hiện tại lại là buổi tối nên không thể tìm người có nhóm máu RH.

Khi tất cả mọi người ở đang không biết làm thế nào, nhìn Hạ Tử Kiệt mặt tái nhợt trên giường, Hàn Vĩ đột nhiên nghĩ tới người có cùng bộ dáng với hắn, Vi Dịch Kiệt.

Vừa nghĩ Hàn Vĩ còn cười nhạo ý nghĩ của mình, cho dù bộ dạng rất giống cũng không thể cùng nhóm máu được? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này. Tuy rằng không ngừng tự nói với bản thân như vậy, nhưng Hàn Vĩ vẫn vô thức gọi cho Vi Dịch Kiệt.

“Tôi là Hàn Vĩ.”

“Có... chuyện gì sao?”

Vi Dịch Kiệt trả lời có chút nơm nớp lo sợ.

“Tôi... có một người bạn bị thương.”

Ngữ khí Hàn Vĩ lại có chút lấp lắp.

“Có nặng lắm không?”

“Có, có khả năng mất mạng.”

“Cậu... đang ở bệnh viện?”

“Đúng vậy, cậu ta vì mất máu quá nhiều nên cần truyền máu.”

“Phải không...”

“Anh là nhóm máu nào?”

“Tôi sao? Nghe nói nhóm máu của tôi là nhóm máu hiếm.”

“RH âm tính?”

“Hình như là vậy.”

“Anh có thể đến bệnh viện được không?”

“Nhưng mà...”

“Không, tôi về chờ anh đi.”

Hàn Vĩ nói xong cúp điện thoại, lái xe thẳng đến chỗ Vi Dịch Kiệt.

Dẫn theo Vi Dịch Kiệt vào bệnh viện, sau bao nhiêu lần xét nghiệm máu, quả nhiên máu Vi Dịch Kiệt và Hạ Tử Kiệt đều giống nhau. Bác sĩ cũng thực ngạc nhiên, hai người chẳng những bộ dạng phi thường giống nhau mà ngay cả còn cùng cả nhóm máu.

Vi Dịch Kiệt nhìn thấy máu mình không ngừng được truyền cho em cậu, một chút vãn hồi sinh mệnh, thừa dịp lúc không người, nhẹ nhàng mà vuốt ve mặt Hạ Tử Kiệt.

Bọn họ trong bụng mẫu thân là cùng một cơ thể, có lẽ là thượng đế đùa dai mới để cho bọn họ nhau tách ra. Cho dù bị chia làm hai thân thể khác nhau, bọn họ vẫn đang có rất nhiều điểm giống nhau, chính là vận mệnh lại giễu cợt họ, vì thế bọn họ rất cực càng chạy càng xa...

...

Hôm nay là sinh nhật của mẹ Hàn Vĩ, Hàn Vĩ sáng sớm chuẩn bị quay về Hàn gia.

Hàn Vĩ có hai người mẹ, một người là trên danh nghĩa, một là người sinh ra hắn. Nhưng là đối với cả hai người này, Hàn Vĩ kỳ thật đều không có hảo cảm.

Đàm Huệ Trân – là người mẹ hiện tại của Hàn Vĩ, sau khi Hàn Du chết một thời gian dài sau vẫn không ưng thuận với hần – đứa con “rơi” của Hàn Quảng Sinh. Chỉ là thời gian trôi đi, bà cũng dần dần già đi, năm tháng làm cho bà trở nên càng ngày càng cô độc, rốt cuộc cũng hạ quyết định, chỉ cần Hàn Vĩ cưới Lam Hinh, thì bà sẽ đối xử với hần như con ruột. Nhưng theo phương diện khác mà nói, lòng của bà đối với Hàn Vĩ vẫn là vừa hận vừa sợ, bởi vậy mỗi lần nhìn người phụ nữ đó thái độ a dua, oán hận cùng e ngại, Hàn Vĩ đều ghê tởm không thôi.

Còn người mẹ thân sinh Ngô Phượng Anh, trước đây luôn đánh chửi hần, khi lớn lên hần được Hàn gia thừa nhận lại luôn nịnh hót hần, bà luôn vọng tưởng rằng thông qua Hàn Vĩ, bà có thể thay thế được chính thất của Hàn Quảng Sinh, trở thành Hàn gia tân nữ chủ nhân.

Đứng ở trước cửa phòng nhỏ ở cuối hành lang phía đông, Hàn Vĩ mang một giỏ hoa quả lớn

Hần gõ gõ cửa, chỉ nghe tiếng bước chân, cửa “cách” một tiếng mở ra.

Người mở cửa là Lam Hinh, Hàn Vĩ cũng không thấy lạ lắm.

“Cuối cùng anh cũng đến đây, em và A Di đã chờ anh lâu lắm.”

Lam Hinh oán giận, cầm lấy giỏ trái cây trong tay Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ đi vào phòng đóng cửa lại, liền thấy Ngô Phượng Anh mặc một chiếc váy mới, trang điểm nhẹ nhàng, thoát nhìn lại có chút phong thái trung niên mỹ phụ. Hàn Vĩ từ nhỏ chỉ biết mẹ mình rất đẹp, bởi thế cũng khó trách từ trước đến nay tuy cha hần chú trọng thân thể bởi cảnh cũng không dám ra tay với bà. Chỉ đến khi biết Ngô Phượng Anh mang thai, Hàn Quảng Sinh lạnh lùng bỏ bà ta, nhưng cũng không bắt bà bỏ đi cái thai đó. Hàn Vĩ biết đây là Hàn Quảng Sinh cho hần một cơ hội, còn Hàn Du – đứa con bệnh tật từ nhỏ, sống chết bất cứ khi nào đều có thể xảy đến, cho dù bệnh của Hàn Du có tiến triển tốt, tính cách cùng thể trạng của anh ta cũng khó mà sinh tồn trên thương trường.

“A Di hôm nay ăn mặc không tồi đi? Váy này là do em lựa đó.”

Lam Hinh vừa nói vừa nhu thuận giúp Ngô Phượng Anh chỉnh váy.

“Rất được.” Hàn Vĩ cười gật đầu khen ngợi.

Ngô Phượng Anh nghe vậy nhất thời ngượng ngùng mà cười cười.

“Nha đầu Lam Hinh chính là tri kỷ của con, về sau các con khi kết hôn cần phải mau mau sinh con trai cho mẹ, mẹ không còn chờ cháu đích tôn được mãi đâu.”

Ngô Phượng Anh kéo Lam Hinh nói, lời này kỳ thật chẳng những là nói cho Lam Hinh nghe, mà còn nói

cho Hàn Vĩ.

“Chỉ vài năm nữa, ta nhất định có thể ẵm cháu đích tôn rồi!”

Hàn Vĩ cũng tự nhiên cười trả lời, nói như vậy hẳn đã sớm nói được thuận buồm xuôi gió.

“Đáng ghét, người ta không nghĩ nhanh như vậy đã sắp đến lúc kết thúc cuộc sống tự do như bây giờ đâu!”
Lam Hình then thùng trả lời.

“Nếu sinh đứa nhỏ, ta có thể giúp mấy đứa chăm cháu mà. Lúc đó mấy đứa tha hồ mà tận hưởng cuộc sống của riêng mình.”

“A Di đến lúc đó sẽ thực vất vả.”

“Không sao, không sao, đúng rồi, ta nói Lam Hình a, con cũng đừng gọi ta là A Di nữa, nghe khách khí quá. Con cùng A Vĩ đều đã đính hôn, cứ gọi ta là mẹ đi.” Ngô Phương Anh cầm tay Lam Hình cười nói.

Lam Hình then thùng, sau đó mở miệng kêu một tiếng “Mẹ”.

“Hồi này hai người không phải nói muốn đi đâu một chút sao? Bây giờ đã là mười giờ, nếu không đi sớm sẽ tới trưa đó.”

Hàn Vĩ lên tiếng phá vỡ không khí hoà hợp của hai người, nghe vậy, bọn họ mới nhớ tới chuyện định làm.

Ba người đi ra phòng khách, lại gặp phải vợ chồng Hàn Quảng Sinh đang dùng bữa.

Đàm Huệ Trân vừa thấy Ngô Phương Anh liền đặt đĩa xuống bàn, tạo ra tiếng vang lớn, sau đó nổi giận ùng ùng bỏ lên lầu. Hàn Quảng Sinh nhìn ba người liếc mắt một cái, chỉ nói “Về sớm một” rồi lại tập trung đọc báo.

Nhìn phản ứng lạnh lùng của Hàn Quảng Sinh, trong lòng của Ngô Phương Anh như ngàn cây kim đâm đau nhói.

...

“Hôm nay cũng thật mệt a.”

Cùng Lam Hình đi bộ dưới ánh đèn vàng mập mờ, Lam Hình đột nhiên đi nhanh lên phía trước, sau đó lại giống như đứa trẻ nắm lấy tay Hàn Vĩ đi tiếp, tâm tình của cổ tựa hồ rất tốt.

” người trang một ngày đích ngoan ngoãn dân tộc Nữ Chân không dễ dàng.”

hàn vĩ trong lời nói tựa hồ cũng không có cấp lam hình thật là tốt tâm tình mang đến ảnh hưởng.

“Em đối với mẹ anh tốt như vậy, anh sẽ không cảm tạ em sao?”

“Cô coi mẹ tôi là chỗ dựa vững chắc cho cô chứ gì?”

Cô không bằng quan tâm đến dì cô hơn đi.”

“Dì vẫn thích em, đương cũng vậy, anh xem nhà anh có ai là không thích của em chứ?”

Hàn Vĩ cười cười.

“Cô cố ý tìm tôi đi tản bộ chỉ để khoe là Hàn gia có bao nhiêu người thích cô sao?”

“Đó đương nhiên cũng là một mục đích, nhưng là tôi còn có chuyện thú vị hơn muốn nói cho anh a.”

“Thật sao? Cô nói xem.”

“Chúng ta tìm một quán cà phê nào được không?”

lam hình nói chuyện đích thời điểm bên cạnh còn có gia thượng đảo cà phê, vì thế hai người bước đi đi vào.

Hai người chọn một quán cà phê yên lặng ngồi xuống, sau đó gọi hai ly cà phê, nhưng cho đến khi cà phê đưa lên Lam Hình vẫn chưa không nói gì.

“Cô rốt cuộc muốn nói gì?” Hàn Vĩ rốt cục nhịn không được hỏi.

Lam Hình nghĩ nghĩ, sau đó thần bí lại gần hắn.

“Đương nhiên là chuyện rất thú vị, anh chắc chắn sẽ rất có hứng thú.”

“Chuyện gì?” Hàn Vĩ nhú nhú mày.

“Anh không để ý là Vi Dịch Kiệt cùng Hạ Tử Kiệt có bộ dáng thật sự quá giống nhau sao?”

Nghe Lam Hình nhắc đến hai người kia, Hàn Vĩ mơ hồ cảm thấy mối liên hệ nào đó giữa hai người bọn họ.

“Quả thật rất giống.” Hàn Vĩ vẫn bình tĩnh trả lời.

“Không chỉ bộ dạng rất giống, em còn phát hiện rất nhiều thú vị chuyện nha.”

“Ví dụ?”

“Bọn họ có cùng một ngày sinh nhật!”

Nghe vậy, Hàn Vĩ đã đại khái hiểu được chuyện Lam Hình muốn nói là chuyện gì.

“Thì sao?”

“Không có gì, quả thật không có. Chỉ là em nhất thời tò mò cho người đi tra xét hộ khẩu của Hạ gia.”

Lam Hình nói xong từ trong túi lấy ra một xấp giấy đưa cho Hàn Vĩ, Hàn Vĩ khi nhận xấp giấy lại có chút run rẩy thất thần.

Xấp giấy này là bản photo hộ khẩu của Hạ gia, trong một trang giấy có ghi tên một người con trai, người đó cùng với Hạ Tử Kiệt cùng ngày tháng năm sinh, tên là Hạ Dịch Kiệt, hộ khẩu này được làm ra ước chừng là vào năm họ 4 tuổi, có ghi là cha mẹ ly dị, nhưng không ghi nơi ở hiện tại.

“Anh biết không, 12 năm trước Hạ gia đã đổi đi một người giúp việc, em tìm người tra xét thật lâu mới tìm được người đó.”

“12 năm trước? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bộ dáng Lam Hình thông thả, tay cầm lấy thìa khuấy ly cà phê một hồi liền bưng lên uống một ngụm mới chậm rãi nói tiếp.

Hàn Vĩ lái xe một đường bão táp, chỉ hy vọng có thể nhanh trở về.

“Tôi nghe nói tuy Hạ gia có hai anh em song sinh giống nhau như đúc, nhưng là tính cách hoàn toàn không giống, người anh Hạ Tử Kiệt có vẻ được yêu mến hơn. Hạ thúc cùng vợ sau khi ly hôn mỗi người dẫn theo một đứa nhỏ, anh thì đi theo cha sống ở Hạ gia, em đi theo mẹ về quê sống. Nhưng sáu năm sau, người em đột nhiên quay về Hạ gia, cho đến khi người vợ trước của Hạ thúc lên tìm mới biết. Nghe nói sau khi người em bị dẫn đi, tính cách người anh liền thay đổi. Kỳ thật ở Hạ gia có một bí mật, người anh thay thế cho người em sống ở nông thôn, trong lòng Hạ thúc cũng biết rất rõ. Sau ba năm, người đóng vai em quay trở lại, Hạ thúc liền rất cao hứng, nhưng ngay sau đó, bị Hạ thúc phát hiện làm chuyện đáng ngờ, Hạ thúc

nhất thời tức giận liền dùng tiền đuổi đi. Nhưng là sau đó Hạ thúc cảm thấy hối hận, lại phát hiện chính mình căn bản không biết vợ trước cùng đứa con đang ở đâu. Đúng rồi, tôi nghe nói Hạ thúc bây giờ còn là rất muốn tìm người đó về!”

Nghe Lam Hinh nói, Hàn Vĩ nhất thời cảm thấy xúc động, hẳn thậm chí còn không nói được một câu đầy đủ. Kỳ thật từ rất sớm, Hàn Vĩ đã mơ hồ cảm thấy Hạ Tử Kiệt cùng Vi Dịch Kiệt có một sự tương quan nào đó. Nhưng hẳn như thế nào cũng không tin được thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế, vì thế luôn tránh né không hỏi thẳng một trong hai người là liệu họ có quan hệ với nhau hay không.

Hàn Vĩ cảm thấy một trận phiền toái, vì thế lấy ra một bao thuốc lá.

Hàn Vĩ bình thường cũng không thường hút thuốc, gói thuốc này là lần trước ở bệnh viện đoạt lấy của Hạ Tử Kiệt. Hạ Tử Kiệt nghiện hút thuốc, nhưng từ khi ở cùng Hàn Vĩ thì đã bỏ dần, chỉ là lâu lâu sẽ hút lên vài điếu. Ngày đó Hạ Tử Kiệt bởi vì mất quá nhiều máu nên thân thể phi thường suy yếu lại lên cơn thèm thuốc lá. Không biết là do người nào mua cho hắn, bị Hàn Vĩ phát hiện, liền tức giận mà lấy mất.

Nhắc tới cái tên Hạ Tử Kiệt, Hàn Vĩ liền càng thêm phiền toái.

Hiện tại Hạ Tử Kiệt lại không phải là Hạ Tử Kiệt, mà Vi Dịch Kiệt cũng không phải là Vi Dịch Kiệt, cả hai người bọn họ đều khiến người ta mê hoặc. Đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, Hàn Vĩ bỗng cảm thấy lạnh cả người.

Hạ Tử Kiệt chẳng lẽ không biết Vi Dịch Kiệt là anh trai cậu ta sao? Cậu ta trong lòng rõ ràng đã nhận ra, nhưng vì sao lại đối xử với Dịch Kiệt như vậy?

Hàn Vĩ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe âm thanh điện thoại vang lên. Hàn Vĩ buông thuốc lá, mở điện thoại lên xem tin nhắn.

Tin nhắn là của ngân hàng, trong thẻ tín dụng của hắn đã bị lấy mất năm nghìn nguyên. Không ngờ Lam Hinh nhanh như vậy đã dùng thẻ tín dụng mà hắn đưa cô ta.

“Cô nói cho tôi biết việc này có ích lợi gì?” Tuy rằng trong lòng có chút loạn, nhưng Hàn Vĩ vẫn là tận lực duy trì bình tĩnh.

“Anh có nghĩ nếu lỡ Hạ thúc biết được... chuyện xảy ra hôm đó, và chuyện giữa anh và anh ta hiện tại... đặc biệt là chuyện của anh ta và anh, anh có biết, tôi và anh vừa đính hôn không lâu, đã bị tôi bắt tại trận cấu kết cùng nam nhân, hơn nữa anh ta còn là đứa con lưu lạc của Hạ gia, hai đứa con của Hạ gia đều thích nam nhân, đến lúc đó mặt mũi người nhà họ Hạ sẽ để đâu? Chưa kể Hàn gia nếu bị gièm pha nhiều như vậy, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng không ít. Cha của tôi cũng sẽ không muốn gả tôi cho anh, nói không chừng ông ấy biết được sẽ liền hủy bỏ hôn ước ngay lập tức, đến lúc đó di còn có cơ hội giết dây dượng đuổi anh ra khỏi Hàn gia, mà hiện tại dượng cũng đâu hoàn toàn tin tưởng anh?”

Lam Hinh mỉm cười nói, khẩu khí như đang xem hài kịch.

“Cô muốn thể nào? Tiền phải không?” Hàn Vĩ mặt không chút thay đổi nói.

“Hàn Vĩ, chúng ta là từ cùng nhau lớn lên, anh cũng thật sự thực hiểu ý tôi.”

“Cô muốn bao nhiêu?”

“Anh lo cho tôi bao nhiêu cũng được.”

Nhìn Lam Hình làm bộ như tự hỏi, Hàn Vĩ chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, vì thể hắn lấy ví từ trong túi áo, rút ra thẻ tín dụng rồi quăng lên mặt bàn.

“Đây là thẻ mà Hàn gia cấp cho tôi, mật mã là , cô xài tiết kiệm một chút.”

Bỏ lại thẻ tín dụng, Hàn Vĩ đứng lên bỏ đi.

Hàn Vĩ chưa từng kích động như vậy, quay lại chỗ ở liền xông cửa vào tìm Vi Dịch Kiệt.

Vi Dịch Kiệt ở trong phòng của mình đọc sách, Hàn Vĩ đột nhiên đi vào, hùng hổ nắm lấy tay cậu.

“Anh...” Vừa mở miệng Hàn Vĩ lại không biết nói gì.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Có hay không... Hạ Tử Kiệt có chuyện gì?”

Nghe Vi Dịch Kiệt nhắc tới Hạ Tử Kiệt, Hàn Vĩ mới nhớ tới, lúc truyền máu cho Hạ Tử Kiệt, Vi Dịch Kiệt không ngừng sốt sắng, theo lý mà nói đối với một người không quen không biết căn bản không có lý do để lo lắng như vậy.

“Anh mới là Hạ Tử Kiệt phải không?”

Hàn Vĩ nói làm cho Vi Dịch Kiệt hiện ra vài phần kích động.

“Cậu nói gì cơ?”

“Anh mới là Hạ Tử Kiệt đúng không? Anh cùng người... ở bệnh viện là anh em song sinh đúng không?”

“Tôi không phải... tôi tên là Vi Dịch Kiệt, tôi không phải là Hạ Tử Kiệt, tôi cũng không biết người này.”

“Anh nói dối! Tôi đều biết hết.”

Hàn Vĩ nói xong lấy ra một tờ giấy trong túi quần đưa cho Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt cầm lên đọc một hồi.

“Tôi là Dịch Kiệt.” Ngữ khí của Vi Dịch Kiệt tựa hồ là thừa nhận.

“Anh vì sao không nói cho tôi biết? Anh, anh rõ ràng là, là... vì sao không trở về Hạ gia? Vì sao giả dạng làm người xa lạ cái gì cũng không nói?”

Hàn Vĩ nắm lấy bả vai Vi Dịch Kiệt.

“Không, tôi sẽ không trở về.”

“Tại sao?”

“Tôi... tôi thật sự không thể trở về.”

“Bởi vì lần đó anh lấy tiền? Anh sợ cha không nhận anh?”

Vi Dịch Kiệt cắn môi không nói lời nào.

“Hạ thúc đã sớm không có trách cứ anh, anh vẫn không muốn trở về sao?”

“Cậu không hiểu đâu, không cần nói nữa.”

“Vì sao? Anh trả lời rõ ràng cho tôi!”

“Tôi không có gì thể nói.”

“Viên ngọc đúng không?”

Vi Dịch Kiệt không rõ Hàn Vĩ nói vậy là có ý gì, Hàn Vĩ đã lấy từ trong lòng ra viên ngọc đó.

“Đây là vật căn cứ cho thân phận của anh phải không? Cho nên anh mới coi nó như bảo bối?”

“Không! Không phải! Không phải!”

Vi Dịch Kiệt có ý muốn lấy viên ngọc.

“Không phải, vậy vì cái gì?”

“Đó... đó là di vật duy nhất của kế phụ, nó với tôi mà nói rất quan trọng. Kế phụ vẫn đối xử rất tốt với mẹ, mẹ tôi bệnh tật phiền toái như vậy ông ấy vẫn không hề than phiền, ân nghĩa của ông ấy đối với mẹ con tôi cậu sẽ không thể hiểu được. Ông ấy tuy chỉ là một nông dân, cả đời cũng không mấy thứ đáng giá, chỉ có vật này là vật duy nhất ông ấy để lại, cậu sẽ không biết ông ấy quan trọng với tôi nhưng thế nào!”

Vi Dịch Kiệt nói xong nhớ lại lúc hắn không thể chăm sóc cho cha trong lúc ông bệnh nặng, trong lòng lại một trận quặn đau, nước mắt không thể khống chế rơi xuống.

Hàn Vĩ đặt viên ngọc vào giữa tay Vi Dịch Kiệt.

“Thực xin lỗi...” Hàn Vĩ nói xong, sau đó nhẹ nhàng vỗ về Vi Dịch Kiệt.

Hàn Vĩ đem ngọc trả lại cho Vi Dịch Kiệt, tuy rằng không còn gì để uy hiếp, nhưng Vi Dịch Kiệt lại tự chủ động đưa ra ý kiến chỉ cần hắn giúp cậu chuyện của Hạ Dài Đình, thì muốn cậu làm gì cũng được.

Còn viên ngọc, Vi Dịch Kiệt cũng không giữ, mà để cho Hàn Vĩ giữ giúp cậu.

...

Hạ Tử Kiệt xuất viện, Hàn Vĩ liền lái xe chở hắn quay về Hạ gia, dọc đường đi hai người đều yên lặng không nói gì.

Cho đến khi đưa Hạ Tử Kiệt vào phòng, hắn đột nhiên ôm lấy thắt lưng Hàn Vĩ, Hàn Vĩ lại cầm tay hắn đẩy ra.

“Hàn Vĩ, cậu vì sao cự tuyệt tôi?”

“Cậu biết một người tên là Vi Dịch Kiệt đúng không? Không, có lẽ nên gọi là Hạ Dịch Kiệt.”

Nghe vậy khuôn mặt Hạ Tử Kiệt liền biến sắc.

“Không biết.”

“Không biết? Anh ta với cậu giống nhau như đúc, lại cùng ngày tháng năm sinh, thậm chí ngay cả nhóm máu cũng cùng một nhóm, là anh ta cứu mạng của cậu! Anh ta là người ở bên cạnh tôi, cậu còn nói cậu

không biết anh ta.”

“Không biết là không biết.”

Hạ Tử Kiệt cuồng loạn đập vỡ cửa kính, đi ra ban công, Hàn Vĩ đi theo giữ lấy hắn.

“Anh ấy rõ ràng là anh của cậu, cậu tại sao lại đối xử như vậy?”

“Tôi đối xử với anh ta như thế nào? Tôi đối xử với anh ta như thế nào?? Đối xử không tốt sao? Dựa vào cái gì các người đều thích anh ta, các người gặp qua bộ mặt giả nhân giả nghĩa của anh ta chưa? Coi anh ta như thánh nhân, các người biết anh ta đối xử với tôi như thế nào không?”

Hạ Tử Kiệt nói xong khóc lên, hơn nữa không ngừng dùng chân cuồng bạo đá lan can ban công.

Hàn Vĩ rốt cục không đứng yên được, ôm lấy hắn.

“Anh ta đối với người đã làm cái gì?”

Hạ Tử Kiệt xoay người lại ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Hàn Vĩ.

“Cậu tự đến hỏi anh ta đi! Nếu anh ta dám nói, cậu kêu anh ta nói cho tôi! Tôi đời này hận nhất là anh ta! Đó không phải anh tôi, đó là ác ma! Tôi hận anh ta! Cả đời cũng không tha thứ cho anh ta! Hàn Vĩ cậu phải cẩn thận, người này phi thường dối trá, anh ta tuy rằng luôn tỏ ra ôn hòa khiến người ta khác khinh thường, nhưng khi đợi cậu hoàn toàn tin tưởng anh ta, anh ta sẽ đâm cậu một nhát, anh ta chính là người như vậy!”

Nhớ tới mười lăm năm trước ở đề biên phát sinh ra chuyện, Hạ Tử Kiệt ôm Hàn Vĩ thống khổ khóc lớn.

18. Quyển 2 - Chương 8

Ngay khi Hàn Vĩ còn chưa giải quyết xong rắc rối với Hạ Tử Kiệt, trong vòng một tháng ngân hàng lại liên tục gửi đến thông báo rút tiền, thẻ tín dụng của hắn được dùng liên tục.

Hàn Vĩ rốt cục nhịn không được nhờ Trương Khoan đi điều tra xem Lam Hình tiêu tiền vào cái gì, không lâu sau Trương Khoan liền đem về kết quả. Nghe xong, Hàn Vĩ cảm thấy có chút tức giận nhưng cũng cảm thấy được để ý liêu bên trong.

Buổi tối cuối tuần, sau khi huấn luyện chấm dứt, Hàn Vĩ không có trực tiếp quay về chỗ ở mà đi tới mấy quán bar gần trường.

Quán bar lúc nào cũng mở nhạc chói tai, ở đây có cả nam lẫn nữ trẻ tuổi đều đang đưa thân thể theo nhạc. Hàn Vĩ cố gắng đứng mãnh liệt, chậm rãi đi tìm Lam Hinh thân ảnh.

Nhưng dạo quanh quán bar một hồi cũng không tìm thấy Lam Hinh, Hàn Vĩ đành phải bỏ cuộc. Một đôi nam nữ bên cạnh không cẩn thận đụng trúng hân, lại không thềm xin lỗi mà bỏ đi.

Hàn Vĩ có chút phản cảm nhìn đôi nam nữ kia, chỉ thấy bọn họ quẹo vào một chỗ. Hàn Vĩ ngay lập tức đuổi theo. Nguyên lai đôi nam nữ kia đi đến là WC, mà trên hành lang hôn ám có thể nhìn thấy mơ hồ bóng người.

Hàn Vĩ nghĩ đã đến đây rồi thì chi bằng đi vào trong. Vừa đi vừa chú ý người nằm trên hành lang.

Còn cách khoảng năm thước, Hàn Vĩ liền thấy được Lam Hinh, chỉ thấy cô tóc rối tung ngồi dưới đất, một tay cầm ống chích đâm vào động mạch cánh tay còn lại tiêm cái gì đó.

Lam Hinh cũng thấy được Hàn Vĩ đứng trước mặt mình, nhưng nhìn Hàn Vĩ cũng không có quá lớn phản ứng, chỉ ngẩng đầu về mặt hưởng thụ cảm thụ được khoái cảm mà chất lỏng trong ống chích mang lại.

Rốt cục Hàn Vĩ nhìn không nổi nữa, tay đoạt lấy ống chích trong tay Lam Hinh, kéo cô đứng lên.

Lúc này chất lỏng trong ống chích toàn bộ đã đi vào trong cơ thể Lam Hinh, cảm giác vui sướng làm cho Lam Hinh ngoài say mê ra thì không còn phản ứng gì, tùy tiện để Hàn Vĩ lôi ra khỏi quán bar.

Chờ đến khi Lam Hinh phục hồi tinh thần lại, cô mới phát hiện chính mình đã bị Hàn Vĩ đưa về chỗ ở ở trường học. (QT ghi là chỗ ở đích trường học, không biết có phải là KTX không? Mấy chương trước tớ đều để là nhà, sẽ sửa)

Vi Dịch Kiệt nhìn thấy Hàn Vĩ kéo theo Lam Hinh đầu tóc rối bù mà vẫn còn nở nụ cười thì có chút hoảng sợ, Hàn Vĩ đi vào trong liền dẫn Lam Hinh vào phòng ngủ, rồi dùng chân đóng mạnh cửa lại.

Hàn Vĩ đem Lam Hinh thả lên trên giường, sau đó hung hăng cho Lam Hinh hai cái tát.

“Cô chuyện khác không làm, vì cái gì cố tình lại sa vào hút chích?”

Hàn Vĩ nói xong lại kéo lấy tóc Lam Hinh làm cho cô nhìn chính mình, mặt Lam Hinh tái nhợt vì hân tát thô bạo mà có chút sững sờ.

Bị Hàn Vĩ tát qua cũng làm cho Lam Hinh phục hồi tinh thần lại một chút, cô nhìn Hàn Vĩ, trong mắt hiện ra vài phần cam chịu cùng tuyệt vọng sau đó bật cười.

“Tôi chỉ là tìm kiếm cho mình chút khoái hoạt thôi, anh quản cái gì?”

“Cô có biết hút chích có hậu quả gì không?”

“Khoái hoạt, tự do, nó có thể cho ta quên hết tất cả phiền não!”

Lam Hình nói xong liền bật cười, hơn nữa mở ra song cửa loạn vũ một chút, hàn vĩ nhịn không được lại phỉn nằng một bạt tai.

“Cô điên đủ rồi!”

Lam Hình bị đánh cho vù đầu vào chần, vì thế cô dùng hai tay bưng kín mặt mình. Thân thể cũng bắt đầu hơi hơi co rúm, chỉ chốc lát sau Hàn Vĩ chợt nghe tiếng khóc của cô truyền đến.

“Tôi điên rồi, tôi quả thật là điên rồi. Ai bảo các người, một người cho tới bây giờ cũng không quan tâm tôi không hiểu tôi! Tôi làm sai cái gì? Bởi vì tôi sinh ra là nữ, cho nên cha từ nhỏ chán ghét tôi, mẹ cũng bởi vì tôi sinh ra khiến cuộc sống của bà không được suông sẻ mà ghét bỏ. Còn tôi từ nhỏ đến lớn vẫn đều như vậy thích anh, chính anh cũng không thích nữ nhân chỉ thích nam nhân! Tôi làm sai cái gì? Tôi là nữ thì có cái gì sai?”

Trong nháy mắt, lửa giận trong lòng Hàn Vĩ như tan biến, hắn bắt đầu cảm thấy cô gái này vừa đáng giận vừa đáng thương. Hàn Vĩ vẫn hiểu được, ở ngoài mặt Lam Hình nhìn người mình thích lại thích người khác không ngừng làm cô tổn thương, mà người đó cũng chính là hắn.

Hàn Vĩ vươn tay xoa đầu Lam Hình, lại lập tức bị cô đẩy tay hắn ra.

“Là anh nói sẽ không can thiệp chuyện của nhau! Anh hiện tại dựa vào cái gì quản tôi?” Lam Hình đột nhiên thét chói tai rồi ngồi dậy cùng Hàn Vĩ mặt đối mặt.

“Cô ở bên ngoài cùng nam nhân làm loạn mang thai tôi đều có thể không ngại, nhưng đi hút chích tôi không thể không quan tâm.”

“Anh cho là thú vui đó rất khó coi đi? Tôi chính là muốn ma túy, tôi phải khiến anh tán gia bại sản đến bồi tôi!”

Hàn Vĩ không nhịn được lại hướng Lam Hình cho một bạt tai, Lam Hình tuy che mặt nhưng vẫn là có thể nhìn đến thấy khoe miệng cô có tơ máu chảy ra.

“Cô tự ái một chút không được sao? Không được yêu thích liền lấy đó làm lý do? Rất nhiều người nếu là cô kỳ thật đã thực hạnh phúc, chính là cô lại quá mức cố chấp, tôi không phải hứa với cô sau khi kết hôn tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô sao?”

“Tôi không chỉ muốn anh đối tốt với tôi, mà là tôi phải lòng anh!”

Lam Hình nói xong đột nhiên kích động ngồi dậy nắm lấy vạt áo Hàn Vĩ.

“Mọi người là anh, còn kém trái tim này sao?”

Hàn Vĩ sau khi đi ra khỏi phòng, Lam Hình đã chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài một mảnh tối đen, chỉ có trong phòng tắm ửng ửng lộ ra ánh đèn, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nước dội ào ào.

Hàn Vĩ trở về phòng mình, sau đó châm một điếu thuốc lá, dựa vào lan can ban công. Gần đây đã xảy ra nhiều sự tình, làm cho hắn khó có thể ứng phó.

Ban đêm không khí thực buồn, gió thỉnh thoảng thổi cũng mang theo nhiệt độ làm cho người ta phiền toái. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Vi Dịch Kiệt, thời tiết cũng là oi bức như vậy, lúc ấy trời quá tối, hắn hoàn toàn thấy không rõ mặt hắn. Sau lần đó Lam Hình bắt đầu không ngừng hướng hắn nhắc tới Vi Dịch Kiệt, hy vọng hắn có thể giáo huấn Vi Dịch Kiệt một chút. Hiện tại ngẫm lại lúc ấy lời nói của Lam Hình rốt cuộc có bao nhiêu có độ đáng tin cậy đâu? Nhưng khi Lam Hình đưa ra hoang đường đề nghị, hắn lại không chút do dự đáp ứng. Đến đêm kia khi hắn rốt cục thấy rõ ràng mặt Vi Dịch Kiệt, vốn chỉ là một lần chơi trò chơi tình ái, lại làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hắn căn bản không nghĩ tới sau lưng Vi Dịch Kiệt che giấu nhiều chuyện như vậy, hắn lại càng không đoán trước được tâm chính mình cũng bắt đầu thích Vi Dịch Kiệt.

“Cậu ở đây làm gì?”

Nghe được thanh âm, Hàn Vĩ quay đầu lại nhìn, thấy Vi Dịch Kiệt mặc một áo thun cùng quần đùi, tóc còn tích bọt nước. Hàn Vĩ chống tay lên mặt đất đứng dậy.

“Tôi suy nghĩ về anh.” Hàn Vĩ chống tay lên lan can cười nói.

“Lam Hình thế nào?” Vi Dịch Kiệt cảm thấy có chút thẹn liền chuyển đề tài.

“Anh vì cái gì như vậy quan tâm cô ta? Anh biết chuyện cô ta làm không? Chẳng lẽ anh không hận cô ta không?”

“Hận, còn chưa tính.”

“Còn tôi?”

Vi Dịch Kiệt thật lâu không có trả lời, Hàn Vĩ vươn tay lên kéo cậu vào trong lòng ngực.

“Anh hận tôi cũng tốt, ít nhất tôi có thể ở lòng của anh chiếm một phần nhỏ nào đó.”

Hàn Vĩ vùi đầu vào cổ Vi Dịch Kiệt, hấp thu hân tắm rửa lúc sau trên người phát ra đích thân nhiên đích xà phòng hương. Hàn Vĩ biết mình mỗi lần ở cùng người này, thần kinh đặc biệt thả lỏng, giống như là bị nam nhân đậm bạc ảnh hưởng. Hàn Vĩ cũng biết Hạ Tử Kiệt mà trước đây hân mê luyến là người này, mà tạo hoá cũng thật biết đùa người, nhiều năm sau này, người này thay đổi thân phận xuất hiện trước mặt hân, lại vẫn làm cho hân si mê lần thứ hai.

Không biết khi nào tay Vi Dịch Kiệt đã vòng qua người Hàn Vĩ.

Hồi lâu, Hàn Vĩ ngẩng đầu lên nhìn Vi Dịch Kiệt.

“Tôi có thể hôn cậu không?”

Vi Dịch Kiệt tự hỏi một hồi rồi nhắm hai mắt lại, hàn Vĩ cười rồi không ngừng hôn nhẹ lên môi cậu.

“Nói cho tôi biết chuyện của anh, còn chuyện gì tôi không biết, đều nói cho tôi hết.”

Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ nhìn nhau một hồi, rốt cục vẫn là nhát gan cúi đầu.

“Không có.”

Tháng tám, đại vận hội mà Hàn Vĩ đã luyện tập gần một năm cũng đã bắt đầu khai mạc.

Nhưng mà chuyện của Lam Hình cùng Hạ Tử Kiệt đều đem hân kẹp chặt ở giữa.

Buổi tối ngày hôm đó, Lam Hình bị Hàn Vĩ nhốt trong phòng Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ ngăn không cho cô sử dụng thuốc phiện, còn mời thêm nhiều nhân viên cai nghiện đến khám cho cô. Vi Dịch Kiệt nhìn thấy Lam Hình như vậy thì không biết nên nói cái gì cho phải, hồi trước Lam Hình không ngừng mượn tiền hân, hân cũng chưa từng tìm hiểu xem Lam Hình cần nhiều tiền như vậy làm gì.

Mà Hạ Tử Kiệt thường xuyên cố tình gây sự làm cho Hàn Vĩ còn đang phiền não chuyện Lam Hình cảm thấy thêm phiền toái, tùy thời mới có thể đánh tới đích điện thoại, động đã nói phải tự sát uy hiếp làm cho hàn vĩ khó có thể ứng phó, nhưng hân không thể đem chuyện này nói cho người vẫn luôn hỏi thăm em trai mình Vi Dịch Kiệt.

Khai mạc đại vận hội là một cơ hội, có thể cho Hàn Vĩ tạm thời trốn tránh trước mắt hết thảy.

Hàn Vĩ rời đi, để lại Lam Hình cho Vi Dịch Kiệt.

Tuy rằng Trương Khoan dựa theo chỉ thị của Hàn Vĩ, trong khoảng thời gian này vẫn không ngừng canh trước cửa nhà, mà Đào Mộng Lâm thì thoảng lại đến đây, Vi Dịch Kiệt mỗi ngày nghe tiếng la khóc bên trong cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lam Hình mỗi ngày bất luận ngày đêm, chỉ cần lên cơn nghiện sẽ khó chịu, càng không ngừng đập cửa khóc la “Van cầu anh cho tôi đi ra ngoài”, Vi Dịch Kiệt mỗi lần đều như vậy chỉ có thể ở ngoài cửa đi qua đi lại không biết nên làm thế nào mới phải.

Hàn Vĩ tuy rằng mỗi ngày gọi điện thoại trở về hỏi tình hình của Lam Hình, Vi Dịch Kiệt mỗi lần đều chỉ có thể nói dối là tốt lắm.

Nhưng thực tế tình hình của Lam Hình càng ngày càng... gõ cửa khóc nháo không xong, Lam Hình bắt đầu tuyệt thực, có một lần Vi Dịch Kiệt đưa cơm đến cho cô, lại thấy cô ngất trên sàn, không để phòng mà bị Lam Hình đánh đến bất tỉnh, sau đó cô nhân cơ hội chạy thoát ra ngoài, kết quả lại bị Trương Khoan bắt trở về. Chạy trốn không thể, mỗi khi lên cơn nghiện Lam Hình lại đập đầu mình vào vật cứng, đợi đến khi có người phát hiện cô đã muốn hấp hối.

Khi Hàn Vĩ trở về, mang theo huy chương vàng đại vận hội, lại nghe được tin Lam Hình đã nhập viện, vì thế vừa về đã chạy ngay đến bệnh viện.

Sau vài ngày, Hàn Vĩ cũng không có quay về trường học đích chỗ ở.

Rất cục khi thấy Hàn Vĩ, hẳn lại không nói gì đã trực tiếp lôi Vi Dịch Kiệt đến bệnh viện. Vi Dịch Kiệt hoàn toàn không rõ Hàn Vĩ vì cái gì muốn dẫn cậu đến bệnh viện, cho đến khi bị mang đến phòng lấy máu, Vi Dịch Kiệt lên lật xem bảng xét nghiệm một chút, lại thấy ghi “HIV”, Vi Dịch Kiệt sợ tới mức một câu cũng không nói ra được.

Cuối cùng, Vi Dịch Kiệt cũng không có hỏi Hàn Vĩ vì cái gì muốn dẫn cậu đến thử máu.

Cho dù ngu muội không biết, Vi Dịch Kiệt vẫn biết kiểm tra HIV để làm cái gì. Trước kia lúc còn ở công trường có người đã giảng giải cho bọn họ, nói hành vi đồng tính rất dễ dẫn đến HIV.

Cả ngày, Vi Dịch Kiệt đều đứng ngồi không yên. Tuy kiểm tra chỉ trong nháy mắt, tất cả những thứ cậu tự hỏi trong đầu lại dường như đình chỉ trong một khắc.

Hiện tại, cậu có chút mờ mịt cũng có chút sợ hãi, lẳng lặng ngồi lui ở trong góc phòng tối.

Không biết qua bao lâu, cậu nghe được tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Vĩ đã đứng ngay cạnh cửa.

Nhìn Vi Dịch Kiệt thối lui ở góc, Hàn Vĩ chậm rãi đi đến chỗ cậu, sau đó ôm cậu vào trong ngực.

“Không có việc gì, là âm tính, anh không có vấn đề thật sự thật tốt quá.

Nghe bản thân mình không có việc gì, Vi Dịch Kiệt kinh ngạc cũng không quá cao hứng, mà là...

“Còn cậu?”

“Tôi?”

Ngữ khí Hàn Vĩ tràn ngập khó hiểu, Vi Dịch Kiệt mới ý thức được chính mình có lẽ nghĩ sai cái gì rồi.

“Tôi cũng không có việc gì.”

Phát giác Vi Dịch Kiệt tâm tư, Hàn Vĩ cảm thấy thực vui vẻ, không khỏi dùng sức hôn cậu.

Mỗi lần cùng cậu hôn môi, Hàn Vĩ luôn không khống chế được chính mình. Chính là hôn môi căn bản không thể thỏa mãn, hắn thích tiến vào bên trong cậu, thích cảm thụ độ ẩm của cậu, nhưng hôm nay Hàn Vĩ lại khống chế được mình, không có làm gì nữa.

Buông ra Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ yêu thương lấy tay ở vuốt mặt cậu một trận, hắn hy vọng sẽ luôn nhớ cảm giác khi ở cạnh người này.

Hàn Vĩ hiểu được, quan hệ của bọn họ tới cuối cùng, hắn cũng phải trả lại tự do cho Vi Dịch Kiệt.

“Anh... đi đi.”

Nghe được Hàn Vĩ nói, Vi Dịch Kiệt sửng sốt.

“Đi? Đi đâu?”

“Đi bất cứ nơi nào đều được, anh tự do.” Hàn Vĩ nói xong thu hồi cánh tay vẫn luôn sờ trên mặt Vi Dịch Kiệt. “Anh xem xem có đồ gì này nọ muốn lấy đi thì toàn bộ đem đi đi, chuyện của anh với Hạ bá bá nếu anh không muốn nói thì tôi cũng sẽ không nói gì, tôi cũng có thể giữ bí mật cho anh vô điều kiện. Tôi đã nói A Khoan chuẩn bị tiền ở dưới lầu đợi anh, nếu anh không có chỗ nào để đi tôi cũng có thể cung cấp cho anh nơi ở, anh về sau có cần gì nói tôi, tôi sẽ chu cấp cho anh. Anh không cần miễn cưỡng chính mình ở cùng tôi nữa, cũng sẽ không bị tôi uy hiếp.”

Nghe Hàn Vĩ nói, Vi Dịch Kiệt đột nhiên cảm thấy được đại não trống rỗng.

Chuyện này rõ ràng là chuyện cậu đã chờ đợi rất lâu, chính là cậu không nghĩ tới giờ khắc này, cậu nhưng lại không có một chút cảm giác vui sướng.

Tâm một góc như bị bể vụn, chỉ còn lại một phần không nguyên vẹn

Cậu nghĩ có lẽ giờ khắc này cậu thật sự quá cao hứng, chỉ là chuyện cao hứng cậu thật sự trải qua quá ít, cho nên cậu căn bản không biết nên làm ra phản ứng như thế nào mới có thể biểu đạt khoái hoạt của chính mình.

Tháng 10, Vi Dịch Kiệt tham gia thi đại học.

Ngày vừa thi xong, thời tiết đột nhiên chuyển lạnh. Vừa ra trường khỏi trường thi, Vi Dịch Kiệt chỉ mặc mỗi một chiếc áo đơn trên người lạnh đến run run.

“Dịch Kiệt, thi xong cảm giác như thế nào?”

Đào Mộng Lâm đã ở bên ngoài trường thi đợi nửa giờ, nhìn thấy Vi Dịch Kiệt đi ra liền chạy nhanh áo khoác tiến lên đưa cho Vi Dịch Kiệt.

“Đào lão sư thật sự là cảm ơn anh, thi xong cảm giác cũng không tệ lắm.”

Vi Dịch Kiệt cười cười, tiếp nhận áo trong tay Đào Mộng Lâm mặc vào. Nhưng Vi Dịch Kiệt nào biết rằng cái này áo khoác kỳ thật là do Đào Mộng Lâm cảm thấy thời tiết đột nhiên biến chuyển, bỏ nhiều giờ tìm cho hắn.

“Hiếu Linh nói tối hôm nay phải làm một bữa tiệc lớn đến chúc mừng cậu.”

“Chị thật là, tôi còn không chắc nhất định sẽ mời mọi người đi ăn lại.”

“Không sao”

Đào Mộng Lâm vỗ vỗ vai Vi Dịch Kiệt, hai người nhìn nhau cười, cùng nhau ngồi trên xe bus về nhà.

Từ lúc chia tay với Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt phải sang nhà Vi Hiếu Linh chị cậu ở.

Chị và anh rể là làm tiểu bản sinh ý, còn mang theo một đứa nhỏ, một nhà ba người ở một phòng cho thuê đơn giản, thêm Vi Dịch Kiệt vào ở chung có chút chật chội.

Sau đó nhờ Đào Mộng Lâm chủ động đưa ra đề xuất cho Vi Dịch Kiệt ở nhà anh, hơn nữa nếu hai người sinh hoạt chung cùng nhau thì Đào Mộng Lâm có thể có nhiều thời gian hơn phụ đạo cho Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt cũng cảm thấy không tồi liền tới nhà Đào Mộng Lâm.

Tuy rằng phòng thuê của Đào Mộng Lâm cũng không lớn, nhưng hai người ở vẫn miễn cưỡng có thể, chỉ là không có dư thừa không gian cho thêm một giường ngủ, Vi Dịch Kiệt phải mỗi ngày cùng Đào Mộng Lâm ngủ chung một cái giường.

Ngay từ đầu Vi Dịch Kiệt có chút lo lắng, dù sao Đào Mộng Lâm từng tại giường hướng cậu đưa ra không an phận yêu cầu. Nhưng ở cùng Đào Mộng Lâm vài ngày, anh cũng không có quá phận hành động hoặc đưa ra không an phận yêu cầu, Vi Dịch Kiệt cũng chậm chậm yên tâm.

Ở cùng Đào Mộng Lâm cảm giác kỳ thật tốt lắm, bởi vì bọn họ tính cách có điểm tương đồng, lại không có mâu thuẫn xung đột, Đào Mộng Lâm tựa như một người anh ôn hoà uyên bác, mà Vi Dịch Kiệt vẫn coi anh như một người thầy tốt bạn hiền.

Mỗi khi rảnh, Vi Dịch Kiệt ngẫu nhiên cũng sẽ cùng Đào Mộng Lâm đến thăm nhà tỷ tỷ. Mà tỷ tỷ cũng thường xuyên lo lắng sợ cậu học hành không nhớ lâu, thỉnh thoảng lại mang chút thuốc bổ tặng cho.

19. Quyển 2 - Chương 9

Mọi chuyện cứ như vậy xảy ra, Đào Mộng Lâm cùng Vi Hiểu Linh cũng đã quen biết nhau.

Cho đến khi thi xong môn cuối cùng, Vi Hiểu Linh liền bắt Vi Dịch Kiệt nhất định phải đến nhà cô ăn cơm. Vì thế nên Vi Dịch Kiệt và Đào Mộng Lâm cùng đi đến nhà của cô.

“Cậu, cậu, con muốn đi ra ngoài chơi, dẫn con đi chơi đi!”

Đứa cháu gái nhỏ vừa thấy Vi Dịch Kiệt đến liền chạy tới nắm lấy ống quần cậu kéo kéo, Vi Dịch Kiệt cười ngồi xổm xuống ôm lấy bé gái nhỏ.

“Lúc cậu không có ở đây, Văn Văn có nghe lời hay không?”

“Văn Văn có nghe lời, có ngoan! Cậu dẫn con đi chơi!” Văn Văn cười ôm lấy bắp vai Vi Dịch Kiệt.

“Nhưng mà mẹ con phải đồng ý thì cậu mới dẫn con đi được.”

Nghe Vi Dịch Kiệt nói vậy, Vi Hiểu Linh mặc tạp dề đi tới xoa đầu đứa bé.

“Dịch Kiệt, em dẫn con bé đi đi, dù sao đồ ăn cũng làm chưa xong.”

Nghe mẹ nói, Văn Văn vui vẻ cầm lấy tay cậu.

Vì thế Vi Dịch Kiệt liền cùng Đào Mộng Lâm hai người dẫn theo cô bé đi đến công viên ở gần kí túc xá, trên đất trống cỏ, xung quanh còn có mấy giá leo trèo với mấy tảng đá giả làm núi, kia đều là nơi bọn nhỏ thích nhất đi chơi đùa giỡn.

Văn Văn vừa tới liền chạy đến tảng đá gần nhất, trên tảng đá còn rất nhiều đứa trẻ khác, Văn Văn rất nhanh liền kết bạn với bọn chúng.

Vi Dịch Kiệt mỉm cười nhìn Văn Văn cùng đám nhóc kia, lại không biết người kế bên vẫn luôn có tâm sự trong lòng.

“Dịch Kiệt, có một số việc tôi phải nói cho cậu.”

Đào Mộng Lâm trong lời nói kéo Vi Dịch Kiệt chú ý.

“Chuyện gì?”

Cảm thấy Đào Mộng Lâm nói có chút trầm trọng, Vi Dịch Kiệt cũng căng thẳng chờ đợi Đào Mộng Lâm nói tiếp.

“Tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến việc thi cử của cậu, nên vẫn chưa dám nói cho cậu biết.”

“Làm sao vậy?”

“Hạ Dài Đình cha cậu tháng trước vì bị khả nghi không làm tròn trách nhiệm nhận hối lộ, chẳng những đã bị cách chức, còn bị cơ quan hành chính kiểm tra.”

“Tại sao có thể như vậy! Còn Hạ gia...” Vi Dịch Kiệt trong lòng nảy lên.

“Dịch Kiệt, cậu nghe tôi nói đã. Cha cậu lấy quyền để làm việc riêng từ lâu đã bị cơ quan cảnh sát theo dõi, tiến hành điều tra bí mật, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực liền khiến ông ấy khó lòng tránh khỏi. Hạ gia tài sản cũng bị nghi là do tham ô, sắp tới sẽ bị pháp viện niêm phong. Kỳ thật chuyện này đối Hàn gia đả kích cũng không nhỏ, nghe nói Hàn gia tuy là kinh thương nhưng cũng bị pháp viện điều tra. Đây là do tôi nghe A Khoan nói, Dịch Kiệt cậu... cũng không tính sẽ về nhà xem tình hình như thế nào sao?”

“Cha tôi hiện tại thế nào? Ông ấy... tôi còn có thể thăm ông không? Còn có... Tử Kiệt đâu? Tử Kiệt bây giờ khỏe không?”

Vi Dịch Kiệt khẩn trương nắm lấy cánh tay Đào Mộng Lâm, Đào Mộng Lâm nghiêng đầu đi không nhìn cậu.

“Tôi không biết, bắt quá nếu cậu muốn gặp cha cậu, A Khoan nói có thể nghĩ biện pháp.”

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng khóc, Vi Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm cùng nhau nhìn sang, nhìn thấy Văn Văn ngồi trên cỏ khóc lớn.

Buông Đào Mộng Lâm ra, Vi Dịch Kiệt chạy nhanh chạy tới bế lên Văn Văn đang khóc, vừa hỏi mới biết được Văn Văn vừa nãy cùng mấy bạn chơi đùa đầu đầu không cẩn thận đụng phải tảng đá, vì thế mới đau khóc lớn lên.

Đỗ dành được Văn Văn liền làm Vi Dịch Kiệt tổn không ít khí lực.

Dưới sự trợ giúp của Trương Khoan, Vi Dịch Kiệt quả nhiên thuận lợi tới thăm phụ thân còn đang giam giữ trong tù.

Nhưng khi nhìn thấy Vi Dịch Kiệt, Hạ Dài Đình cũng không có lập tức nhận ra cậu.

Hai người trong lúc đó cách nhau qua một lớp kính thủy tinh chống đạn thật dày, chỉ có thể thông qua điện thoại nói chuyện.

“Tử Kiệt, cha lần này chỉ bắt trắc khó tránh, con cũng phải cẩn thận, Hàn gia hiện tại cũng lâm vào khó khăn, khó có thể giúp con.”

Bị phụ thân nhầm thành Hạ Tử Kiệt làm cho Vi Dịch Kiệt không biết như thế nào mở miệng mới được.

“Tử Kiệt, cha già rồi, con cũng không còn nhỏ. Tuy rằng trước đây con cùng nam nhân làm biết bao nhiêu chuyện loạn thất bát tao, cha vẫn coi như là không biết, cưới nam hay nữ cũng là chuyện của con. Nhưng cha về sau cũng không thể chu cấp cho con nữa, vì thế con vẫn là nên học cách tự lập, cưới một người vợ sau đó sống tốt đi.”

Vi Dịch Kiệt vẫn là nói không ra lời, Hạ Dài Đình lại tưởng cậu tỏ vẻ bất mãn.

“Cha biết con không thích cha quản con, nhưng cha này cũng là vì muốn tốt cho con, lần này cũng không biết phải bao lâu mới được thả ra, cha cũng không nghĩ cha có thể trụ lại được đợi đến khi con...”

“Cha.” Vi Dịch Kiệt rốt cục cắt ngang lời nói của Hạ Dài Đình, “Con là Dịch Kiệt.”

Nghe vậy, tay Hạ Dài Đình run lên làm điện thoại rơi xuống mặt bàn, ông dùng tay vịn chạm lên mặt kính,

tựa hồ là muốn chạm tới đứa con qua mặt kính.

Hạ Dài Đình trong lòng dâng lên loại cảm xúc khó tả, không biết là vui vẻ kích động hay là khổ sở xấu hổ, ông nhìn Vi Dịch Kiệt một hồi lâu, sau đó ánh mắt ảm đạm cảm điện thoại lên trở lại.

“Đi đi.”

Không biết thái độ phụ thân vì cái gì đột nhiên thay đổi, làm cho Vi Dịch Kiệt có chút lo lắng.

“Cha, cha vẫn là không thể tha thứ cho con sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt tỏ ra lạnh lùng của Hạ Dài Đình ra xuất hiện vài tia sơ hở.

“Kỳ thật mấy năm nay con cũng rất nhớ mọi người, chính là... con không dám...” Vi Dịch Kiệt nói xong tự trách cúi đầu.

Hạ Dài Đình thở dài một hơi.

“Dịch Kiệt, cha mấy năm nay cũng rất nhớ con. Khi đó cha nổi nóng liền đuổi con đi, nhưng sau khi con rời đi rồi cha rất hối hận, không biết con sống như thế nào, mỗi lần nghĩ đến con có thể chịu rất nhiều khổ sở, cha trong lòng rất khó chịu.”

Hạ Dài Đình dùng ánh mắt hiền lành nhìn Vi Dịch Kiệt, làm cho Vi Dịch Kiệt rất muốn chạm vào người cha này.

“Con sống rất tốt.” Vi Dịch Kiệt rất tự nhiên mà nói dối.

“Cha biết, con vẫn không trở lại vẫn là vì chuyện của Tử Kiệt. Con mọi chuyện đều làm cho Tử Kiệt, đều suy nghĩ cho nó, khi đó cũng là... vì chuyện đó mới cùng nó trao đổi thân phận. Cha vẫn thực hối hận năm đó đã ly hôn, cha nếu đều giành quyền nuôi dưỡng hai đứa thì tốt rồi.”

Nghe phụ thân nói, làm cho Vi Dịch Kiệt có chút kinh ngạc, cậu không nghĩ phụ thân đã biết chuyện cậu cùng Hạ Tử Kiệt trao đổi thân phận.

“Cha, vậy ra cha vẫn luôn biết?..”

“Đứa ngốc này, con khi đó vừa mở miệng nói chính mình không phải Tử Kiệt, cha lập tức hiểu ra vấn đề. Chính là khi đó em con bị như vậy... không thể để cho nó đến nông thôn chịu khổ.”

Nhắc tới chuyện kia lại khiến cho Vi Dịch Kiệt rơi vào cảm giác tự trách.

“Con không xứng làm anh.”

“Tuy rằng cha không biết cụ thể chuyện lần đó xảy ra như thế nào, nhưng tự trách cũng không làm nên chuyện gì, hiện tại Tử Kiệt thật sự khó mà tiếp cận, Dịch Kiệt con phải giúp giúp nó.”

Vi Dịch Kiệt chỉ có thể không nói gì liệu mạng gặt đầu.

Sau khi rời khỏi trại giam, Vi Dịch Kiệt theo Trương Khoan đi đến Hạ gia.

Khi vừa đến Hạ gia, bọn họ liền nhìn thấy có hơn mười người mặc đồng phục pháp viện đã đến đó trước. Trong nhà thỉnh thoảng truyền đến từng đợt âm thanh cãi vã, mà có mấy người đứng ở bên ngoài canh, ngăn Vi Dịch Kiệt cùng Trương Khoan không cho tiến vào, mặc cho Vi Dịch Kiệt cùng Trương Khoan giải thích như thế nào thì bọn họ cũng không chấp nhận.

“Các người không có quyền phong bế nhà tôi! Các người nếu dám phong tôi liền từ nơi này nhảy xuống!” *(Anh mê tự tử vậy à..)*

Nghे tiếng la, mọi người bên ngoài biệt thự đều ngẩng đầu nhìn về phía lầu bốn, một bóng người đứng ở ban công nhanh chóng trở mình trên lan can, một chân đã muốn nhẹ nhàng trèo ra bên ngoài.

“Mau gọi 119!” *(Chắc là số cảnh sát bên Trung)*

Mấy nhân viên chấp pháp ở dưới lầu thấy tình hình không ổn, có người nhanh chóng gọi điện thoại.

“Các người không chỉ nói! Nơi này là nhà của tôi, tôi sẽ không cho các người phong tỏa! Trừ phi tôi chết nếu không tôi tuyệt đối không rời khỏi nơi này!”

Hạ Tử Kiệt ngồi ở trên lan can ban công, thân thể có phần nghiêng ra bên ngoài, nhân viên đứng ở ban công bên ngoài không dám tới gần đích chấp pháp nhân viên đành phải tiếp tục ra khuyến bảo.

Vi Dịch Kiệt ở dưới lầu nhìn thấy cơ thể Hạ Tử Kiệt đã muốn treo lơ lửng giữa không trung, không khỏi ra toát ra mồ hôi lạnh.

Ngay khi tất cả mọi người không kịp phản ứng, Hạ Tử Kiệt đột nhiên trượt tay *(hoặc là thả tay, do QT ghi là ‘thả vừa trượt’)*, thân mình liền rơi xuống dưới.

“Tử Kiệt!”

Ngay một khắc đó thân thể Vi Dịch Kiệt cứ như không còn chịu nổi chế nũa, cậu đẩy tất cả mọi người ra, chạy như điên đến hướng đệ đệ đang rơi xuống. Cậu hy vọng có thể dùng cơ thể mình tạo thành cái đệm cho đệ ấy, cậu không bao giờ... muốn nhìn thấy đệ đệ cậu bị thương tổn lần nữa.

Nhưng mà sự thật luôn tàn khốc, cơ thể Hạ Tử Kiệt rơi thật mạnh ngã trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra, tạo thành một vũng khiến cho người ta khiếp sợ.

“Tử Kiệt!”

Vi Dịch Kiệt như đã muốn mất đi cảm giác, ở bên người Hạ Tử Kiệt quỳ xuống, cậu muốn ôm đệ đệ, nhưng lại sợ chính mình lỡ mãng sẽ khiến vết thương càng thêm nặng.

“Dịch Kiệt, Dịch Kiệt...”

Vi Dịch Kiệt vô ý thức gọi cách xưng hô trước đây của cậu dành cho hắn, không dám di chuyển thân thể đệ đệ, vì thế cậu đành phải nắm lấy một bàn tay đặt lên trên mặt, nước mắt nhanh chóng mờ hồ đã ngập hai mắt

Tháng mười một, thời tiết chính thức chuyển lạnh. Sau khi mùa đông bắt đầu thời tiết vẫn không tốt lắm, rét lạnh còn thêm mưa bụi làm cho sắc trời có vẻ âm trầm hơn.

Hạ Dài Đình bị pháp viện phán mười lăm năm tù, hạ toàn bộ tài sản bị pháp viện niêm phong.

Còn Hạ Tử Kiệt, tuy rằng cứu được mạng, nào lại bị tổn thương nghiêm trọng, bị một số di chứng, hơn nữa xương đùi gãy, cột sống bị thương, cho nên vẫn luôn ở bệnh viện trị liệu.

Vi Dịch Kiệt khi đi thăm phụ thân không dám đem chuyện Hạ Tử Kiệt nói với ông, tiền cho Hạ Tử Kiệt chữa bệnh cũng là Dịch Kiệt tiền mà cha dượng trước đây để lại.

Tuy rằng giữa tháng Vi Dịch Kiệt nhận được thư đậu đại học, nhưng một chút vui mừng cậu cũng không có. Hạ Tử Kiệt chữa bệnh, đây là Vi Dịch Kiệt quan tâm nhất.

Cột sống bị thương làm cho Hạ Tử Kiệt nửa người tê liệt, mà não bộ bị thương lưu lại di chứng, làm cho Hạ Tử Kiệt tinh thần có chút dị thường. Đôi khi hắn có thể nhận ra Vi Dịch Kiệt, đôi khi lại cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ cuồng loạn đánh người kẻ bên. Vi Dịch Kiệt mỗi ngày ngại vất vả bảo hộ bên người Hạ Tử Kiệt, hy vọng Hạ Tử Kiệt bệnh tình sẽ tốt hơn, nhưng mà qua một tháng, Hạ Tử Kiệt bệnh tình vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Số lần Hạ Tử Kiệt mất đi nhận thức đánh kích người khác ngược lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thường xuyên, cho dù là khó có thời gian thần trí thanh tỉnh, thái độ của hắn đối với Vi Dịch Kiệt cũng phi thường lạnh lùng.

Một buổi chiều thứ năm, trời vẫn đang mưa nhỏ, không khí vừa lạnh mà ẩm ướt, làm cho người ta cảm giác phi thường khó chịu.

Hạ Tử Kiệt ăn cơm trưa xong liền ngủ, nhưng bởi vì còn đang truyền dịch cho nên Hạ Tử Kiệt bên người phải có người chăm sóc, Vi Dịch Kiệt liền canh ở bên giường hắn.

Bởi vì Hạ Tử Kiệt thường xuyên sẽ đánh người, bệnh viện mới an bài Hạ Tử Kiệt một gian phòng riêng. Hạ Tử Kiệt càng nhìn càng thêm có vẻ tái nhợt gầy yếu, Vi Dịch Kiệt đau lòng nhìn đệ đệ, thỉnh thoảng lại chải lại cho hắn mái tóc bay rối.

Tiếng gõ cửa rất nhỏ vang lên, Vi Dịch Kiệt mới ý thức được có người ở đứng ở trước cửa phòng bệnh, vì thế cậu nhanh đứng dậy đi đến mở cửa.

Cửa vừa mở ra, người ngoài cửa làm tâm Vi Dịch Kiệt nhảy mắt như nảy lên.

Vi Dịch Kiệt đã không nhớ rõ đã bao lâu chưa gặp lại người này rồi, khi rời khỏi người này cậu đã không ngừng tự nói với bản thân rằng mình có bao nhiêu vui vẻ, cậu cũng không cho phép chính mình suy nghĩ bất kể là gì về chuyện quan hệ với người đàn ông này, quá khứ này hoang đường ấy chính là một giấc mộng mà cậu sẽ coi như chưa từng xảy ra.

“Tôi là đến thăm bệnh.”

Hàn Vĩ nói xong đưa tay cầm một giỏ hoa quả đưa cho Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt vậy mà vẫn vẫn ngơ ngác đứng ở cạnh cửa chậm chạp không có phản ứng.

“Tôi có thể vào xem Tử Kiệt không?” Hàn Vĩ lại lên tiếng hỏi.

Lần này Vi Dịch Kiệt mới chậm chạp có phản ứng, cậu gật gật đầu nhận lấy giỏ hoa quả trong tay Hàn Vĩ quả sau đó nghiêng người cho Hàn Vĩ tiến vào, Hàn Vĩ liền không chút khách khí nhanh chóng bước vào phòng.

Vi Dịch Kiệt có chút khấn trương, tiếp đón Hàn Vĩ xong lại không biết sẽ làm gì cho đúng.

“Tử Kiệt còn đang ngủ sao?”

“Đúng vậy, mới vừa ngủ không lâu.”

“Bệnh tình như thế nào?”

“Bác sĩ nói không tốt lắm.”

“Chỉ có một mình anh chăm sóc sao?”

Vi Dịch Kiệt gật gật đầu.

“Tuy rằng Hàn gia hiện tại cũng gặp không ít vấn đề, nhưng mà nếu có cần hỗ trợ thứ gì thì có thể liên hệ với bọn tôi, dù sao Hạ bá bá với Hàn gia cũng có giao tình rất tốt. Tôi hôm nay là đại diện cha tới thăm hai người, có cái gì cần có thể hiện tại nói với tôi.”

Vi Dịch Kiệt vẫn luôn chú ý Hàn Vĩ từ khi tiến vào, Hàn Vĩ ngữ khí có vẻ vừa xa cách mà lại quá mức ‘sách giáo khoa’, cậu mơ hồ còn cảm thấy được hấn lần này đến đây cũng không phải là do tự nguyện, Vi Dịch Kiệt đột nhiên bị thái độ lạnh lùng của Hàn Vĩ đâm đến bị thương.

“Cám ơn ý tốt của mọi người, tôi cùng Tử Kiệt tốt lắm, tạm thời không cần trợ giúp.”

“Về sau các anh có cần trợ giúp có thể tìm tôi, còn bây giờ tôi xin cáo từ.”

Hàn Vĩ đích ngữ khí phi thường xã giao, nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Hàn Vĩ, không cho cậu đi!”

Hạ Tử Kiệt không biết khi nào tỉnh lại, đột nhiên kêu lên, Hàn Vĩ nghe vậy dừng lại cước bộ.

“Cậu phải dẫn tôi đi! Tôi phải ở cùng với cậu!”

Hàn Vĩ đứng yên vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có dự định qua đầu đầu lại.

“Tôi tháng một năm sau sẽ tổ chức hôn lễ với Lam Hinh.” Hàn Vĩ nói xong, bước chân như muốn rời đi.

“Hàn Vĩ cậu nếu không mang tôi đi theo, tôi sẽ chết cho cậu xem!”

Hạ Tử Kiệt nói xong trên tay đã cầm lấy con dao cắt trái cây, để ở trên cổ.

“Tôi biết tôi đã tàn phế, nhà cũng không còn, cha thì ngồi tù, chỉ còn lại có... còn lại anh ta! Tôi không muốn thấy người này! Tôi thấy anh ta liền ghê tởm! Hàn Vĩ nếu ngay cả cậu cũng không để ý tôi... tôi còn còn sống làm ý nghĩa gì?”

Hạ Tử Kiệt kích động tay cũng run rẩy theo, lưỡi dao đặt trên hằn kết mơ hồ đã cắt vào da thịt, máu chậm rãi theo cổ hấn chảy xuống.

Tuy rằng Vi Dịch Kiệt trong lòng vẫn có thể cảm nhận được hận ý trong lòng đệ đệ với cậu, nhưng khi chính tai nghe được đệ đệ nói ra lần đầu tiên, tàn khốc chuyện thật làm cho cậu cảm thấy một trận thiên

toàn địa chuyển.

Tội lỗi mà của cậu với đệ đệ, cả đời cậu có lẽ vĩnh viễn cũng đừng mong được đệ đệ tha thứ.

Nhìn Hạ Tử Kiệt càng lúc càng chảy nhiều máu, Hàn Vĩ nhanh đi lên, Hạ Tử Kiệt ý thức được Hàn Vĩ đang tới gần liền cầm dao hướng sang Hàn Vĩ, điên cuồng mà quơ dao.

Vi Dịch Kiệt thấy tình thế biết là Hạ Tử Kiệt lại phát bệnh, nhanh ấn nút khẩn cấp gọi bác sĩ. Chỉ chốc lát sau, chữa bệnh và chăm sóc nhân viên tới rồi cùng Hàn Vĩ ngăn Hạ Tử Kiệt điên cuồng hành vi lại. Cũng tiêm cho hắn thuốc an thần, hắn mới rốt cục im lặng ngủ.

Vì đoạt dao trong tay Hạ Tử Kiệt, tay trái Hàn Vĩ bị một vết cắt thật sâu. Hạ Tử Kiệt ngủ xong, Vi Dịch Kiệt mới cùng Hàn Vĩ để mấy người kia rời đi.

“Không tiễn tôi đi xuống sao?”

Khi chỉ còn lại Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ, Hàn Vĩ vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng đột nhiên nắm lấy cánh tay Vi Dịch Kiệt, làm cho Vi Dịch Kiệt đích tim đập chệch nửa nhịp.

“Sẽ tiễn.”

Vi Dịch Kiệt nhanh chóng sơ cứu cho tay Hàn Vĩ, sau đó hai người cùng nhau đi đến thang máy.

Người chờ thang máy cũng không nhiều, trong thang máy cũng chỉ có năm người. Vi Dịch Kiệt cùng Hàn Vĩ đứng ở trong góc dựa vào thành thanh máy, hai người lúc đó khoảng cách rất gần, làm cho Vi Dịch Kiệt khẩn trương đến ứa mồ hôi lạnh hết tay.

Đột nhiên, một bàn tay ở trên mặt cậu khẽ vuốt một trận, ý thức được là tay Hàn Vĩ, chỗ trên mặt bị Hàn Vĩ đụng tới trở nên nóng rực, cậu nhanh chóng dịch thân mình ra khỏi người Hàn Vĩ, tay vẫn còn đang cầm băng gạc bị Hàn Vĩ chạm qua.

“Trên mặt của anh có dính vết máu.”

Hàn Vĩ lúc nói nhìn chằm chằm vào mặt Vi Dịch Kiệt, ánh mắt nóng rực làm cho Vi Dịch Kiệt không dám nhìn thẳng hắn.

“Cảm ơn.”

Vi Dịch Kiệt tận lực hạ giọng, hy vọng không khiến cho người phía trước chú ý.

“Anh như thế nào vẫn là dễ dàng thẹn thùng như vậy.”

Hàn Vĩ thật ra không để ý, hắn khi nói chuyện thanh âm mặc dù không tính là lớn, lại đủ làm cho hết thang máy nghe rõ, mặt khác ba người còn lại quả nhiên nghe vậy đều quay đầu lại nhìn bọn họ liếc mắt một cái. Mà vừa lúc này lại nghe ‘ding’ một tiếng, thang máy tới lầu một, những người khác lục tục đi ra thang máy.

Vi Dịch Kiệt đứng lại không có ý định đi tiếp, Hàn Vĩ kéo tay cậu.

“Anh không tiễn tôi nữa sao?”

“Tôi không tiễn, cậu đi đi.”

“Nếu tôi nhất định phải bắt anh đi thì sao?”

“Không cần!”

Hàn Vĩ giữ chặt tay bắt cậu Vi Dịch Kiệt phải đi, Vi Dịch Kiệt lại cực lực phản kháng, trong lúc đó thang máy chậm rãi đi lên. Không gian khép kín chật hẹp thoáng chốc chỉ còn lại hai người bọn họ, Hàn Vĩ áp Vi Dịch Kiệt vào góc thang máy sáng sủa hôn cậu.

Vi Dịch Kiệt phản xạ có điều kiện đẩy người Hàn Vĩ, chính là chống cự đối Hàn Vĩ mà nói căn bản không đến nơi đến chốn.

Chỉ nghe ‘ding’ thêm một tiếng, thang máy ngừng lại, Hàn Vĩ cũng rốt cục cũng dừng cường hôn Vi Dịch Kiệt. Nhưng khi thang máy dừng lại làm cho Vi Dịch Kiệt có chút đứng không vững, hoàn hảo Hàn Vĩ đúng lúc ôm lấy cậu.

Cửa thang máy lại mở đúng lúc này, vài người nối đuôi nhau bước vào.

Không kịp buông ra Vi Dịch Kiệt, Hàn Vĩ rõ ràng vẫn ôm Vi Dịch Kiệt, dùng dáng người cao lớn của mình che cho cậu. Người đi vào mặc dù có tò mò, nhưng là không dám nhìn chăm chăm vào ‘cặp tình nhân’ này.

Cho đến khi lên tầng cao nhất, tất cả mọi người ra thang máy, thấy không còn ai nữa, Hàn Vĩ mới buông ra Vi Dịch Kiệt.

“Đợi cho dưới lầu cùng tôi đi, nếu không tôi sẽ trước mặt người khác hôn anh.”

Hàn Vĩ nói xong, thang máy lại ngừng, vài người tiến vào bên trong, Hàn Vĩ cùng Vi Dịch Kiệt không nói nữa.

Khi bước xuống tầng trệt, Vi Dịch Kiệt ngoan ngoãn cùng Hàn Vĩ đi ra, đi đến bãi đỗ xe.

20. Quyển 2 - Chương 10

Hàn Vĩ chạy xe đến một khách sạn cấp cao liền thuê một phòng VIP, dẫn Vi Dịch Kiệt vào.

Ngồi ở trên giường lớn khách sạn, Vi Dịch Kiệt trong lòng thực khẩn trương cũng có chút hồi hận.

Cậu biết rõ mục đích Hàn Vĩ dẫn cậu tới nơi này cùng với chuyện kế tiếp sắp sửa xảy ra. Cậu rõ ràng cùng Hàn Vĩ đã không còn quan hệ gì, cũng không muốn bị hấn uy hiếp, hơn nữa hiện tại Hàn Vĩ đang tắm rửa cậu hoàn toàn có thể thừa dịp cơ hội này chạy trốn, nhưng cậu lại cương thân mình ngồi ở bên giường, thật giống như cậu cũng có chút chờ mong chuyện kế tiếp sẽ phát sinh.

Càng nghĩ càng cảm thấy ảo não, Vi Dịch Kiệt vẫn ngồi ở trên giường không nhúc nhích, không biết là do máy sưởi trong phòng nóng quá, Vi Dịch Kiệt cảm thấy toàn thân đều toát ra mồ hôi.

Không biết từ khi nào, trong phòng tắm tiếng nước dừng lại.

Cạch một tiếng, phòng tắm cửa mở.

Vi Dịch Kiệt ngồi trên giường đưa lưng về phía phòng tắm, cậu tưởng tượng Hàn Vĩ đang đi tới, liền cảm thấy sau lưng chính mình đều phải thiêu cháy.

Chỉ nghe một trận tiếng bước chân chậm rãi hướng cậu tới gần, chỉ chốc lát sau, Hàn Vĩ đã ngồi xuống bên cạnh cậu. Chỉ thấy Hàn Vĩ mặc áo choàng tắm, chỗ ngực mơ hồ có thể thấy cơ ngực săn chắc của hắn.

“Tôi thật cao hứng, anh vẫn còn ở đây.”

Hàn Vĩ một tay ôm lấy bả vai Vi Dịch Kiệt, một tay tay nắm lấy cằm Vi Dịch Kiệt kéo cậu nhìn về phía hắn.

“Nếu anh không đi, thì đừng trách tôi không có cho anh cơ hội chạy trốn.”

Hàn Vĩ nói xong liền hôn Vi Dịch Kiệt, mà Vi Dịch Kiệt chỉ là tượng trưng đẩy Hàn Vĩ một chút, lại vô thức để tay trên bả vai Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ vui vẻ thuận thể đem Vi Dịch Kiệt đẩy ngã ở trên giường, Vi Dịch Kiệt bị áp lên trên giường thân mình có chút không vững, dưới tình thế cấp bách nắm lấy áo choàng tắm bên ngoài Hàn Vĩ, kết quả khi nằm xuống Vi Dịch Kiệt cũng kéo rách áo choàng Hàn Vĩ ra.

“Anh như thế nào nóng vội như vậy, chẳng lẽ, anh cũng rất muốn tôi sao?”

Hàn Vĩ cười, ở cổ Vi Dịch Kiệt cọ sát hôn. Những chỗ mẫn cảm của Vi Dịch Kiệt Hàn Vĩ đã sớm rõ như lòng bàn tay, thân thể Vi Dịch Kiệt như Hàn Vĩ mong muốn rất nhanh có đáp lại.

Sau khi cọ sát một hồi sau, Hàn Vĩ đứng lên, sau đó tháo đai áo tắm, vứt cả áo sang một bên, làm cho cả thân thể nam tính rắn chắc bại lộ trước mắt Vi Dịch Kiệt.

Tính khí của Vi Dịch Kiệt cũng đã cương ngạnh ngẩng cao đầu, cậu có chút khấn trương, sau đó chậm rãi hướng giường bên lùi sang.

“Hiện tại mới muốn chạy, trễ rồi.”

Hàn Vĩ nói xong liền một lần nữa ngăn chặn Vi Dịch Kiệt, bắt đầu cởi hết quần áo trên người cậu, Vi Dịch Kiệt vẫn đang là tượng trưng chống đẩy một chút liền thuận theo Hàn Vĩ cởi quần áo mình.

Rất nhanh hai người đã trần truồng, Hàn Vĩ không chút khách khí cầm tính khí Vi Dịch Kiệt không ngừng luận động, miệng đã ngậm lấy đỉnh đầu tính khí. Vậy dưới không ngừng bị Hàn Vĩ khiêu khích cũng dần cứng thêm một vòng, vì thế Hàn Vĩ chậm rãi liếm sâu một trận, sau đó đã đem toàn bộ tính khí Vi Dịch Kiệt đích ngậm vào trong miệng.

Đây là Hàn Vĩ lần thứ hai giúp cậu bị, cho dù chính Vi Dịch Kiệt là hưởng thụ phục vụ nhưng vẫn cảm thấy thực bản.

“Không cần... không cần như vậy... sẽ bản!”

Vi Dịch Kiệt cố gắng muốn đẩy ra Hàn Vĩ vẫn chôn giữa hai chân cậu, Hàn Vĩ lại muốn trừng phạt, dùng răng nanh cắn nhẹ ma sát ở đỉnh đầu (đỉnh đầu cái dưới thân ý... tớ thực sự không ghi rõ được huhu) một chút.

“A a... a ân...”

Vi Dịch Kiệt bị khoái cảm bủa vây không chịu được, cuối cùng hay tay vẫn đang để trên đầu Hàn Vĩ, đẩy Hàn Vĩ để cho cậu càng nhiều kích thích.

Sau khi Vi Dịch Kiệt bắn ra, Hàn Vĩ cũng đem ngón tay trơn trượt đi vào trong cơ thể Vi Dịch Kiệt. Dừng dạo đã lâu chưa làm có chút khô khốc, sau khi được Hàn Vĩ kiên nhẫn khuếch trương dần trở nên mềm mại, dụ dỗ vậy thô to tiến vào bên trong nó.

Hàn Vĩ cũng không nóng lòng tiến vào, mà chỉ khuếch trương với không ngừng liếm lộn tính khí của Vi Dịch Kiệt. Ngay khi Hàn Vĩ ngón tay ở trong dừng dạo nóng bức tìm được một điểm nổi lên, Vi Dịch Kiệt

liên ngay lập tức bắn ra bạch trọc.

Hàn Vĩ đem toàn bộ tinh dịch Vi Dịch Kiệt bắn ra nuốt xuống, mới rốt cục buông tha Vi Dịch Kiệt tính khí, nhưng tiếp theo Vi Dịch Kiệt cái mông bị Hàn Vĩ nâng lên, lần này môi Hàn Vĩ không ngừng cắn ở đùi trong trắng nõn, để lại một mảnh hồng ngân, ngón tay còn đang để trong mật huyết luận động không ngừng.

Đùa bốn một trận xong, Hàn Vĩ rút ra ngón tay, đỡ phân thân chính mình chậm rãi sáp nhập. Tuy rằng đã lâu không làm, nhưng mật huyết rất nhanh đã đem thịt trụ thô to nuốt sống.

Sau đó Hàn Vĩ gác hai chân Vi Dịch Kiệt lên vai mình, dưới thân mới bắt đầu mãnh lực luận động.

Trong phòng yên lặng chỉ có hai người tiếng thở dốc cùng với âm thanh va chạm thân thể nên cảnh đặc biệt rõ ràng, Hàn Vĩ nhìn thấy Vi Dịch Kiệt vì chính mình mà mê loạn không khỏi cúi xuống hôn cậu.

“Có phải thực thoải mái hay không? Mấy ngày nay có nhớ tôi không?”

Hàn Vĩ nói xong dưới thân đình động nhanh hơn, Vi Dịch Kiệt lại cắn chặt môi không nói lời nào.

“Anh có phải đã thích bị tôi thượng, thích cảm

giác bị tôi tiến vào không? Anh có để ý tôi một chút nào không?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt ra sức lắc lắc đầu.

“Tôi không phải... đồng tính luyện ái... tôi không phải...”

“Anh mở to mắt nhìn tôi.”

Tuy rằng Hàn Vĩ khẩu khí có chút cường ngạnh, nhưng Vi Dịch Kiệt vẫn nhắm chặt mắt không hé.

“Nhìn tôi!”

Tay Hàn Vĩ lại bắt đầu cảm tính khí Vi Dịch Kiệt xoa bóp một lần nữa.

Vi Dịch Kiệt biết chính mình nếu không nghe theo Hàn Vĩ có thể bị hấn tra tấn, vì thế Vi Dịch Kiệt vẫn là thành thật mở mắt.

Nhưng khi Vi Dịch Kiệt mở mắt, nhìn cậu lại là một đôi mắt tràn ngập ôn hoà hiềm thấy.

“Anh biết không, tôi nhớ anh đến phát điên rồi!” (á á á á á ;;;-;;; ư hư hư tui thích điều này)

Thân thể Hàn Vĩ không ngừng lay động, làm cho Vi Dịch Kiệt cảm thấy Hàn Vĩ trước mắt thoát nhìn có vẻ không đúng lắm, lời nói của hắn càng làm cho cậu cảm thấy một trận nóng lên.

Nhất thời xúc động, Vi Dịch Kiệt tay ôm lấy bả vai Hàn Vĩ, Hàn Vĩ thuận theo vùi đầu vào trong lòng cậu.

“Thực xin lỗi... thực xin lỗi...”

Hàn Vĩ không ngừng mà thì thào, sau đó phóng thích trong cơ thể Vi Dịch Kiệt.

Khi cùng Hàn Vĩ đi ra khỏi khách sạn, bầu trời lại mưa phùn, đèn đường mờ nhạt chiếu lên những hạt mưa trông như vô số tiểu ngân châm như ẩn như hiện trong bóng tối.

Bởi vì đã là đêm khuya, trời lại còn mưa, Hàn Vĩ lái xe chở Vi Dịch Kiệt quay về nhà Đào Mộng Lâm, dọc đường đi có vẻ đặc biệt quanh quẽ.

Tới nhà trọ của Đào Mộng Lâm, Vi Dịch Kiệt đã đi xuống xe, đi cũng không cùng Hàn Vĩ nhiều lời một câu.

Cho đến khi Vi Dịch Kiệt đi vào ngõ tắt nhỏ, đột nhiên cảm thấy bị người từ sau lưng ôm lấy, hơi thở quen thuộc cho cậu biết người ôm mình chính là Hàn Vĩ.

Trong lòng bàn tay bị nhét vào một vật còn mang theo hơi ấm từ Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt dựa vào đèn nhìn thấy trong tay là một viên ngọc.

“Đồ của anh để quên.”

“Cảm ơn.”

Hai người cứ như vậy ở trong đứng một hồi lâu, cuối cùng Hàn Vĩ buông Vi Dịch Kiệt ra.

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Nói ra lời từ biệt, bọn họ đưa lưng về phía đối phương yên lặng rời đi, ai cũng không quay đầu lại.

Ai biết lần này từ biệt, khi nào mới có thể gặp lại đâu?

Cho đến khi Vi Dịch Kiệt đi đến một ngõ khác, rốt cục dừng lại. Cậu mở bàn tay, nhìn thấy viên ngọc lẳng lẳng nằm ở trong tay mình, cậu biết chính mình không nên cùng Hàn Vi liên lụy nữa, một loại cảm giác bị thương không biết từ đâu ra như thủy triều cuộn cuộn ở trong lòng, tâm cũng bắt đầu đau điếng. Cậu ôm lấy ngực ngồi xổm trên mặt đất, càng không ngừng tự nói với chính mình, rằng cậu không phải đồng tính luyến ái, cậu không phải đồng tính luyến ái... (:(((

Ngày hôm sau, mới 7 giờ sáng Vi Dịch Kiệt liền rời giường đi đến bệnh viện.

Vốn cả một đêm không ngủ ngon, cộng thêm miệt mài có chút quá độ, làm cho Vi Dịch Kiệt tinh thần có chút uể oải, huyết thái dương cũng ần ần đau.

Khi Vi Dịch Kiệt tiến vào phòng bệnh Hạ Tử Kiệt, liền thấy một toán bác sĩ vừa mới bước ra, bác sĩ của Hạ Tử Kiệt nhìn thấy Vi Dịch Kiệt liền nói với cậu tình huống của Hạ Tử Kiệt không lạc quan lắm, tinh thần xuất hiện thoái hóa, ngàn vạn lần không được kích thích Hạ Tử Kiệt.

Sau khi nhóm bác sĩ rời khỏi, Vi Dịch Kiệt lại do dự, cậu cảm thấy được mình xuất hiện có lẽ sẽ kích thích đến Hạ Tử Kiệt.

Ở trước cửa phòng bệnh một hồi lâu, Vi Dịch Kiệt mới mở cửa đi vào phòng bệnh.

Vén rèm giường lên, ánh sáng tắm tối bao phủ bên trong, Hạ Tử Kiệt im lặng ngồi ở trên giường bệnh.

Vi Dịch Kiệt thật cẩn thận đi về phía Hạ Tử Kiệt, ánh mắt đại hẩn lại đại ra, chỉ nhìn về phía chân của mình.

“Tử Kiệt... Tử Kiệt...”

Vi Dịch Kiệt kêu hẩn vài tiếng, chính là Hạ Tử Kiệt một chút phản ứng cũng không có.

“Tử Kiệt?”

Vi Dịch Kiệt lấy tay ở trước mặt Hạ Tử Kiệt quơ quơ, hẩn vẫn là một chút phản ứng cũng không có.

Vi Dịch Kiệt cảm thấy không ổn vì thế nắm lấy tay Hạ Tử Kiệt lắc lắc thân mình hẩn, hồi lâu Hạ Tử Kiệt rốt cục phản ứng lại, ánh mắt đại ra nhìn nhìn Vi Dịch Kiệt, sau đó lộ ra vẻ mặt mờ mịt tươi cười.

“Tử Kiệt, em làm sao vậy? Anh... là Dịch Kiệt...”

Hạ Tử Kiệt nghe vậy, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vi Dịch Kiệt, không trả lời.

“Anh là anh trai của em, là người anh mà em ghét nhất.”

Hạ Tử Kiệt đột nhiên nở nụ cười, sau đó tay sờ sờ mặt Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt nắm lấy tay hắn ôm vào trong lòng ngực.

Cậu còn nhớ rõ khoảnh khắc cùng đệ đệ nắm tay đi dưới ánh chiều tà, bọn họ không ngừng nói, “Anh là Tử Kiệt, em là Dịch Kiệt, chúng ta là vĩnh viễn là anh em tốt.”

Chính là ngay tại khi đó, một tên đàn ông trung niên xa lạ chặn đường bọn họ. Hắn ta đối với bọn cậu cực kỳ tốt, còn nói nguyện ý giúp bọn họ trốn khỏi gia đình. Cả hai rất nhanh tin tên đàn ông kia, bị hắn lừa đến một nhà kho không người.

Đi vào trong, tên đàn ông kia liền thay đổi sắc mặt, bắt đầu buộc bọn cậu cởi quần áo, sờ loạn trên người bọn họ.

Cậu trước hết cảm thấy sự tình không ổn, cậu bắt đầu liều mạng phản kháng, hai người đối phó với hắn nên hắn cũng có chút chật vật, vì thế cậu thuận lợi trốn thoát. Chính sau khi chạy đi, cậu phát hiện đệ đệ đã bị tên đàn ông kia đặt ở dưới thân, làm ra một vài chuyện dâm loạn.

“Anh cứu em! Anh! Anh!”

Đệ đệ ở dưới thân hắn ta không ngừng la khóc cầu cứu, nhưng cậu bởi vì sợ hãi mà ích kỷ từ bỏ đệ đệ một người đào tẩu.

Chờ đến khi cậu trở về tìm kiếm đệ đệ, tên đàn ông kia đã rời đi, chính là đệ đệ bị hắn chà đạp vô cùng thâm trọng, chất lỏng màu trắng cùng màu đỏ che kín cơ thể đầy vết thương của đệ đệ, vì thế cậu công đệ đệ trốn vào hầm trú ẩn.

Vô luận nhiều năm qua đi, tiếng khóc la của đệ đệ khi đó điều khiến cho Vi Dịch Kiệt đau lòng, đều làm cho Vi Dịch Kiệt không thể quên mất, khiến cho cậu vẫn sống với cảm giác tội lỗi bên trong.

Cậu không có tư cách làm anh, tuy rằng quá khứ luôn thề son sắt nói bọn họ vĩnh viễn là anh em tốt, nhưng người phản bội trước cũng là cậu.

Một tháng sau, Hạ Tử Kiệt rốt cục xuất viện.

Tuy rằng ngoại thương đã khỏi hẳn, nhưng là hẳn tinh thần xuất hiện dị thường, hơn nữa đánh mất năng lực nói chuyện, nửa người cũng tê liệt.

Vi Dịch Kiệt rời khỏi phòng trọ của Đào Mộng Lâm, chính mình thuê một phòng hai mươi mét vuông cùng đệ đệ sống, mỗi ngày đều cẩn thận chăm sóc đệ đệ.

Bởi vì phải toàn bộ trông coi đệ đệ, Vi Dịch Kiệt không thể đi tìm việc, đối với khai giảng tháng hai năm sau Vi Dịch Kiệt thậm chí cũng đã chuẩn bị từ bỏ, hiện tại bọn họ anh em bọn họ chỉ có thể dựa vào tiệm quần áo nhỏ của Vi Hiểu Linh duy trì cuộc sống, Đào Mộng Lâm ngẫu nhiên cũng sẽ giúp đỡ bọn họ.

Tết âm lịch, Đào Mộng Lâm đến mừng cùng anh em hai người.

Nhìn Hạ Tử Kiệt thần trí không rõ, mỗi ngày chỉ biết vô tội ngây ngô cười cười ở trên giường, Đào Mộng Lâm trong lòng dâng lên nỗi chua xót không rõ.

Tuy rằng sau này anh cũng có chút chuyển tình cảm mình sang Vi Dịch Kiệt, nhưng người khiến anh bận tâm nhiều năm như vậy vẫn là Hạ Tử Kiệt, hiện tại hẳn biến thành bộ dáng này, vô luận là yêu hay hận, hết thấy đều theo thời gian mờ đi.

Khi Hạ Tử Kiệt xuất viện bác sĩ đã nói, hẳn đã không còn nhiều thời gian, đối mặt với một người không biết khi nào chết, bọn họ chỉ có muốn giúp hẳn tận hưởng chút nhân sinh tốt đẹp này đến phút cuối đời.

Đầu tháng ba, thời tiết trở nên trong veo, bầu trời luôn âm u vì mùa đông cũng bắt đầu ấm áp trở lại.

Hạ Tử Kiệt ngồi ở trên giường vẫn ngơ ngác nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài.

“Biển...”

Hạ Tử Kiệt đã lâu cũng không nói gì, đột nhiên nói ra một chữ rõ ràng như vậy, vì thế Vi Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm tính toán dẫn Hạ Tử Kiệt đi biển một lần.

Đầu tháng năm, Vi Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm thuê một chiếc xe đến thành phố F. Trải qua hơn hai giờ, bọn họ rất cục thuận lợi tới bờ biển.

Vi Dịch Kiệt cùng Đào Mộng Lâm dẫn xe lăn của Hạ Tử Kiệt đến bờ cát, mặt biển trống trải giống một mảnh thủy tinh màu xanh thật khảm lên bờ, thủy triều cuộn cuộn nổi lên, phát ra có tiết tấu tiếng vang. Gió biển mùa đông lạnh như băng đến thấu xương, lại thổi không tiêu tan được nhiệt tình của cả ba người.

“Biển... Biển...”

Hạ Tử Kiệt nhìn thấy trước mắt biển rộng trống trải, cười đến hồn nhiên như một đứa nhỏ.

“Tử Kiệt.”

Nghe Hạ Tử Kiệt nói chuyện, Vi Dịch Kiệt cao hứng ngồi xổm bên cạnh xe lăn, sau đó nắm lấy tay hắn xoa bóp để ấm lên. Mỗi khi ông tay áo hơi chút trượt ra, còn có thể thấy Hạ Tử Kiệt trên cổ tay che kín vết thương lưu lại khi tự sát, Vi Dịch Kiệt đau lòng vuốt ve kia từng vết sẹo kia.

“Tử Kiệt...”

Vi Dịch Kiệt đau lòng nắm lấy tay Hạ Tử Kiệt đặt lên mặt.

“Anh...”

Nghe Hạ Tử Kiệt kêu một tiếng “anh”, Vi Dịch Kiệt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hạ Tử Kiệt nhìn cậu lộ ra nụ mỉm cười thuần khiết như một đứa nhỏ, hắn cứ như vậy cười sau đó hai mắt từ từ nhắm lại...

— Mười năm sau —

Lại là một cái buổi chiều mưa dầm, Hàn Vĩ ngồi trên sofa trong nhà nhìn ngoài cửa sổ đến ngẩn người, mưa không ngừng mà tạo thành vết dài trên mặt kính cửa sổ.

Mười năm trước, đại học còn chưa tốt nghiệp liền cùng Lam Hình kết hôn, vì thế sau khi tiếp nhận công ty Gia Thịnh của Hàn Quảng Sinh cùng công ty Thái Hưng của Lam Côn, Hàn Vĩ đã đem Thái Hưng cùng Gia Thịnh xác nhập thành Gia Thái.

Công ty kinh doanh nhờ Hàn Vĩ cố gắng từng bước phát triển hơn, vì thế ba năm trước đây công ty bắt đầu thuê CEO, Hàn Vĩ bàn giao lại quyết sách cho người đó rồi ít tham dự vào việc công ty hơn hẳn. Mà người CEO Trầm Bay Liệng (tên nghe bay bổng ghê:ĐD) năng lực xử lý sự vụ cũng phi thường làm cho Hàn Vĩ yên tâm, qua ba năm công ty vẫn phát triển như cũ.

Nhưng mà cuộc sống Hàn Vĩ sau khi bắt đầu trở nên nhàn nhã, hắn lại bắt đầu cảm thấy không có việc gì làm, vì thế thường xuyên đến quán bar uống rượu, uống đến say mèm.

Trầm Bay Liệng kỳ thật cũng là gay, Hàn Vĩ lần đầu gặp Trầm Bay Liệng là ở một gay bar.

Qua một đêm tình, Trầm Bay Liệng mới kể mình mới từ Mỹ lấy bằng CEO (?) trở về, Hàn Vĩ đối với hắn ấn tượng không tồi liền mời hắn vào công ty. Sau này hai người không có việc gì liền cùng tới gay bar uống rượu, nhưng cũng không có lên giường.

Một người như Hàn Vĩ có sự nghiệp thành công ở tuổi ba mươi hai, theo lý thuyết hẳn là đã ổn định mà tràn ngập sung sướng, chính là này đối Hàn Vĩ mà nói cũng không phải cỡ nào đáng giá vui vẻ chuyện.

Sau khi cùng Lam Hình kết hôn, bọn họ mua một căn biệt thự ở ngoại ô ở, cùng lúc là bởi vì vì bọn họ không nghĩ tái ở cha mẹ mí mắt ra đời sống, về phương diện khác cũng là là tối trọng yếu nguyên nhân, Lam Hình mắc HIV.

Năm năm trước, Lam Hình bởi vì HIV khiến cho cô bị lao phổi mà qua đời, Hàn Vĩ cực lực che giấu nguyên nhân Lam Hình chết, ngay cả cha mẹ Lam Hình cũng chỉ biết Lam Hình chết do lao phổi.

Hàn Vĩ tuy rằng tới thủy tới chung cũng không có thích Lam Hình, chính là khi biết Lam Hình bị bệnh HIV, Hàn Vĩ cũng không có vứt bỏ cô. Dù sao trừ bỏ việc hẳn chỉ muốn ở cạnh Lam Hình để giữ vững địa vị trong Hàn gia, Hàn Vĩ đối với Lam Hình vẫn là có một loại áy náy cảm giác.

Sau khi cùng Lam Hình kết hôn, Hàn Vĩ vẫn dốc lòng chiếu cố Lam Hình. Ở thời khắc cuối cùng của Lam Hình, Lam Hình nói rất nhiều chuyện sám hối, trong đó cũng có chuyện về người đàn ông kia. Tuy rằng thời điểm học đại học là thời điểm tuyệt vời nhất, Hàn Vĩ chỉ tận lực giấu vào trong lòng, cho dù bị một lần nữa đào ra cũng coi như là không có thật.

Sau khi trả lại tự do cho Vi Dịch Kiệt tự, Hàn Vĩ vẫn bận tối mày tối mặt. Đầu tiên là vì bệnh của Lam Hình, sau lại lại bởi vì Hạ Dài Đình bị bỏ tù liên lụy đến Hàn gia, công ty tài sản bị pháp viện điều tra, Gia Thịnh lâm vào khó khăn từ trước đến nay chưa từng có. Chỉ là chuyện công ty khiến cho Hàn Vĩ hết cách rời đi, chính là trăm vội hẳn vẫn tìm một cơ hội đi gặp Vi Dịch Kiệt.

Khi đó hẳn điên cuồng mà nghĩ phải vứt bỏ hết thảy mọi thứ liên quan đến Vi Dịch Kiệt, cho nên lần đó đến bệnh viện thăm Hạ Tử Kiệt, hẳn kỳ thật là có mục đích khác. Dẫn Vi Dịch Kiệt đến khách sạn, thậm chí làm, Vi Dịch Kiệt đều không có cự tuyệt, khiến cho Hàn Vĩ thực vui vẻ, chính là khi Vi Dịch Kiệt không ngừng cường điệu chính mình không phải đồng tính luyến ái, Hàn Vĩ mới ý thức được, Vi Dịch Kiệt vốn không phải cùng một loại người với bọn họ, mà bọn họ trên lưng còn gồng gánh nhiều gánh nặng lắm, vì thế hẳn đành phải hy sinh lời nói yêu thương đã chực trào trong cổ họng.

Đêm đó từ biệt, Hàn Vĩ liền không còn có cơ hội gặp Vi Dịch Kiệt, ước chừng mấy tháng sau, Hàn Vĩ chợt nghe nói Hạ Tử Kiệt qua đời, sau đó Hàn Vĩ nghe nói Vi Dịch Kiệt mua một căn nhà không tòi ở kế bên trường học, vì chuyện của em mình mà bỏ dở học đại học, sau lại ở mọi người đều trấn an khuyên bảo cậu vẫn là nên bước trên con đường học vấn.

Nhưng mà làm cho Hàn Vĩ không nghĩ tới chính là, Vi Dịch Kiệt như vậy tựa như biến mất.

Hàn Vĩ bởi vì vẫn bận bịu, cho nên đành phải phái Trương Khoan theo dõi Vi Dịch Kiệt, hơn nữa không nghĩ ngờ khi ông báo cáo tình huống của cậu. Cũng không nghĩ đến Trương Khoan phản bội hẳn, cùng Đào Mộng Lâm ly khai thành thị, mà Vi Dịch Kiệt tỷ tỷ ở cũng rời đi, chẳng biết đi đâu. Hàn Vĩ cũng phái người đến nghe ngóng được Vi Dịch Kiệt đến thành phố S, nhưng khi thẩm tra lại không có ai tên là Vi Dịch Kiệt cả.

Vi Dịch Kiệt cứ như vậy tiêu thất, làm cho Hàn Vĩ trở tay không kịp.

Nhưng Hàn Vĩ nghĩ Vi Dịch Kiệt vẫn có thể trở về, cha cậu Hạ Dài Đình vẫn còn trong ngục giam, vì thế nói không chừng có thể gặp lại Vi Dịch Kiệt. Nhưng rằng nhiều năm qua đi, Hàn Vĩ cũng thủy chung không có gặp được Vi Dịch Kiệt, chính là Hàn Vĩ tin tưởng bọn họ nhất định còn có thể gặp lại, hẳn vẫn nguyện ý chờ, cho dù hẳn không biết kết quả rồi sẽ như thế nào.

Ngoài cửa sổ mưa bắt đầu ngớt, trời cũng dần trong lại.

Hàn Vĩ từ sofa đứng lên, đi đến bên cửa sổ ngắm nhìn cây xanh ngoài cửa sổ, trong lòng cô đơn lại tăng thêm vài phần.

Quán bar trang trí tao nhã vang lên tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng, trên quầy bar u ám là hai nam nhân cả thân mặc tây trang đang ngồi uống rượu.

“Lần này hạng mục đấu thầu đường Quảng Nguyên thực thuận lợi, chính là nơi cung ứng vật liệu xây dựng đột nhiên đề cao giá cả vật liệu, như vậy sẽ gia tăng không ít phí tổn.”

Trầm Bay Liệng nói xong cầm ly rượu lên uống một ngụm.

“Hiện tại người cung ứng cho chúng ta vẫn là Hồng Phát vật liệu đúng không? Bọn họ vì cái gì đột nhiên đề cao giá cả?”

“Hợp đồng với Hồng Phát từ lâu đã hết kỳ hạn, tôi đã ký hợp tác với một công ty khác tên Định An.”

“Tôi thật sự lâu lắm không có nhúng tay vào việc công ty, chuyện quan trọng như vậy cứ nhiên không biết.” Hàn Vĩ tự giễu nở nụ cười.

“Định An giải thích rằng gần đây nguyên liệu công nghiệp tăng giá, chính là tôi phái người điều tra công ty xây dựng khác cũng không có chuyện này.”

“Thật sự?”

“Định An vài năm trước bắt quá chỉ là công ty gia đình nhỏ, nếu không chúng ta hợp tác cùng bọn họ thì bọn họ như thế nào phát triển đến quy mô như bây giờ? Thế mà bọn họ cứ nhiên vong ân bội nghĩa tăng giá vật liệu.” Trầm Bay Liệng ngữ khí có vẻ có chút căm giận bất bình.

“Hợp tác với bọn họ có tốt không?”

“Tôi đang có tính toán tuần tới mời bọn họ tới công ty chúng ta đàm phán, anh có tới không?”

“Xem tình hình đã.”

“Anh thật lâu chưa có tới công ty, thỉnh thoảng cũng đến xem đi, anh không sợ tôi đoạt công ty của anh sao?”

“Chừng nào cậu có thể đem toàn bộ cổ phiếu của tôi nắm ở trong tay, tôi cho cậu luôn.” Hàn Vĩ tự tin cười nói.

“Tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Trầm Bay Liệng giơ lên chén rượu trong tay ý muốn cùng Hàn Vĩ cụng ly, Hàn Vĩ cũng rõ ràng giơ lên chén rượu cùng hắn cụng ly, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cảm giác của tớ khi đọc chương này là gì?

Muốn drop!

Thực sự tớ không biết mấy bạn cảm giác ntn, nhưng tớ cảm thấy từ chương này tác giả cứ như viết cho có vậy. Mà điều khiến tớ bất ngờ nhất là đoạn rape Tử Kiệt:D?? Oke, tác giả muốn cho Tử Kiệt hận Dịch Kiệt thấu xương đi nữa, cũng có cần lấy lý do đó không? Biết là trong truyện này thì rape nó cũng chả có gì quá ghê đi, nhưng đây là trẻ em? Trẻ em đấy?? Tác giả có muôn vàn lý do khác để lấy? Có sao lại là lý do đó? Và nó đưa ra trong chương này thực sự không cần thiết. Vì sao? Dù gì Tử Kiệt cũng như trở thành phế nhân rồi, biết lý do hận làm gì nữa? Mà hận để làm gì? Đó là lý do Dịch Kiệt bao năm không trở về Hạ gia sao?

Chưa kể, tớ cảm thấy việc Dịch Kiệt bỏ đệ đệ của mình để chạy trốn, mà lại không phải là đi tìm người khác giúp, nó không giống với tính cách Dịch Kiệt tý nào. Thừa nhận là khi đó còn nhỏ, có thể vì quá sợ, hay sao đó, nhưng Dịch Kiệt thực sự rất thương Tử Kiệt, có thể tớ thánh mẫu hoá tính cách của Dịch Kiệt đi chăng nữa, thì nó vẫn sẽ là hành động mà mình không bao giờ nghĩ Dịch Kiệt làm luôn ấy? Khi cha nuôi bị bệnh, để đòi lại tiền cho cha còn dám lên vào ktx, dù cho từng bị cảnh cáo đấy. Ít nhiều gì lớn lên tính cách cũng sẽ ảnh hưởng từ khi bé, lớn lên Dịch Kiệt đã tốt như vậy, thương Tử Kiệt như vậy, chẳng lẽ lại bỏ chạy hèn nhát như thế?

Nói chung là tớ rất sốc khi đọc chương này. Tớ không thích Tử Kiệt, nhưng em nó bị ăn hành như vậy vẫn có chút không đành lòng. Không phải tớ chưa từng đọc rape, ừ ngay đầu truyện có đó, nhưng mà kiểu tg cứ cái gì cũng lôi rape ra thì thiệt sự mệt luôn.

Anyway tớ vẫn edit tiếp thôi. Nhưng mà 3 chương còn lại thực sự khá là buồn luôn..”(ít nhất là với tớ.

21. Quyển 2 - Chương 11

Đàm phán với Vật liệu Định An là vào chiều thứ Hai, song phương đại diện đi vào phòng họp của công ty Gia Thái ở tầng thứ mười lăm.

Đại diện bên Định An tới trước, Gia Thái lại có chút khoan thai đến sau, nhân viên cơ bản đến đông đủ xong hai bên bắt đầu đàm phán. Đại diện bên Định An vẫn đang kiên trì giải thích phí tổn sản sinh không muốn nhượng bộ, hơn nữa còn xuất ra rất nhiều văn kiện giá nhập nguyên liệu.

Đàm phán đang hồi cao trào, cửa phòng họp đột nhiên mở, một người đàn ông cao gầy toàn thân mặc tây trang màu lam bước vào. Khuôn mặt nam nhân tuấn lãng không có nhiều biểu tình, hất tiến vào im lặng ngồi ở bên cạnh Trầm Bay Liệng.

Đàm phán vẫn đang đang tiến hành, đối với ba năm trước đây mới bắt đầu cùng gia thái hợp tác đích định an vật liệu xây dựng phương diện đích nhân cũng không phải rất quen thuộc trầm bay liệng bên người đích này nam nhân, lại càng không rõ ràng nam nhân đích thân phận, duy độc chỉ có một nhân nhận ra này nam nhân.

“Anh không phải nói không đến sao?” Trầm Bay Liệng thừa dịp song phương đại diện tranh luận nhẹ giọng tựa vào tai Hàn Vĩ nói.

“Tôi lại vừa thay đổi chủ ý.”

“Người Định An như thế nào cũng không chịu thương lượng, tôi nghĩ không bằng ngừng hợp tác với bọn họ đi.”

“Để tôi nghe một bọn họ nói một chút.”

Hàn Vĩ nói xong hai tay chống cằm, hưng trí nhìn đại diện bên Định An đang phát biểu ý kiến. Người kia như cảm nhận được ánh mắt Hàn Vĩ, đang nói lưu loát đột nhiên nói lấp đi.

Tuy rằng đàm phán cả một buổi chiều, nhưng cuối cùng hai bên đều không có giải quyết xong

Sau khi đàm phán chấm dứt, nhân viên cũng liền lục tục thu thập đồ đạc này nọ chuẩn bị rời đi, mà Hàn Vĩ đã sớm cùng Trầm Bay Liệng rời khỏi phòng họp.

Đi ra khỏi phòng họp Hàn Vĩ lại mượn cớ có việc quay lại đi đến góc thang máy đứng.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông mặc tây trang màu đen còn kẹp một tập tài liệu đi một mình đến. Nhìn nam nhân càng tới gần, Hàn Vĩ không khỏi kéo kéo cà vạt chỉnh tây trang sau đó vẻ mặt như không có việc gì nghiêng diện hướng nam nhân đi đến.

Nam nhân nhìn thấy Hàn Vĩ đi đến trên mặt xẹt qua một tia bối rối, nhưng rất nhanh lại biến mất, khuôn mặt bình tĩnh trở lại.

Ngay khi hai người chuẩn bị bước qua nhau, nhìn thấy nam nhân vẫn là vẻ mặt bình tĩnh không để ý đến mình, Hàn Vĩ rốt cục nhin không được gọi người kia.

“Đã lâu không gặp.”

Nam nhân nghe vậy rốt cục dừng cước bộ quay đầu lại, sau đó nghiêm mặt cười cười.

“Đã lâu không gặp.”

“Buổi tối có rảnh không? Cùng đi ăn tối đi.”

Hàn Vĩ trực tiếp hướng nam nhân mời, nam nhân nghe vậy có vẻ hơi khó xử.

“Buổi tối không rảnh.”

Nam nhân từ chối lời mời của Hàn Vĩ.

“Vậy ngày mai?”

“Không rảnh.”

“Ngày mốt?”

“Cũng không rảnh.”

“Vậy thì ngày nào rảnh?” Hàn Vĩ bám riết không tha.

“Không có ngày nào cả.” Nam nhân cũng không chút nào chịu thua.

“Anh là tổng giám đốc của Định An đúng không? Tôi là tổng giám đốc của Gia Thái, anh không nghĩ lần này chúng ta có thể bàn bạc lại hợp đồng lần này sao?”

“Không cần nữa,... nếu các anh không thể chấp nhận giá cả chúng tôi đưa ra có thể lập tức cùng chúng tôi hủy hợp đồng. Nguyên liệu của chúng ta đều là tốt nhất, tại vì gần đây công nghiệp dầu mỏ có chút khó khăn, nhưng chúng tôi không giống những công ty khác, cắt giảm nguyên liệu để tránh gây phí tổn. Chúng

tôi tuyệt đối không thể loạn ra giá, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công ty các anh nên tôi cũng đã hạ giá đến thấp nhất, nếu các anh vẫn là không thể chấp nhận thì huỷ hợp đồng đi, đền bù hợp đồng có thể thương lượng lại.

Nghe nam nhân lãnh đạm thao thao bất tuyệt, Hàn Vĩ vẫn có hứng thú nhìn hẩn, ánh mắt tựa như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật.

Bị Hàn Vĩ nhìn phi thường không được tự nhiên, nam nhân đành phải lại mở miệng.

“Anh có thể suy nghĩ lời của tôi nói một chút, tôi đi trước.”

Nam nhân nói xong đã bị Hàn Vĩ gắt gao kéo lại.

Có lẽ là qua mấy năm trải qua thương hải, làm cho người nam nhân theo ấn tượng Hàn Vĩ luôn thuận theo ẩn nhẫn lại trở nên có chút cường thế.

“Tôi nghĩ chúng ta còn cần bàn luận sâu hơn về vấn đề này.”

Hàn Vĩ cầm lấy cánh tay nam nhân kéo vào phòng nghỉ, mà lúc này vừa lúc có mấy nhân viên nữ của Gia Thái cười nói đi tới, nhìn thấy hai nam nhân ở trên hành lang nói chuyện, các cô đều có ánh mắt kinh ngạc, lại nhận ra một trong hai người là tổng giám đốc của mình, vì thế vài người tụ cùng một chỗ xì xào bàn luận.

Nam nhân thấy vậy nên thôi chống cự, một lát đã bị Hàn Vĩ kéo vào phòng nghỉ.

Cửa phòng nghỉ đóng lại, Vi Dịch Kiệt có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, Hàn Vĩ khóa trái cửa xong liền từng bước hướng tới gần cậu, Vi Dịch Kiệt còn không kịp lui về phía sau đã bị Hàn Vĩ một phen ôm thắt lưng, hai người thân mình chặt chẽ dán lấy nhau.

“Bỏ, buông tay!”

Vi Dịch Kiệt nói cùng với biểu tình bối rối làm cho Hàn Vĩ giống như lại thấy được cậu của trước kia, Hàn Vĩ rốt cục rốt cuộc nhịn không được giữ lấy thắt lưng cậu cường ngạnh hôn lên.

Vi Dịch Kiệt liều mạng chống cự, không bao lâu cũng thành công đẩy ra Hàn Vĩ.

Sau khi đẩy ra Hàn Vĩ, Vi Dịch Kiệt một bên lấy tay lau môi mình, một bên đi ra cửa, mà Hàn Vĩ rất nhanh đuổi theo lại đem thân thể cậu đè ỏ trên cửa.

“Tôi sẽ không cho anh chạy đi.”

Hàn Vĩ gắt gao cầm tay Vi Dịch Kiệt đang xoay tay nắm cửa.

“Buông tay! Tôi, chúng ta đã sớm không còn quan hệ gì?”

“Chúng ta không phải còn đang có quan hệ sao?”

“Tôi cùng với công ty cậu chấm dứt hợp đồng, tôi sẽ chịu trách nhiệm.. ưm!”

Vi Dịch Kiệt còn chưa nói xong đã bị Hàn Vĩ hôn, mà hôn tựa như dã thú khăng thực, tràn ngập hơi thở nguy hiểm

Chỉ chốc lát, Vi Dịch Kiệt lại bắt đầu ương ngạnh chống cự, Hàn Vĩ dùng hết toàn lực mới đem cậu chế trụ được. Trong trí nhớ Hàn Vĩ hẳn chưa từng thấy Vi Dịch Kiệt cường ngạnh như thế, có lẽ là bởi vì quá khứ Vi Dịch Kiệt chưa từng có chân chính chống cự lại hẳn.

“Tôi sẽ không cho anh... có cơ hội thoát khỏi tôi nữa đâu.”

Hàn Vĩ dùng sức giữ thân thể Vi Dịch Kiệt, làm cho cậu không thể giãy dựa được nữa.

“Vô luận dùng phương pháp gì tôi cũng không sẽ để anh rời khỏi tôi lần nữa.”

Hàn Vĩ vùi đầu ở hõm vai Vi Dịch Kiệt, từng đợt hơi thở nóng nóng rực làm cho Vi Dịch Kiệt thân mình run rẩy lên.

“Tôi cũng có tiền rồi, cậu cũng đã không thể uy hiếp tôi nữa.”

“Tôi sẽ không uy hiếp anh, tôi...”

Hàn Vĩ nhìn mặt Vi Dịch Kiệt, lại như thế nào cũng nói không nên lời.

“Tôi chuẩn bị kết hôn, ước chừng sẽ vào cuối năm, hy vọng cậu có thể đến dự.” Vi Dịch Kiệt nói xong nghiêng đầu đi không nhìn Hàn Vĩ nữa.

Hàn Vĩ đột nhiên cúi đầu dùng sức một quyền đánh vào cánh cửa phía sau Vi Dịch Kiệt.

“Anh thích tôi đúng không? Tuy rằng tôi biết anh không phải đồng tính luyến ái, nhưng lòng của anh từng

vì tôi mà dao động, đúng không?”

“Không! Không! Tôi không có!” Vi Dịch Kiệt cực lực phủ nhận.

“Khi tôi trả tự do cho anh, anh không cười, thậm chí vẻ mặt còn lộ nét cô đơn. Sau khi tôi đi tìm được anh, anh chẳng những không chống cự còn chủ động đáp lại tôi, anh nghĩ rằng tôi và anh thật sự hoàn toàn không có cảm giác gì sao? Khi đó tôi có rất nhiều ràng buộc, tôi không có khả năng bỏ lại Hàn gia cũng không có thể bỏ lại Lam Hình, cho nên đối với anh tôi không thể không buông tay, nhưng là hiện tại bất đồng... anh có thể cho tôi một lần cơ hội nữa không?”

“Hiện tại hết thảy cũng không giống trước, cho nên mời cậu không nên quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi sẽ không chấp nhận nam nhân.”

“Dịch Kiệt, anh xem biệt thự này như thế nào? Đường đi không tồi, giá cả cũng vừa phải lại là của bên Gia Thái.” Ôn Nhã Ny tựa vào Vi Dịch Kiệt bên người, trở mình bắt tay vào làm trung phòng điền sản tuyên truyền sách nhỏ tử nói.

Nhưng Vi Dịch Kiệt hiển nhiên không có đang nghe địa hầy còn lâm vào trầm tư.

“Dịch Kiệt?”

Ôn Nhã Ny thấy Vi Dịch Kiệt không phản ứng nên phải kêu cậu thêm vài lần nữa thì Vi Dịch Kiệt lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

“Dịch Kiệt, anh gần đây như thế nào luôn không yên lòng vậy?” Ôn Nhã Ny oán giận đưa một xấp tài liệu đưa cho Vi Dịch Kiệt.

“Em nghĩ mua biệt thự này để mừng đám cưới của chúng ta, anh thấy thế nào?”

Vi Dịch Kiệt tiếp nhận tập, vừa thấy hai chữ Gia Thái, cậu lập tức bỏ lại.

“Đổi khác đi.”

“Nhà của Gia Thái từ trước đến nay luôn tốt nhất, hơn nữa công ty anh không phải vẫn cung cấp vật liệu cho Gia Thái sao? Nói không chừng mua còn được giá tốt, vì sao không muốn?”

“Không... Anh cùng Gia Thái có chút chuyện không thoải mái, cho nên...”

“Vậy công ty anh có chịu ảnh hưởng không?”

“Tạm thời thì không.”

“Dịch Kiệt vậy anh cũng nên tạo quan hệ tốt với người bên Gia Thái, để cho chúng ta mua phòng thêm thuận lợi thôi.” Ôn Nhã Ny nói xong làm nũng lay lay cánh tay Vi Dịch Kiệt.

“Tính sau đi, chúng ta vẫn là đối chỗ khác xem đi.”

Nghe vậy, Ôn Nhã Ny vẻ mặt không tình nguyện mân mê miệng, nhưng vẫn là đi theo Vi Dịch Kiệt đến xem nhà của công ty khác.

Hôm nay là triển lãm nhà mỗi năm một lần, Vi Dịch Kiệt với Ôn Nhã Ny chuẩn bị kết hôn nên đến xem nhà ở. Nhưng nhìn sơ qua cũng thấy, Ôn Nhã Ny tựa hồ cũng chỉ coi trọng nhà của Gia Thái, đi xem các phòng khác xong vẫn kéo Vi Dịch Kiệt về tới bên Gia Thái.

“Dịch Kiệt, em thật sự thích biệt thự này đó! Anh xem diện tích 280 mét vuông, hoa viên diện tích 430 mét vuông mà chỉ có hai trăm vạn mà thôi!”

Ôn Nhã Ny một câu hai trăm vạn mà thôi đủ để cho Vi Dịch Kiệt đứng không vững, tuy rằng cậu hiện tại cũng là một giám đốc công ty nhưng là hai trăm vạn cũng không phải một con số nhỏ, công ty mới vừa khởi bước, tiền kiếm được cũng chưa tới con số này, thời điểm khó khăn trước đây có khi còn bị lỗ, nguyên bản một giáo viên tiểu học bình thường như Ôn Nhã Ny nào sẽ biết Vi Dịch Kiệt khi gây dựng sự nghiệp gian khổ ra sao.

Hạ Tử Kiệt sau khi mất, Vi Dịch Kiệt quả thật không có đi học đại học, không muốn gặp lại Hàn Vĩ nên Vi Dịch Kiệt cùng anh chị trả lại nhà, sau đó đến ở nông thôn đi làm làm nên được một nhà xưởng. Tiền để làm vật liệu xây dựng đều là nhờ tiền lời từ buôn bán điền sản, công ty quy mô cũng từ từ mở rộng thêm. Nhưng cho đến khi ký hợp đồng cùng Gia Thái bọn họ mới bắt đầu bước lên quỹ đạo. Bởi vì sự vụ của Gia Thái đều là do Trầm Bay Liệng phụ trách, cho nên Vi Dịch Kiệt cũng không có chú ý tổng giám đốc của Gia Thái đích thực là ai, mà Hàn Vĩ tựa hồ cũng không có phát hiện tồn tại của cậu.

Vi Dịch Kiệt khi sự nghiệp mới vừa phát triển, thông qua giới thiệu của Vi Hiểu Linh, mới biết Ôn Nhã Ny, quan hệ hai người sau khi quen nhau vẫn luôn tốt, Vài năm này sự nghiệp Vi Dịch Kiệt ổn định, cũng có chút của để dành, hơn nữa tuổi của cả hai không còn nhỏ nữa, bắt đầu kế hoạch kết hôn.

Vi Dịch Kiệt quen Ôn Nhã Ny đã sáu năm, chưa nói thích cỡ nào, nhưng bình thường ở chung coi như không tồi, Ôn Nhã Ny lại là người am hiểu gia vụ, là hình mẫu hiền thê nữ nhân, Vi Dịch Kiệt cũng sẽ không có ý kiến gì. Thời trẻ cậu từng khát vọng có một khoảng tình yêu động lòng người, nhưng hiện tại không còn trẻ, cậu chỉ hy vọng có người có thể bình thản ở chung bầu bạn là tốt rồi.

L

“Hai vị là muốn mua biệt thự sao?”

Nghe được thanh âm, Vi Dịch Kiệt cùng Ôn Nhã Ny quay đầu lại, người đối diện với bọn họ là Hàn Vĩ.

“Không phải Dịch Kiệt đó sao? Anh dẫn theo bạn gái đến muốn mua nhà ở sao?”

Tuy rằng Hàn Vĩ khi nói chuyện vẻ mặt thân thiết tươi cười, nhưng Vi Dịch Kiệt có thể thấy trong ánh mắt hắn lại có chút điểm bất đồng.

“Xin hỏi anh là...?” Ôn Nhã Ny nhìn thấy nam nhân tuấn lãng trước mắt không khỏi có chút ngây ngốc.

“Tôi là bạn của Dịch Kiệt, cũng là giám đốc của Gia Thái, tôi tên là Hàn Vĩ.”

Nghe Hàn Vĩ tự giới thiệu, Ôn Nhã Ny trên mặt lại cười như hoa.

“Tôi tên là Ôn Nhã Ny, là hôn thê của Dịch Kiệt, chúng tôi đang định mua một biệt thự của Gia Thái để chuẩn bị kết hôn.”

“Thật sao? Hai người đi vào ngồi chậm rãi chọn đi, nếu là bằng hữu muốn mua tôi nhất định sẽ cho hai người giá cả thích hợp nhất.”

“Thật vậy chăng? Thật sự là rất cảm tạ, anh có thể... giới thiệu thêm cho chúng tôi được không?”

“Tôi rất sẵn lòng.”

Nói xong, Hàn Vĩ liền cùng Ôn Nhã Ny đi vào khu triển lãm của Gia Thái, Vi Dịch Kiệt vẫn không nói gì chỉ đi theo phía sau hai người.

Ngồi xuống ở bàn cổ vắn ngay khu trưng bày của Gia Thái, Hàn Vĩ mà bắt đầu cùng Ôn Nhã Ny giới thiệu biệt thự của bên họ, còn lục tục cho Vi Dịch Kiệt cùng Ôn Nhã Ny rất nhiều sách giới thiệu, cứ như vậy Hàn Vĩ cùng Ôn Nhã Ny rất nhanh liền quen thuộc, hai người tán gẫu khí thế ngất trời.

Nhân viên của Gia Thái tuy rằng thực ngạc nhiên là tổng giám đốc của bọn họ lại đến chỗ này, nhưng cũng không động thanh sắc lo chuyện của mình.

Khi rời khỏi nhà triển lãm, Ôn Nhã Ny một bên cười nói với Hàn Vĩ là cỡ nào nhiệt tình thân thiết, một bên oán giận Vi Dịch Kiệt vì sao lại muốn nói dối.

“Dịch Kiệt anh xem này biệt thự này giá gốc hai trăm ba mươi vạn anh ấy nói một trăm tám mươi vạn cũng có thể bán cho chúng ta! Người ta đối với chúng ta tốt như vậy, anh như thế nào còn luôn vẻ mặt mất hứng làm cho người ta không vui? Kết hôn anh phải tặng biệt thự cho em, anh hiện tại có phải muốn đổi ý hay không?”

“Không phải... Nhã Ny em hãy nghe anh nói, anh chỉ là không muốn mua nhà của Gia Thái, không muốn mắc ơn người bên đó, với lại công ty khác cũng không tồi mà?”

“Không được! Em muốn Gia Thái cơ! Em đã thích mấy nhà rồi, sắp tới nội thất bên trong em sẽ đi lựa một chút, anh nhất định phải mua cho em.” Ôn Nhã Ny nói xong lại làm nũng lay lay cánh tay Vi Dịch Kiệt.

Không lay chuyển được cô, Vi Dịch Kiệt đành phải thỏa hiệp.

“Em cứ lựa đi rồi tính sau.”

Sau lần đó, Ôn Nhã Ny cùng Hàn Vĩ thường xuyên gặp mặt, Vi Dịch Kiệt khi rảnh rỗi có phát hiện, nhưng thái độ của Ôn Nhã Ny đối với hắn vẫn không có gì thay đổi, vẫn lộ ra vẻ chờ mong hôn sự, Vi Dịch Kiệt cũng không có nghĩ nhiều.

Một hôm vừa ăn xong điểm tâm, Vi Dịch Kiệt liền nhận được điện thoại của Hàn Vĩ

“Tôi có một chuyện rất quan trọng muốn cho anh xem, có thể ra gặp mặt không?” Hàn Vĩ nói như vậy.

Vi Dịch Kiệt mặc dù có chút không tình nguyện nhưng vì Hàn Vĩ nhiều lần thỉnh cầu, cậu vẫn là đáp ứng.

Nơi hẹn là một nhà hàng tên Tử Quang, Vi Dịch Kiệt theo hẹn đúng 10 giờ tới nhà hàng, theo nhân viên hướng dẫn cậu là bàn 25, phục vụ liền dẫn cậu tới.

Bàn 25 cùng 26 đều ở gần nhau, nhưng ở giữa có một tấm bảng che dùng để trang trí.

Lúc này Hàn Vĩ còn chưa tới, Vi Dịch Kiệt không thể không nhìn đồng hồ, cực kỳ bất mãn khi Hàn Vĩ đi trễ, Vi Dịch Kiệt đột nhiên nghe được Hàn Vĩ thanh âm theo từ sau lưng truyền đến.

“Vợ của tôi năm năm trước vì nhiễm bệnh lao phổi đã qua đời.”

“Thực sự rất tiếc, nhắc tới thương thế của anh.”

Nghe được giọng nữ quen thuộc, Vi Dịch Kiệt rất nhanh nhận ra người đang nói chuyện là hôn thê của mình Ôn Nhã Ny, xem ra Hàn Vĩ mời cậu tới là có chuyện dụng tâm kín đáo.

“Không sao.”

“Điều kiện của anh tốt như vậy không nghĩ tới sẽ tìm một người khác sao?”

“Tìm bạn đời cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, mấy năm nay tôi cũng không tìm được người phụ nữ thích hợp.”

“Anh xem... em có thể chứ?” Thanh âm Ôn Nhã Ny đột nhiên trở nên thẹn thùng.

“Cô là hôn thê của Dịch Kiệt, tôi không thể phản bội Dịch Kiệt.”

“Em sẽ cùng anh ta chia tay, chỉ cần anh mở miệng em nguyện ý lập tức cùng anh ta chia tay.”

“Nhưng mà...”

“Nếu anh không tin thì em hiện tại có thể lập tức gọi điện thoại nói với anh ta.”

“Không, tôi tin tưởng. Nhưng anh ấy dù sao cũng là bạn tốt của tôi... anh ấy bình thường đối với cô không tốt sao?”

“Cũng tốt, chính là anh ta là kiểu người thật sự không thú vị, căn bản không biết chiều nữ nhân. Thái độ lại rụt rè, quy mô công ty cũng nhỏ, kết hôn với em đáng lý ra anh ta phải tặng em nhẫn kim cương, ô tô, căn nhà lớn thì có gì sai? Anh xem lần này mua nhà ở anh ta luôn một bộ không muốn bỏ tiền ra.”

“Anh ấy kiếm tiền cũng không dễ dàng.”

“Anh ta kiếm tiền vất vả như thế nào em mặc kệ, anh ta vừa có tiền vừa muốn em, thì em muốn được mua đồ cũng là chuyện bình thường, hơn nữa hẳn là thoải mái mua cho em mới đúng!”

“Ừm, đúng vậy.”

“Mà để em nói anh nghe một bí mật nha!” Ôn Nhã Ny đột nhiên dè dặt thanh âm nói: ” Vì Dịch Kiệt không biết có phải là có chướng ngại trong việc kia hay không, quen nhau sáu năm, anh ta chỉ chạm qua em hai lần, mỗi lần đều vẻ mặt không thú vị, làm qua loa.”

“Thật sao? Thế thì không nhiều cô gái tốt thích Dịch Kiệt đâu.”

“Nếu không phải em coi trọng tiền của anh ta thì đã sớm cùng anh ta chia tay.”

Nghe đến đó, rốt cuộc không nhịn được nữa, Vi Dịch Kiệt đứng lên, đi tới bàn.

Ôn Nhã Ny nhìn thấy Vi Dịch Kiệt đột nhiên xuất hiện sợ tới mức kêu lên, Hàn Vĩ thì lại lộ ra vẻ mặt cười cười.

Vi Dịch Kiệt không có để ý nhiều đến Ôn Nhã Ny, chỉ phần nộ trùng mắt nhìn Hàn Vĩ.

“Hàn Vĩ, cậu thành công rồi đó, cậu vui vẻ chưa?”

Vi Dịch Kiệt nói xong lại nhìn về phía Ôn Nhã Ny.

“Chúng ta chia tay đi.”

Nói xong, Vi Dịch Kiệt xoay người bước nhanh rời đi, Ôn Nhã Ny căn bản không có phản ứng lại đây là chuyện gì xảy ra, Hàn Vĩ đã đứng dậy đuổi theo.

Ra khỏi nhà hàng không Hàn Vĩ đã đuổi kịp Vi Dịch Kiệt, nắm cổ tay cậu kéo ra bãi đỗ xe.

“Buông tay!”

Vi Dịch Kiệt không để tới ánh mắt người qua đường mà quát lớn, nhưng Hàn Vĩ hoàn toàn không để ý tới cậu, kéo cậu đi đến bãi đỗ, rồi đem Vi Dịch Kiệt vào trên xe.

“Cậu đang rất vui đúng không? Cậu vì cái gì cứ muốn tới quấy rầy tôi? Cậu cho là như vậy tôi sẽ...”

Đối mặt với chỉ trích của Vi Dịch Kiệt Hàn Vĩ không khỏi ra tiếng đánh gãy lời cậu.

“Ai bảo mắt chọn phụ nữ của anh vẫn kém như vậy, cái loại này vừa thấy chỉ biết không phải người thật lòng, anh nếu cùng cô ta kết hôn, anh cảm thấy cô ta sẽ cho anh hạnh phúc sao?”

“Cho dù tôi chọn phụ nữ kém cũng không cần cậu tới quản, tôi chọn cô ấy tự nhiên cũng có lý do của tôi.”

“Vì sao? Vì cái gì cùng với loại phụ nữ như vậy kết hôn? Anh có biết cô ta ở sau lưng anh nói xấu anh không?”

Hàn Vĩ nắm lấy cánh tay Vi Dịch Kiệt, theo dõi mặt cậu.

“Tôi chỉ là muốn có một người có thể làm cho tôi cảm thấy an tâm mà thôi...”

“Tôi không được sao?”

Nghe vậy, Vi Dịch Kiệt mãnh lực lắc đầu, sau đó tận lực rút tay khỏi tay Hàn Vĩ.

“Tôi không thể cho anh một cảm giác an ổn sao? Vì sao? Chẳng lẽ anh...”

“Buông tay! Không phải... không có! Không có...”

“Nếu loại phụ nữ như vậy còn được, vậy cho tôi một cơ hội được không.”

Hàn Vĩ nói xong đột nhiên dùng ánh mắt thân tình nhìn chăm chú vào Vi Dịch Kiệt, Vi Dịch Kiệt bởi vì ánh mắt kia quá mức chuyên chú mà nhất thời quên chống cự.

“Để cho tôi chứng minh tôi yêu anh như thế nào.”

Hàn Vĩ nói xong hôn lên Vi Dịch Kiệt còn chưa kịp phản ứng lại.

CHÍNH VĂN HOÀN

Huhu cuối cùng cũng đã hoàn xong chính văn rồi. Chúng ta chỉ còn một phiên ngoại cuối cùng là chia tay với hai bạn trẻ Hàn Vĩ và Vi Dịch Kiệt nhé. ;-; Không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Cuộc hành trình dài đằng đẵng 4 năm với sự vô trách nhiệm của editor thực sự có hồi kết rồiiiii. ;(((

Tớ biết là tớ vẫn chưa edit thực sự hoàn hảo, nhưng vẫn cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ tớ trong suốt thời gian qua. Cảm ơn những bạn đã động viên tớ nè. Cảm ơn các bạn đã vote nữa đó. Mong là sau này mình có thể tiếp xúc nhiều hơn qua comments nhé. T v T Tớ thích tám nhảm lắm hự hự.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-manh-dong-va-ai-duc-loang-lo>